

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 39 (760)

1938

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,
 'Ο Κος και η Κα
 ΧΑΜΑΡΑΚΗ, έργαζό-
 μενοι προσωπικώς
 είς τήν ΠΕΡΜΑ-
 NANT, σās έγγυών-
 ται ένα θαυμάσιο
 καί καλαιοδητικό
 κτένισμα τόσο
 από απόψεως έμφα-
 νίσεως, όσον και
 από απόψεως κα-
 λαιοδησίας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦ. 23-208

ΚΥΡΙΕΣ
 ΛΛΙΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ
 ΒΑΨΙΜΟΝ ΜΑΜΙΝΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
 ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ
 ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
 VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)
 ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩ-
 ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
 ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ — ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ-
 ΣΜΕΝΗ
 ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε.
 ΑΘΗΝΑΙ
 ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
 ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
 ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΩΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
 ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΧΡΗΣΤΙΝΑ
 Μητροπόλεως 14α Τηλ. 25-733
 'Ιδιαίτερον νυχτερινόν τμήμα κοπτικής λατρείας
 νεί διά τās εργαζομένας 8-10 μ.μ.
 Τελειοποιούμεν τās μαθητρίδας εντός
 ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
 ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
 ΑΧΑΡΩΝ 152 Τηλ. 80-786

Συνιστώμεν τήν ΟΦΘΑΛ-
 ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
 του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
 'Υψηλότητος τής 'Οφθαλμολογί-
 ας εν τῷ Πανεπιστημίῳ, Με-
 νάνδρου 27—'Αθήναι. Τηλ. 1-60.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ
 διαθέτων όρας αναλαμβάνω
 τήν τήρησιν διόλιων
 φορτίων : Γερμανού Πα-
 τρώων 5 6'. Κήπος Κλα-
 νος.

Ρούφηξα στήν αγκαλιά του αγαπημένου μου τό
 μέλι των πιο παθητικών φιλιών !...

ρικά... Σ' αντάλλαγμα, θα της στελλώ
 αυτά που παρήγγειλα στη Νίκα και που
 δεν ήρθαν ακόμα... "Αν δεν είσαι θια-
 στική, έλα μαζί μου. Να δής τί κωμική
 που είναι αυτή η γεροντοκόρη, η "Ολ-
 γα!... Φαντάζομαι πως θα μένη από τό
 πρωί ως τό βράδυ, με τό μπαγκουτί στα
 μαλλιά... Βλέποντας τό ασύμμετρο προ-
 σωπό της, νομίζεις πως έβρισκασι μπρο-
 στά σε κανένα κόδρο !...

— Φτάνει, Φανέτ ! τήν διέκοψε η Μαν-
 τώ, σακαρισμένη απ' αυτήν τήν γλώσσα.
 "Η δυο νέες, κουβεντιάζοντας έτσι, έ-
 φθασαν στο σπίτι της δεσποινίδος "Ολγας
 και πέρασαν μέσα σ' έναν θαυμάσιο αν-
 θισμένον κήπο.

Μια ηλικιωμένη γυναίκα, δίχως κανένα
 μπαγκουτί στο κεφάλι, αλλά με μία πα-
 λιά ρόμπα, που θύμιζε τη νεότητά της πε-
 ριποιώτανε τό λουλούδια του κήπου. Μό-
 λος έφθασαν η δυο νέες, σήκωσε άπανά-
 ρους τά χλωμά γερασμένα της μάτια, που
 φαινότανσαν σβησμένα, από τό πολλά
 δάκρυα που θάχει χύσει στη ζωή της.

Μετά τους τυπικούς χαιρετισμούς, η
 Φανέτ διηγήθηκε τήν αίτία της επισκέψε-
 ως των. Η δεσποινίς "Ολγα αποκρίθηκε άμέσως, με
 μια φωνή γλυκειά και λίγο ραγισμένη:

— Μά, θέβαιαι... Θα είμαι ευτυχισμένη αν μπορέσω να
 σās κάνω αυτήν τη μικρή έκδουλεύσι... Διαλέξετε η ίδιες,
 όσα λουλούδια σās άρεσουν από τον κήπο μου.

"Εκανα τή θόλτα του κήπου, κόβοντας τά ωραιότερα
 λουλούδια του. "Υστερα, η γεροντοκόρη προσκάλεσε τίς
 επισκέπτριές της να περάσουν στο σπίτι, για να ξεκουρα-
 στούνε λίγο.

— Πολύ ευχαρίστας, λέει η Φανέτ, που τήν σπρώχνει η
 περιέργεια να δη τό σπίτι της γεροντοκόρης.

Σε λίγο, βρίσκονται θρόνιασμένες σ' ένα μικρό σαλόνι,
 που τά έπιπλά του είναι σκεπασμένα με τούλια και μυρί-
 ζουν λεβάντα.

Μιλούνε για τίς χάρες της έξοχης, για τήν "Ανοιξι, που

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ CHARLOTTE ROUSSEAU

ΘΥΜΗΣΟΥ...

Πολύ ωραία μελαχροινή, με τό πρόσωπο πουντραρισμέ-
 νο, με κοντά μανίκια, η Φανέτ Ντορνάκ τρέχει προς τό
 λεωφορείο, που φαίνεται στο θάθος του δρόμου. Ξαφνιά,
 μικροκαμωμένη, με πράσινη ζακέττα, η φίλη της Μαντώ,
 διασχίζει τον δρόμο και της κλείνει τό πέρασμα.

— Ποι τρέχεις έτσι, Φανέτ ;
 — "Α! αγαπητή μου... αν ήξερες τί μου συμβαίνει !
 Φαντάσου, πως τά γαρύφαλλα που παρήγγειλα για τον
 άπομυνο χορό μου, δεν έφθασαν ακόμα...

— Μά, ο κήπος σου ;...
 — Τόν μάδησα τήν Πέμπτη, για τό χορευτικό τσάι, που
 είχα δώσει. Δεν έχει πειιά τίποτ' άλλο, από θάμνους. Κι'
 όμως δεν μπορώ να δεχθώ τους καλεσμένους μου άπόψε,
 δίχως λουλούδια. "Η δεσποινίς "Ολγα με προσκαλεί όλο-
 ένα να πάω να δώ τά λουλούδια της. Θα της ζητήσω με-

είναι αληθινά όραία αυτόν τόν χρόνο, γιά τήν τελευταία θεατρική παράστασι, όπου είχανε τήν εύκαιρία νά χειροκροτήσουνε μιά Παριζιάνα ήθοποιό — αληθινή απόλαυσι γιά τούς έπαρχιώτες!...

— Υστερα, ή δεσποινίς "Όλγα θυμάται ξαφνικά πώς στο πίσω μέρος του σπιτιού βρίσκονται καί κάτι άλλα θαυμάσια λουλούδια. Παίρνει, λοιπόν, τήν φαλίδα της καί τρέχει στόν κήπο, γιά νά τούς τά κόψη κι' αυτά. Μόλις φεύγει, ή Φανέτ λείει στήν φίλη της, καγχάζοντας:

— Είδες πώς τρέμει τό κεφάλι της, όταν μιλά;

— Πόσο είσαι κοροϊδεύτρα! τή μαλλώνει ή Μαντώ. Δεν ξέρεις ώστόσο τί θά ήταν στα νειάτα της.

— Ω!... ένα άσκημοκόριτσο, δεν υπάρχει αμφιβολία!... Μ' ένα τέτοιο πρόσωπο, θά είχε, δίχως άλλο, πολλές αισθηματικές απογοητεύσεις. Πρέπει νά τήν κάνουμε νά μάς τις διηγηθή. Θά είναι πολύ διασκεδαστικό...

— "Α! Φανέτ, είσαι όραία, μά δεν έχεις καρδιά...

— Τι μου λές, αγαπητή μου;... Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό τό πράγμα!... Μπορεί νά έχω καρδιά, μά δεν βρήκα ποτέ τόν καιρό ν' άσπασχοληθώ μ' αυτήν... Οί χοροί! Τό τένις! Τό γκόλφ!... Καταλαβαίνεις!...

Καί μέ μιά θαρρεστημένη χειρονομία τέλειωσε τήν φράση της. "Η Μαντώ συνήχισε:

— "Ελπίζω ώστόσο, πώς ό άντρας σου...

— Λατρεύω τόν Παύλο, τήν διέκοψε ή Φανέτ, πού θυμήθηκε κείνη τή στιγμή πώς μιλάει στήν αδελφή του άντρός της. Καί γιά ν' αποδείξη πώς δεν λείει ψέματα, θυμίζει τά κυριώτερα προτερήματα του άνδρός της: "Ο Παύλος ντύνεται καλά, τό σμόκιν του πάει περίφημα!... Κερδίζει πολλά λεφτά καί δίνει τά μέσα στή γυναίκα του νά ζή μιά ζωή μοντέρνα, πού τρελλαίνεται γι' αυτήν, καί δεν γκρινιάζει ποτέ γιά τούς λογαριασμούς της μοδίστρας. Μέ μιά λέξι, είναι ένας τέλειος σύζυγος!

Καί ή Φανέτ επαναλαμβάνει μέ πάθος:

— Τόν λατρεύω τόν Παύλο!

"Εκείνη τή στιγμή γύρισε ή δεσποινίς "Όλγα, φορτωμένη μέ νέα όμορφα λουλούδια, καί όλες μαζί κάθονται γύρω από τό τραπέζι, γιά νά τά κάνουν μπουκέτα.

"Η Μαντώ μιλάει πρόσχα με τήν γεροντοκόρη, ενώ ή Φανέτ εξετάζει μέ περίεργη ματιά τά διάφορα πράγματα πού βρίσκονται στο σαλόνι. "Ενα έκκρεμες καί δυο τραβάει τήν προσοχή της: Τί ζητά, σέ κείνο τό περιβάλλον, αυτός ό χαριτωμένος αξιωματικός του ναυτικού;...

"Η Φανέτ, πού δεν συγκρατιέται από καμμία συστολή, δείχνει τή φωτογραφία καί ρωτά:

— Είναι κανένας συγγενής σας;

"Η δεσποινίς "Όλγα διατάζει. Δεν της άρέσει καθόλου νά ξεθάψη τό παρελθόν της, μπροστά σ' αυτήν τή μικρούλα φλύαρη... "Ωστόσο, της άπαντά:

— Συγγενής μου; όχι... Είμαστε άρραβωνιασμένοι...

Πέθανε στο Τογκίνο... Είναι πολύς καιρός από τότε!

"Η φωνή της είναι τσακισμένη καί τά σθημένα της μάτια άναζητούνε λίγη συμπάθεια στο γλυκό βλέμμα της Μαντώς.

"Η Φανέτ μένει κατάπληκτη... "Ο άρραβωνιαστικός της! Αχ! ή άστεία γεροντοκόρη, είχε λοιπόν έναν άρραβωνιαστικό;... "Όχι!... Δεν είναι δυνατόν!...

Γιά νά κρύψη τό τρελλό γέλιο πού της άνεβαίνει στό χέλι, γυρίζει τό πρόσωπό της από τήν άλλη μεριά του τοίχου καί βρίσκειται άπέναντι στο θαυμάσιο πορτραίτο τάμαυρας μπουκλές.

"Η δεσποινίς "Όλγα, πού μάντεψε τίς σκέψεις της έπισκετρίας της, προχωρεί καί προλαβαίνοντας κάθε έρώτησή της,

της λείει:

— Σάς ενδιαφέρει αυτό τό πορτραίτο;... "Ανίκη σέ μιά εποχή πολύ μακρινή!... Μου τό έφτιαξε ένας φίλος πού πατέρα μου... "Ημουνά τότε είκοσι χρονών περίπου.

— Σεις!... Είσαθε σεις; λείει κατάπληκτη ή Φανέτ, χωρίς νά σκεφθή πώς ή έκπληξή της μπορεί νά προσβάλη τό μοντέλλο.

"Η δεσποινίς "Όλγα όμως δεν φαίνεται καθόλου πεταγμένη. "Η πείρα της ζωής δίνει πολλά διδάγματα, καί ή άγνοια εκείνων πού δεν έφθασαν σ' αυτό τό σημείο, φέρνει τό χαμόγελο, μά δεν πληγώνει καθόλου. "Ετσι ή γεροντοκόρη, χωρίς νά ψυχραθή από τή στάση της Φανέτ, της άπαντά μέ εύγένεια:

— Ναί, είμαι εγώ!... "Εγώ ή ίδια!

Καί προσθέτει χαμογελώντας:

— Καθώς βλέπετε, δεν γεννήθηκα μέ ρυτίδες καί μέ άσπρα μαλλιά.

Κάθε άλλο... "Αγάπησα κι' εγώ κι' αγαπήθηκα "Ενοίωσα τή γλύκα της φλογερής αγάπης. Ρούφηξα στήν άγκαλιά του αγαπημένου μου τό μέλι των πιό τρελών, των πιό παθητικών φιλιών!...

"Η Φανέτ είναι λίγο ταραγμένη. "Η Μαντώ, πού φοβάται καμμία καινούργια γκάφρα της φίλης της, δίνει τό σημείο της αναχωρήσεως καί ή δυό νέες, μέ τά χέρια σπασμένα λουλούδια άποχαιρευτούνε τήν δεσποινίδα "Όλγα.

Τό θράδυ, στο ώραίο σαλόνι

του σπιτιού τους, στολισμένο μέ τά λουλούδια της δεσποινίδος "Όλγας, οι Ντορνάκ δέχονται τούς καλεσμένους των.

Είναι άναμφισβήτητο πώς τό σμόκιν πηγαίνει περίφημα στον Παύλο. "Η Φανέτ φοράει μιά όραία έξωμη τουαλέττα, πού δείχνει ακόμα περισσότερη τήν όμορφιά της.

— Καί ξέρεις, ψιθυρίζει στο αυτί της Μαντώς, πού μπαίνει κείνη τή στιγμή, ντυμένη μέ μιά θαυμάσια ρόζ ρόμπα, άσκακάλωμα Ένα περίφημο νέγκρο γιά τήν τζάζ!... Αυτό θά είναι πολύ σικ.

"Υστερα γυρίζει καί άποδέχεται χαμογελώντας τούς διαφόρους καλεσμένους της, πού σπάνουν όλο ένα, ενώ ή όρχήστρα άρχίζει νά παίξει ένα κομμάτι πού θαρρείς πώς έχει γυρίσει

για νά κεντήσει τή φαντασία κανενός... Λύκου.

"Ανάμεσα στα φώτα, τή μουσική καί τόν χορό, ή όρεση κυλούνε γρήγορες, άνάλαφρες, ξένοιαστες καί μωραμένες...

Ξαναμμένη από τή ζέση, πού γίνεται σιγά-σιγά άνυπόφορη, ή Φανέτ άνοίγει μιά πόρτα καί άναζητάει λίγη δροσιά στο μπαλκόνι.

Μέσα στο θλιμμένο θαμπόφωτο της αλγής, ό κήπος φαίνεται σαν ν' άγώνια...

"Η νέα γυναίκα δεν χάνει τόν καιρό της άποθαιμάζοντας τον.

"Ανοίγει μιά πουντριέρα, πουδραρίζει τό πρόσωπό της καί τήν ώρα πού κυττάζεται στο καθρεφτάκι της, ή σκέψη της τρέχει στήν ροδοκόκκινη κοπέλλα, πού είχε, δή στο πορτραίτο της δεσποινίδος "Όλγας.

"Τί όραία πού ήτανε ή δεσποινίς "Όλγα!... ψιθυρίζει. Πώς μπόρεσαν νά γίνουν τόσο άποκρουστικά καί άσχημα τό θεοπέσια χαρακτηριστικά της, χωρίς τίποτε νά θυμίζει τή παλιή της όμορφιά;

Καί μιά άνήσυχη σκέψη της έρχεται:

"Πώς θά γίνω κι' εγώ, όταν θά γεράσω; "

"Η Φανέτ μορφάζει, τεντώνει τόν λαιμό της, προσπαθεί νά φανή γρηά.

Δεν τό κατορθώνει, καί σκάζει στα γέλια... "Αλλά στο θαμπό φώς της ημέρας, τό γέλιο της τριαντάρας γυναίκα κάνει νά διαγραφούν στο πρόσωπό της ή μελλοντικές

ρυτίδες καί ή Φανέτ, χωρίς νά καταβάλει καμμία προσπάθεια αυτήν τήν φορά, βλέπει μερικές ρυτίδες στήν άκρη των κροτάφων της, μερικές ρυτίδες πού μόλις διακρίνονταν ένα τίποτα σχεδόν!

"Ωστόσο, αυτό τό τίποτα άρκεί γιά νά ζωντανέψη ό,τι δεν είχε ποτέ της φαντασθή: τό πρόσωπό της, παραμορφωμένο από ρυτίδες, πού τήν άπογοιώνουν από κάθε όμορφιά — από τήν όμορφιά της γιά τήν όποία είναι τόσο περήφανα καί πού ό μαρσαςμός της θάρρη ένόσω ακόμα θά βρίσκεται στή ζωή...

Μέ μιά συγκινημένη χειρονομία, ή Φανέτ πετάει τό καθρεφτάκι της στον κήπο καί τρέχει στο σαλόνι, σαν νά τήν κυνηγούνε.

"Η μουσική έχει σταματήσει. Μιά συντροφιά καλεσμένων είναι γύρω άπ' τόν Παύλο. "Εχουν άρχισι τούς άποχαιρευτισμούς.

"Η Φανέτ τώρα έχει ανάγκη νά ζαλιστή.

— Δεν θά φύγετε τώρα! φωνάζει. "Α! "Όχι... Δεν σάς δίνω τήν έλευθερία σας!

— "Αλλά, τήν διακόπτει ή γυναικαδέλφη της, είναι μέρα πειά! Δεν κυττάζεις έξω; Ξημέρωσε κιόλας!

— Καί ύστερα, προσθέτει μιά φίλη της, μέ λίγη λύπη στή φωνή της, οι μουσικοί έφυγαν, δεν μπορούμε πειά νά χορεύουμε!

— "Ε, καλά, θά χορέψουμε δίχως μουσική!... Θά κάνουμε έναν κύκλο... "Όπως τά παιδιά!... "Εμπρός, έλάτε!

"Η κυρία Ντορνάκ είναι ακούραστη, λείει ένας κομψός νέος, ή όμορφιά της νικάει κάθε κούρασι!

Πρός γενική κατάπληξη, ή Φανέτ τόν διακόπτει μ' αυτή τά άπροσδόκητα λόγια:

— "Ω! ή όμορφιά... Κρατάει τόσο λίγο!...

Μιά θαρραία σιωπή απλώθηκε τριγύρω τους.

Καί ξαφνικά, αυτή ή τρελλή νέα, ή κυριευμένη από τόν δαίμονα των διασκεδάσεων καί της κοκετταρίας, είδε νά περνά μπρός άπ' τά μάτια της ένα φάντασμα.

Τής ήταν άδύνατο νά μείνη μέ μιά τόσο δυσάρεστη έντύπωση! Τής χρειάζότανε νά δημιουργήσει πολύν θόρυβο γύρω της, γιά νά δώξή τό άπαίσιο φάντασμα.

Οί προσκαλεσμένοι σαν νά σπρώχνονταν από μιά όμαδική ύποβολή, πιάνονταν γρήρι μέ χέρι καί άρχίζονε τόν χορό, τραγουδώντας:

Δεν θά πώμε πειά στα δάση, μέ τίς άθιμμένες δάφνες, γιατί πήγε μιά κοπέλλα γιά νά τις μαζέψη όλες...

Μά ή Φανέτ τραγουδάει πιό δυνατά άπ' όλους τούς άλλους, γιά νά σκεπάση μιά άπαίσια φωνή, πού της ψιθυρίζει σ' αυτή:

"Θυμήσου, πώς είσαι από χάρμα, καί θά ξαναγυρίσης στο χάρμα! Θυμήσου!...

Καί χορεύει, ηηδάει, ξεφωνίζει σαν τρελή, γιά νά ξεχάση, νά λησμονήσει, νά μή θυμάται...

CHARLOTTE ROUSSEAU

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Αν πώ τό παράπονό μου, λέω τήν πομπή μου.

— "Απ' όθε έλπιζαμε θροχή, μάς έπεσε χαλάς.

— Μέ τά μουστάκια μάστορας καί μέ τά γένεια κούλας.

— "Από διαόλου αλλη μήτε ρίφι, μήτε άρνι.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Ε. Κ. Μ., Κηφισιά.— Κάνετε χλιαρές κομπρέσες μέ acetate de plomb σέ διάλυσι 1/2 ή 1/100. "Αλλάζετε τες από πέντε σέ πέντε λεπτά επί μιά ώρα, πρωί καί θράδυ. Τό θράδυ άλείφετε τή μύτη σας μέ τό έξής υγρό:

oxyde de zine	15 gr.
talc	15 gr.
glycerine	15 gr.
ichthyol	2 gr.
eau distillée	50 gr.

Κουνάτε τήν φιάλη πρίν τήν χρησιμοποιήσετε καί άποφύγετε τίς απότομες μεταπτώσεις της θερμοκρασίας.

ΚΗΦΙΣΙΩΤΙΣΣΑΝ, "Ενταύθα. — Γι' αυτές τίς λίγες άσπρες τρίχες πού έχετε, δεν είναι σωστό νά θάψετε τά μαλλιά σας από τώρα. "Εχετε καιρό άργότερα, όταν θά προχωρήση ή ηλικία καί θά πληθύνουν ή τρίχες σας πολύ. "Εν τώ μεταξύ χρησιμοποιείτε τή λουσιόν αυτή ή όποια θά εοθηθή νά επανέλθουν τά μαλλιά σας εις τό φυσικό τους χρώμα:

acetate de plomb	2,0 gr.
soufre precipité	2,0 gr.
glycerine	20,0 gr.
eau distillée	60,0 gr.

Βρέχετε μιά θούρτσα των δοντιών καί περνάτε τά μαλλιά σας εκεί πού έχουν λευκαθή. Τίς πρώτες μέρες θάζετε τή λουσιόν κάθε δυό μέρες, κατόπιν άρκεί μιά-δυό φορές τή εβδομάδα. "Εσ' όσον θά χρησιμοποιήτε τή λουσιόν αυτή δεν χρειάζεται νά θάζετε μπριγιαντίνη στα μαλλιά σας.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

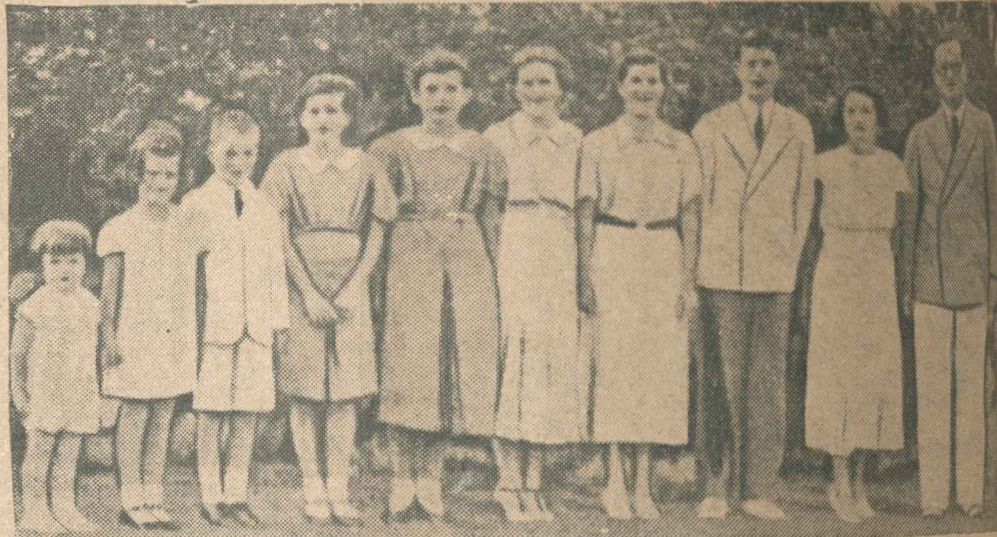
ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΗΝ, Πάτρας.— Συνήθως όλες ή ξανθές εμφανίζουν αυτές τίς παλάδες τό καλοκαίρι. Χρησιμοποιήστε τήν έξής λουσιόν, ή όποια θά συντελέση πολύ στήν εξάλειψή τους:

1) Ένας Άγγλος πολύτεκνος. Ο κ. Κέννεντυ, με έννέα από τα δεκάξι παιδιά που έχει δια-δια. 2) Μιά σπάνια φωτογραφία της γνωστής Γαλλίδος συγγραφέως Καλντ, που ήταν μικρούλα, με τους γονείς της. 3) Μικρούλες μαθήτριες στην 'Αμερική' σχολείο, φέρουσιν αντίσφουριόγινες προσωπίδες, τις οποίες έχουν συνηθίσει απόλυτως. 4) Ο γιος της Γαλλίδος συγγραφέως 'Ανρ ντε Μοντελάν είναι και περίφημος ποδοσφαιριστής, όπως δείχνει η φωτογραφία του, που τον παρουσιάζει με τερματοφύλακα. 5) Ο Βασιλεύς της 'Αλβανίας' 'Αχμέτ Ζάγου, με την σύζυγόν του και τις αδελφές του ντυμένες στολές αξιωματικών του ποταμικού, σε μία τελετή. 6) 'Η μία των περιφημών κημίδων της αγέραιτης Μιστεγκέτ, από τον έμβριθή ελεγχον της κυρίας που της κάνει μαζαζ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΝΛΛ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΙΜΕ ΕΝΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— 'Η πιδό με νύχλη μου τιμωρία θά είναι το χάσιμο τής στοργής σου...

— Κυρία μαρκησία... διαμαρτυρήθηκε η Ρίτα.

— Με έλεγες «μαμά Αιμέ» άλλοτε...

— Είναι αλήθεια, απάντησε η νέα κόρη με ύφος όνειροπόλο... Ναι, σάς αποκαλούσα έτσι, και με πόση ευτυχία!... Νόμιζα πως ήμουν μόνη στον κόσμο... Μα κατά τη άπαισία εκείνη νύχτα, όταν η φριχτή μηχανή έρχόταν κατά πάνω μου, ξαναείδα την παλιά μου μαμά... Την άκουσα... Αισθάνθηκα την καρδιά μου να χτυπά επάνω στη δική της... και δεν τολμώ πια να λέω «μαμά» άλλη από εκείνη στις προσευχές μου...

— Πώς πιστεύεις τόσο σ' αυτή την παραισθήσι του τρόμου και του θανάτου; ρώτησε η μαρκησία τρομαγμένη από τον έρεθισμό της Ρίτας.

— Ω! ναι! την πιστεύω! απάντησε η νέα κόρη ενάδοντας τα χέρια της μ' έκστασι. Και αυτή η θαυτιά πίστη θά είναι όλη μου η ευτυχία στο έξης... 'Αν είναι πάλι ένα όνειρο τρέλλας, μου είναι πολύ προσφιλές... 'Ελεος! Μή το συντρίψετε, δεύτερη μητέρα μου...

— Ο Θεός άς μάς ευσπλαχνισθή!... ψιθύρισε σπαρχικά η μαρκησία. Το φτωχό της μυαλό κλονίζεται. Και πήγε να συναντήση το μαρκήσιο Ζάν, το συζυγό της, θέλοντας να του εκθέση τη θλιβερή κατάστασι, γιά την οποία δεν είχαν ξαναμιλήσει από την ημέρα της μοναγίας και του δράματος.

Κατά θάθος, η ευγενική εκείνη γυναίκα αγανακτούσε έναντιον της τυραννίας των προλήψεων που τους συνέτριβε όλους.

— 'Αλλοίμονο!— συλλογιζόταν καθώς βόδιζε προς τη θύλασή της του συζύγου της— γιάτί οι νόμοι του κόσμου να είναι ανώτεροι από τους άγνους νόμους της φύσεως και να...

... της: 'Ο Ρενέ κ' η Ρίτα των οποίων η φτωχή μου Ζερμαίν ζευγάρωσε τα όνόματα πριν περάση η ψυχή της γιά τους ούρανοους, αυτά τα δυο παιδιά αγαπιούνται και λατρεύονται. 'Εχουν και τα δυο τη νεότητα, την ωμορφιά, την άγνότητα της καρδιάς, την ευγένειαν των αισθημάτων.

— Όλα τους ενώνουν, όλα τους τραβούν τον ένα προς τον άλλον μέσα στην υπερτάτη περίπτυσή μίας μακρυάς κι' ευτυχισμένης αγάπης. Και όμως δεν θά ένωθούν ποτέ. 'Ο σύζυγός μου δεν θά συγχωρήση ποτέ την χαριτωμένη Ρίτα γιά την ταπεινή της καταγωγή. Κι' εγώ, κάθε φορά που θά σκέφτωμαι αυτόν τον άσπιλο άγγελο, θά θυμάμαι το έγκλημα του πατέρα της. 'Ετσι είναι η ζωή.

Μα η συνείδησί της, μέσα της, της φώναζε: «Όχι, δεν είν' έτσι η ζωή, γιάτί δεν είναι δίκαιο. Είναι άτιμο και τερατώδες...»

— 'Ο μαρκήσιος Ζάν ντε Μονφόρ ήταν ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του, μέσα στην κάμαρή του και διάβαζε στις ειδικές εφημερίδες τ' αποτελέσματα των τελευταίων φθινοπορινών ίπποδρομιών, όπου, τ' άλογά του δεν είχαν θριαμβεύσει.

σει. Οι σταύλοι του λόρδου Κλάρενς τον είχαν νικήσει πάλι.

— 'Ω! αν ένωνόντουσαν οι σταύλοι Μονφόρ και Κλάρενς... Καί όμως λίγο έλειψε να γίνη αυτό... Μα ο γυιός μου μου χάλασε όλα μου τα σχέδια με το να έρωτευθή άνόητα αυτή τη μικρούλα που τον ξεμυάλισε... 'Α! φαντάζομαι τουλάχιστον, ότι δεν θέλει να την παντρευτή πια... Μα κι' αν θέλη, εγώ θά τον έμποδίσω με κάθε τρόπο... Αυτά σκεφτόταν ο γέρο ευπατρίδης, όταν η μαρκησία Αιμέ μπήκε στο δωμάτιό της.

Είχε ξαναπάρει το γαλήνιο χαμόγελό της, συνηθισμένη καθώς ήταν να πνίγη μέσα της τις άγωνίες και τους πόνους της.

— Λοιπόν, κυρία, τη ρώτησε εϋθυμα ο μαρκήσιος, διώξατε επί τέλους από το σπίτι μας όλους αυτούς τους κυρίους 'Ασκληπιάδας; Τί ίπποτάι της έλεεινής μορφής είναι όλοι τους, έκτός από τον λαμπρό γιάτρο του ναυτικού, που είναι περισσότερο στρατιώτης παρά γιάτρος!... Ξέρετε, αγαπητή μου, ότι ο δυστυχισμένος μου «Μπρινίκ» νικήθηκε στις κούρσες από τον «Φάνορ»; Σίγουρα, ο «Μπρινίκ» μονάχα γιά να τον ζήσουμε σε κάρρο είναι κατάλληλος τώρα... Μα, ξέχασα, όλ' αυτά δεν σάς ενδιαφέρουν... Είσε και σεις αδιάφορη σαν τον γυιό μας τον Ρενέ στο ζήτημα των άλόγων...

— Δεν είμαστε αδιάφοροι, φίλε μου, μά δεν παθαίνουμε τόσο με τις κούρσες όσο σεις...

— Λυπούμαι γι' αυτό... Τέλος πάντων, τόσο το χειρότερο... Τα νέα είν' ευχάριστα, μαρκησία;

— Ναι, πολύ ευχάριστα σχετικώς με το Ρενέ...

— 'Α! Έκανε ο μαρκήσιος Ζάν, ο οποίος ξανάγινε σκυθρωπός και σοβάρος.

Κατάλαβε ότι η γυναίκα του θά του μιλούσε γιά το ζήτημα που τους ένδιέφερε περισσότερο από άλλο κι' έγινε με μιάς έπιφυλακτικός.

— Πρέπει να σάς κάνω, αγαπητέ μου, μιά μικρή εξομολόγησι, είπε η μαρκησία με φωνή που έτρεμε ελαφρά— ή μάλλον να σάς εξηγήσω τί συνέβη στον πόρρο κατά την σύντομη άρρώστεια σας και κατά την άνάρωσί σας. 'Ο γυιός μου είχε δυνατό πυρετό, ήταν εξαιρετικά παραγμένος, παραμιλούσε... Κ' η παραμικρή αντίρρηση κατά την γνώμη των γιατρών, άρκούσε γιά να του προκαλέση μιά μοιραία κρίσι...

— 'Η γνώμη των γιατρών... ξαναείπε ο Ζάν ντε Μονφόρ χαμογελώντας περιφρονητικά.

Και ξαναπαίρνοντας το σκυθρωπό ύφος του, πρόσθεσε:

— Κατάλαβα... περιττόν να έπεκταθήτε... 'Ηθελε μιά νοσοκόμα και το θύνη έπήγατε... Ξέρω το όνομα αυτής της νοσοκόμας. Κατόπι...

— 'Ο Ρενέ βρίσκεται τώρα έκτός κινδύνου, είναι σχεδόν καλά... 'Η νοσοκόμα του, όπως την είπατε, θ' αποσυρθή στις Ρένες... 'Η φίλη μου, η Λιονέλ ντε Μέρκερ θά φροντίση γι' αυτήν. Κατάλαβε μόνη της ότι η ένωσί της με τον Ρενέ είναι άδύνατη. Το έβλεπε μάλιστα αυτό στον νεαρό μας τρελό, ο οποίος έτοιμ' άναγκαστή να το πάμ άπόφασι...

— Με δυο λόγια, η δυσάρεστη αυτή περιπέτεια τέλειωσε, ξόρεσ τώ Θεώ;

— 'Ετσι τουλάχιστον φαίνεται... Κι' ο χωρισμός θά κάνει το τέλος αυτό όριστικό... Μάτια που δεν βλέπονται γρήγορα λημονούται, έτσι λέει η παροιμία...

— Ναι, μά η παροιμία αυτή δεν είναι όρετόνική... 'Ενας Βρετόνος δεν ξεχνάει ποτέ τον έρωτά του... Τέλος πάντων, μαρκησία, άς μη μιλήσουμε πια γιά την ύπόθεσι αυτή όν θέλετε... Αισθάνομαι τον έαυτό μου καλλίτερα και θά πάω να δώ την γυιό μου. 'Αν η δεσποινίς Ρίτα εί-

ναί ακόμα εδώ, ως έρθη να μ' αποχαιρετήσει. Δεν υπάρχει λόγος να με φοβηθεί, δεν είμαι κανένας δράκος. Θέλω μόνο το κάθε πράγμα να βρίσκεται στη θέση του. Έχω τα σχέδιά μου για το μέλλον του Ρενέ κι' ελπίζω ότι τα καταλάξη και θα συμμορφωθεί μ' αυτά.

"Ανεμος δυνατός είχε σηκωθεί το απόγευμα της ίδιας ημέρας, διώχνοντας από τον δρόμο του ό,τι αποτελούσε τη χαρά του καλοκαιριού: φύλλα ανάλαφρα κι' δεινρά πιο ανάλαφρα ακόμα.

Η ώρα ήταν άπειρα θλιμμένη κι' όλα φαινόταν σαν πένθιμα.

Ο μαρκήσιος ντε Κεραντέκ, που για πρώτη φορά έβγαζε έξω, θάβριζε άκουμπισμένος στο μπαστούνι του, πατώντας άπάνω στα ξερά φύλλα.

Ήταν μόνος και διευθυνόταν προς το περίπτερο της Ζερμαίν, όπου ο γυιός του έπρεπε να βρίσκεται κρεββατωμένος ακόμα, ως ότου να έπουλωθή το διπλό τραύμα.

Μά τι έκπληξις! Ο Ρενέ θρυσκόταν όρθιος στο τζαμωτό χάλι του περιπτέρου. Ήταν χλωμός και μιλούσε σε μία νέα κι' αϊθέρια γυναίκα... στη Ρίτα...

Μόλις την είδε ο μαρκήσιος, κατσούφιασε, το βλέμμα του σκοτεινιάσε και στάθηκε ακίνητος για ν' ακούση! Δυστυχισμένη Ρίτα!

Έπειτα από μία τρομερή νύχτα, γεμάτη φριχτούς έφιαλτες, ζυπήματα αγωνίας και θαρύ λήθαργο, είχε παει στο παρεκκλήσιο για να προσευχηθή για τελευταία φορά στον ταφο της Ζερμαίν. Έπειτα οϊευθύνθηκε προς το περίπτερο. Εκεί θα περίμενε την μαρκησία και την κ. Ρενουάρ, ή όποιες θα την πήγαιναν με αμάξι στο σταθμό.

Με την θεασιότητα, ότι ο Ρενέ θρυσκόταν πλαγιασμένος στο δωμάτιό του, μήπε στο χάλι του περιπτέρου.

Μά εκεί υπέθετε αντιμετώπιση με τον νεαρό κόμητα, του οποίου το κατάχλωμο πρόσωπο και τα φλογισμένα μάτια την φόβισαν.

— "Ω! σηκωθήκατε!... ψιθύρισε ξαφνιασμένη. Θεέ μου, τί άπρονουσία!

Τότε ο πληγωμένος με τόνο σαρκαστικό και θλιμμένο, της απάντησε:

— Ναι, Ρίτα... συγγνώμη, δεσποινίς Μαργαρίτα... μά ναί, θέβαινα, σηκώθηκα... Φεύγετε; Κι' έγω το ίδιο!... "Ω! ήσυχάστε όέν έχω την πρόθεσι να σας παρακολουθήσω... Δεν θέλω και να ξέρω που θα πάτε... Σας εύχομαι μόνο να πετύχετε τους σκοπούς σας και να γίνετε ευτυχισμένη. Ωστόσο είναι σωστό, πρέπει να μάσετε σεΐς που θα πάω έγω... Είμαι ελκικρινής... Δεν θέλω να σας κρύψω τίποτε...

Και μ' ένα ξέσπασμα άγριας χαράς ούρλιαξε:

— Πηγαίνω στον θάνατο, ακούτε, δώραί Ρίτα; Πηγαίνω ή μάλλον ξαναγυρίζω στη χώρα του θανάτου. "Ημουν στρατιώτης κι' άγαπούσα το στάδιό μου. Μά άγάπησα περισσότερο έόένα και το έγκατέλειψα... "Ε, λοιπόν, θα ξαναγίνω στρατιώτης και θα πάω στην Άφρική... Θα ζήσω ως την στιγμή που θα έχω την υπεράτη χαρά να σκοτωθώ για την πατρίδα μου... "Α! "Α! "Α! για τη Γαλλία!

Ο δυστυχισμένος νέος έβγαλε ένα στριγγό στεναγμό κι' έπειτα σάν να μιλούσε μόνος του, άναρωτήθηκε με άπειρα στο πόνο:

—Θα σκοτωθώ για την πατρίδα μου;... Για τη Γαλλία;... "Οχι, θα σκοτωθώ για σένα!... για σένα, Ρίτα! "Ω! Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Η νέα, τρομαγμένη στην άρχή, αισθάνθηκε όλο το είναι της να όρμηι προς τον άγαπημένο της. "Απλωσε τα χέρια της και φώναξε ίκετευτικά:

— "Οχι, κύριε κόμη!... "Οχι, Ρενέ, είν' αδύνατον!...

Είναι πρέλλα αυτό που λέτε!...

— Τρέλλα ή όχι είναι ή αλήθεια! Το δεινρό μου κοιμητιόστηκε και θέλω να πεθάνω μαζί με το δεινρό μου...

— Κι' έγω θέλησα να πεθάνω, άλλοίμονο! μά είμαι ζωντανή!...

— Θέληζες να πεθάνης, ω Ρίτα μου;... Τότε ή φυγή σου που τη νόμιζα για δεινρο του πυρετού μου, ήταν πραγματικότητα... "Ω! τί φριχτό μυστήριο!... Ρίτα!... Ρίτα!... Μην άκούς κανέναν άλλο εκτός από μένα... εκτός από τον έαυτό σου!... Μηπως ή εύτυχία μας άφορά τους άλλους; Πες μου την αλήθεια... μ' άγαπάς; Μ' άγαπάς; "Ω! άγαπημένη μου, άφησε την καρδιά σου να μιλή-

ση...

"Έξαφνα, ή Ρίτα θυμήθηκε τον ρόλο της, την ύποχρη της και θρήκε το τρομερό κουράγιο ν' άπάντησε:

— "Οχι! "Οχι!...

Ο Ρενέ ντε Μονφόρ μούγκρισε:

— Δεν είν' αλήθεια... Λες ψέματα!... Ρίτα, σοδ λέω πώς ψεύδεσαι!...

"Έξαφνα, την στιγμή εκείνη, μία σοβαρή φωνή άκούστηκε πίσω τους:

— Σε μία γυναίκα μιλάτε έτσι, κύριε κόμη;

— Ο πατέρας μου! ψιθύρισε ο Ρενέ.

— Μάλιστα, κύριε, ο πατέρας σας που άκουσε τ' άναρμωστα λόγια σας, που ζητάει για σας συγγνώμη από τη δεσποινίδα και που σε έιατάσσει να τ' άνακαλέσης άμέσως...

Ο κόμης Ρενέ ξαφνιασμένος, αστισμένος και ντροπισμένος τώρα για την άπότομη συμπεριφορά του, ύποκλιθηκε θαθεία μπρός στον γέρο μαρκησιο.

Έπειτα από μία στιγμή σιωπής, ξανάγειν πάλι κύριος του έαυτού του και έιπε:

— Έχετε δίκη, πατέρα μου... χίλιες φορές δίκη! Μίλησα στη Ρίτα σάν ένας άθλιος και της ζητώ συγγνώμη. Μά μου φανεται πως θα τρελλαθώ... Υποφέρω τόσο... Μου φαίνεται πως ή Ρίτα... την όποια άγαπάω, την όποια λατρεύω... που είν' όλόκληρη ή ζωή μου... μου φαίνεται πως ξαναγκάστηκε, πως πείστηκε να μου πη ότι δεν μ' άγαπά...

Ο πατέρας του τον άκουγε και τον κύτταζε με τα χέρια σταυρωμένα, χωρίς να λήι λέξι.

Ο Ρενέ ξεάκολούθησε με πάθος:

— Θα της έιπα πώς ή καταγωγή της είναι σκοτεινή, πως δεν έχει περιουσία, πως αν γίνη σύζυγός μου, θα καταστρέψη το μέλλον μου... Θα της έιπα πώς έγω ό κληρονόμος μιάς από τις μεγαλειότερες οικογένειες της Γαλλίας, πρέπει να παντρευτώ μια νέα της ίδιας σειράς με μένα...

— Κι' αν αυτό είν' αλήθεια, κύριε; πόν διέκοψε ο μαρκήσιος άπότομα.

— Τότε ένας τέτοιος γάμος δεν θα γίνη, πατέρα μου... Δεν θα παντρευτώ ποτέ! Ποτέ! "Αν ή Ρίτα δεν θέλησεν να γίνη σύζυγός μου... "Α! όσο γι' αυτό, τ' όρκίζομαι στον Θεό!

Ο μαρκήσιος σπρίχτηκε στο τριανταφυλλένιο μάγομο του τζακιού. Ο όρκος του γιου του ήταν ένα τρομερό χτύπημα γι' αυτόν που τον έκανε να κλονισθή.

Ποτέ ο γυιός του δεν θα παντρευόταν αν του άρνούντουσαν το χέρι της Ρίτας...

Τό όνομα των Μονφόρ - Κεραντέκ θα έσθεσε με τον τελευταίο άρρενα απόγονό τους... Αυτό θα ήταν για τον γέρο ευπατρίδη το τέλος της ράσας του, το σόσιμο της γενιάς του...

Ο κόμης Ρενέ, με το μυαλό ξαναμμένο από τον πυρτό, συνέχισε:

— Πατέρα μου, άπευθύνομαι στη Ρίτα μπροστά σας και αν της υπέβαλαν την άρνησή της, που μ' άπελπίζει και με σκοτώνει, να τί της λέω, να τί της προτείνω: ο κόμης Ρενέ ντε Μονφόρ δεν μπορεί να γίνη σύζυγός της, χωρίς να δείξη άνυπακκή στους γονείς του, τους όποιους τιμά και σέβεται. Μά σε όχτώ μέρες, θα παρουσιαστώ στην Λεγεώνα των Ξένων και θα καταταγθώ ως άπλους στρατιώτης. "Οταν θα ρωτήσουν τ' όνομά μου, θα άπαντήσω: "Με λέει Μπρετόν!" Και θα φύγω με καμμία άποστολή για να ζαναπάρω τον θαθμό που είχα παληά στο στρατό, γαλόνι προς γαλόνι... "Οταν θα ξαναγίνω αξιωματικός, όταν θα έμαι πια ό λοχαγός ή ό ύπολοχαγός Μπρετόν, θαρθώ να ζητήσω το χέρι σας, Ρίτα. Θα μου το δώσετε τότε;

Η νέα κόρη είχε προσπαθήσει στην άρχή να ξεφύγη από αυτήν την τρομερά όδυνηρή σκηνη μεταξύ πατέρα και γιου. Κατηγορούσε τον έαυτό της πως, χωρίς να θέλει, είχε γίνει ή αίτια της. Είχε τραβήχτη σιγά-σιγά προς την πόρτα του θαθους που ώδηγούσε στη σκάλα και στα δωμάτια του περιπτέρου.

Μά όταν ο κόμης Ρενέ της μίλησε από εύθεας άπόμει εκεί χωρίς δύναμη. Και είχε ακούσει τα πάντα με έπιζέ, με χάρη, με θαυμασμό... Πόσο την άγαπούσε εκείνος! Και πόσο αυτή τον λάτρευε!...

Θά ήθελε να τρέξη προς αυτόν και να κρυφτή μέσα σε άπλωμένα ίκετευτικά χέρια του...

Άλλοίμονο! Άλλοίμονο! Ήταν καταδικασμένη στη

θυσία!...

"Όλα μέσα της φώναζαν: "Ναι!... Χίλιες φορές ναι! Μά, παρ' όλα αυτά, παρ' όλο το άυπόφορο μαρτύριο της καρδιάς της, θρήκε την δύναμη να πη ψέματα και άπαντησε ραγίζοντας:

— "Οχι, κύριε κόμη!... "Οχι!... Ποτέ!

Ο Ρενέ ντε Μονφόρ έκανε μία κίνησι άπέλπισας, κι' έφερε το χέρι του στο μετωπό του. Δεν υπήρχε πια καμμία έλπίδα! Συγχρόνως ο γέρο μαρκήσιος όέν μπόρεσε να κρατηθή και ψιθύρισε:

— Τι γενναία κόρη!...

Έκείνη τη στιγμή, έφθασε κι' ή μαρκησία ντε Μονφόρ στο ίερίπτερο κι' άπωμεινε ακινητή από έκπληξι και τρόμο...

Ο γυιός της, ό πληγωμένος γυιός της ήταν εκεί όρθιος!... Ο σύζυγός της... ή Ρίτα!... Προαισθάνθηκε άμέσως πως κάτι πολύ σοβαρό, κάτι άνεπιανόρθωτο είχε γίνει...

— Κυρία, της έιπε ο μαρκήσιος, ο γυιός σας επαναστάτης πλήρως εναντίον της θελήσεως μας... κι' εναντίον της θελήσεως της δεσποινίς Μαργαρίτας, την όποιαν θέλει να παντρευή δια της βίας...

— Υπομονή, φίλε μου!... Αυτό το μεγάλο παιδί είναι ακόμα άρρωστο...

— Το ξέρω... Μά, παρ' όλ' αυτά, διάλεξε μία στασιαιορμία που άπαιτεί σιδερένια ύ-

για.

— Τι σταδιοδρομία; ρώτησε ή μαρκησία ξαφνιασμένη.

— Να, θέλει να καταταγθώ στη Λεγεώνα των Ξένων με το όνομα Μπρετόν. Διψάει περιπέτειες και τυχοδιωκτισμούς... Φανταστείτε πως είν' ό παντρεμένος ή Ρίτα παρά τη θέλησή μας και παρά την θέλησή της... Βλέπετε, πόσο ευπατρίδης είναι!...

Η μαρκησία κατάλαβε ποδό θαδύ πόνο, ποιά οργή και ποιά συγκρατημένη άγανάκτησι έκρυβαν αυτά τα λόγια.

— Ρενέ! φώναξε. Θέλεις να σκοτώσης τον πατέρα σου!...

Ο νέος άπήυθε προς την μητέρα του ένα θέλημα θλιβερής ίκεσίας. Είχε κουραστή πια να παλεύη μόνος εναντίον όλων για την άγάπη του...

Τα θέλημά του άνοιγό-κλεισαν σπασμωδικά πάνω άπ' τα θολά του μάτια.

Η Ρίτα, άναστατωμένη άπ' αυτό το οϊκονγενειακό δράμα του όποιου ήταν ή άζωα αίτια, είχε άποτροβήχθ' σε μία γωνία και δεν την έβλεπε πια.

Ο γέρο μαρκήσιος έμενε εκεί, ακίνητος, άκουμπισμένος στο μαρμαρένιο τζάκι. Μία έθρόνη άπλωνόταν παντού και έξαφνα, ο Ρενέ αισθάνθηκε τον έαυτό του πολύ άδύνατο. Έφερε το χέρι του στην καρδιά του που του πονούσε και κλονίστηκε...

Ο πατέρας του, άναστατωμένος άπ' αυτό το ήθικό μαρτύριο, το όποιο είχε δημιουργήσει ό ίδιος, έκανε μία κίνησι για να τρέξη να τον φοβήσθ.

Μά ή μητέρα του τον ύπεστήριζε κιόλας, θορβώντας τον να ξαναγυρίση στην καμάρη του.

Ο μαρκήσιος ντε Κεραντέκ κύτταζε με λαχολικά τον γιό του να ξαναφνίζε.αι με το κεφάλι σκυφτό, με το χέρι του άπάνω στον ώμο της μητέρας του, ξαναγινομένου παιδί σ' αυτήν την στιγμή της υπεράτης άπ' πονώσεως.

Και άκουμπισμένος στο μπαστούνι του με τη ράχι καμπουριασμένη τώρα, έφυγε από το περίπτερο της Ζερμαίν, έχοντας ίσως μέσ' στον ώμο της μητέρας του, ξαναγινομένου γιό του... και ποιος ξέρει;... κάποια άόριστη τύχη στην καρδιά...

Ήταν τόσο θέβαιος πως αυτός είχε δίκη;

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

θα έμφανισθ' έν-
τελώς άνακκινι-
σμένο με

ΦΩΤΟΛΙΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

έξώφυλλα, καλλι-
τεχνικά, μοναδικά
διά την Έλλάδα.
Είς τὰ έξώφυλλα
αυτὰ το

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

θα παρουσιάσει
ράν τών γνωστο-
τέρων άστέρωντου
Κινηματογράφου.

Επίσης από του άυ-
τού φύλλου θ' άρχιση το
περίφημο μυθιστόρημα
του ΑΛΛΕΝ ΧΑΡΒΕ'Υ

“ΑΝΤΟΝΙΟ ΑΝΤΒΕΡΣΟ”

Συγχρόνως θ' άρχιση
ή δημοσίευσις μιάς μονα-
δικής σειράς διηγημάτων
3 - 4 σελίδων έκαστον,
τών διασημοτέρων συγ-
γραφέων του κόσμου.

Από του ίδιου φύλλου
έξαιρετικά ένδιαφέρου
σεσ άθηναϊκές «άκτου-
αλλιτέ», καθώς και θαν
υάσιες έλληνικές ιστορι-
κές σελίδες.

Τότε γιατί είχε ένθαρρύνει ό ίδιος τον λόρδο Κλάρενς στο συνοικέσιό του με τη Ρίτα; Κι' ό Κλάρενς άνήκε στην άνωτάτη άριστοκρατία, όπως ό γυιός του.

— Δεν είναι το ίδιο πράγμα! ψιθύρισε για να καταλήξη σ' ένα συμπέρασμα.

XVII

Η ΛΟΓΙΚΗ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

«Καλλίτερα είναι να τελειώνω με μιάς και να τον κάνω ν' άδειάση όλο το ποτήρι του πόνου... "Ετσι μονάχα θα θεραπευθ' άπ' αυτό το μοιραίο κι' άπραγματοποίητο έρωτα».

"Ετσι σκεφτόταν ή μαρκησία ντε Μονφόρ καθώς ώδηγούσε το παιδί της προς το κρεβάτι του πόνου του.

"Οταν ο Ρενέ πλάγιασε και συνήλθε λίγο άπ' αυτήν την άγρια κρίσι, ή μητέρα του έπήρε τα χέρια του μέσα στα δικά της.

Και με φωνή σιγανή, χαϊδευτική, σάν να του ζητούσε συγγνώμη, γιατί του είχε κάνει τόσο κακό χωρίς να το θέλη, άρχισε να του λέει:

— Παιδί μου, πρέπει να μάθης όλη την αλήθεια, την όποια είχα όρκισθ' να μην άποκαλύψω ποτέ σε κανένα. Σε προειδοπιώ πως είναι τρομερή...

— Μητέρα, διαμαρτυρήθηκε ο Ρενέ με άπειρη θλίψη, μήπως σοδ ζητήσα να μάδω τα μυστικά σου;

— Τα μυστικά μου!... "Ω! Το μυστικό μου είναι ένα μονάχα... και, εκτός από μένα, το ξέρει μόνο ή κ, ντε Μερκέρ, ή διευθύντρια του οϊκτροφείου, όπου σπούδασε ή Ρίτα... Ναι, ξέρει κι' αυτή το ήθικό στίγμα που θαράινει πάνω άπ' το κεφάλι της φτωχής νέας...

— Τι έιπες, μητέρα μου;... Υπάρχει στίγμα στη Ρίτα;

— Ναι, φτωχέ μου Ρενέ, ένα άτιμωτικό στίγμα... "Α! μη νομίζεις πως πιστεύω περισσότερο από σένα στις προλήψεις περί κοινωνικών τάξεων... "Οχι... Θα συνηγορήσω μάλιστα εύχαρίστως για τον γάμο σου με την Ρίτα στον μαρκήσιο πατέρα σου, παρ' όλη την θεσιότητα ότι θα συναντούσα την άρνησή του και θα προκαλούσα την όδγη του... Μά... άκούσε καλά την ανέκκλητη και σκληρή αυτή λέξι... αυτό ήταν ά ό α ν α τ ο ι !

— "Ω! μητέρα μου, σε ποια καινούργια άδυσσο άπέλπισας θα με ξαναφρίξω;...

— Φανού γενναίος, κάθε κουράγιο... κι' επικαλέσου όλη την λογική σου... Δεν ένδιαφέρθηκες να μάθης ποτέ ποιά ήταν οι γονείς της Ρίτας;

— "Οχι... Νόμιζω πως ήσαν φτωχοί και τίμιοι άνθρωποι... Δεν πέθαναν;

— Αυτό το άγνοώ.

— Η Ρίτα δεν είναι λοιπόν όρφανή...

— Φοβούμαι γι' αυτή πως όχι.

— Με τρομάζει!... Γιατί;

— Γιατί ο πατέρας της, ό εισπράκτης της Γραπής της Γαλλίας Ζαν-Φρανσουά "Αρνόλντ έκλεψε ένα έκατομύφραγμα κι' έξαφνίστηκε... "Όσο για τη μητέρα χάθηκε κι' αυτή... έγκατέλειψε το παιδί της...

— Τι φρικαλεότητες! ψιθύρισε ο Ρενέ, με τα μάτια έλκυρά, σαν κεραινόπληκτος άπ' αυτήν την άποκάλυψη.

Λαχάνιαζε. Η σφοδρή άναποή του πνιγόταν μέσα στο λαούγγι του. Η μητέρα του τον ύποχρέωσε να πη μερικές σταγόνες από ένα τοσνικό και σκούπισε τον παγωμένο ιδρώτα του μετώπου του.

— Δυστυχισμένο παιδί! Ψιθύρισε.
— Ναι, δυστυχισμένη... δυστυχισμένη Ρίτα! πρόφερε άργα ο Ρενέ παρρησιάζοντας τα λόγια της μητέρας του. Είχε πιάσει το κεφάλι του και με τα δυό του χέρια σάν να ήθελε να το έμποδισή να σπάση κάτω απ' τα χτυπήματα αυτά της Μοίρας.

Κατά το διάστημα μερικόν στιγμών σιωπής, την οποία ή μαρκησία σεβάστηκε εύλασθητικά, προσπάθησε να συναρμολογήσει το νήμα των ιδεών του, να διαμφοδητήση, αν ήταν δυνατόν, τον έρωτά του από τη δυστυχία.

— Είναι λοιπόν τόσο θέβαιο; ρώτησε τέλος.
— Άλλοίμονο, καμιά αμφισβόλια δεν έπιτρέπεται! Μπορείς να εξελέγης και μόνος σου τ' αποτέλεσμα των ανακρίσεων της αστυνομίας και της δικαιοσύνης.

— Ναι, μητέρα μου, θά το κάνω κι' αυτό, μά και θά ενεργήσω και μόνος μου λεπτομερή έρευνα για να θεσπώ, ότι ή αρχές δεν έπεσαν σε πλάνη. Αυτό θά είναι στο έσχατο μιά ιερά άποσολή για μένα.

— Τι λές, Ρενέ;... Το έγκλημα του πατέρα της είναι άποδεδειγμένο... και ή μητέρα της είναι ανάξια για τον τίτλο αυτό, αφού έγκατέλειπε το παιδί της και το έχουμε έμεις...

— Χάρis σ' έσένα, μητέρα μου, που το υιοθέτησες... Αυτό με κάνει να σε θαυμάζω ακόμα περισσότερο. Έκανε την κόρη του παρία κόρη σου... Κ' ή Παναγία το ίδιο θά έκανε...

Και εξαντλημένος από την συγκίνησή του, ο Ρενέ, άπλωσε τα χέρια του για ν' αγκαλιάσει την μαρκησία. Η μητέρα του τον έσφιξε με όλη την δύναμη της αγάπης της, φιλώντας το φτωχό του άρρωστο μέτωπο, λικνίζοντάς τον στο στήθος της όπως άλλοτε...

— Ρενέ μου... μικρέ μου Ρενέ... ναι, έπρεπε να σου το πώ... Μά καταλαβαίνεις τί υπέφερα...

— Καλή μου και άγια μαμά, σε λατρεύω σαν τη μητέρα του Χριστού! Ω! γιατί να μη μπορώ ν' αποτελειώσω το έργο σου δίνοντας το όνομά μου στήν αγνή Ρίτα;

— Το όνομα του πατέρα σου! Το συλλογιστικής αυτό, δυστυχισμένε...

— Ξέρει λοιπόν την αλήθεια ο πατέρας;

— Δεν ξέρει ποτέ... ούτε μιά λέξη... Τού έκρυψα την αλήθεια από την πρώτη μέρα κι' εξακολούησα να του την κρύβω... τρέμοντας πάντοτε, κάποιο σκανδαλο που θα του απέκάλυπτε τα πάντα... Αυτό μπερεί να συμβεί από τη μιά μέρα στην άλλη... Γι' αυτόν τον λόγο, άγαπημένο μου παιδί, ο γάμος σου με τη Ρίτα θά ήταν ο θάνατος, κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι του πατέρα σου σε κάθε στιγμή.

— Ο γάμος αυτός δεν θά γίνη, μητέρα... Η Ρίτα ή ίδια άρνείται... δεν μ' αγαπάει... δεν θά μ' αγαπήσει... κι' όμως ή αγάπη της, έστω κι' αν δεν έπρόκειτο να ένωθούμε ποτέ, θά ήταν για μένα ή υπερτάτη παρηγορία...

— Ε, λοιπόν, δέξου του την παρηγοριά αυτή! φώναζε ή μαρκησία. Η Ρίτα σ' αγαπάει περισσότερο ίσως απ' ό,τι την αγαπάς εσύ... Θέλησε να πεθάνη για σένα... και μόνο χάρις σ' ένα θαύμα σώθηκε.

— Ω! ή θεία μικρούλα! ωλόλυξε ο Ρενέ. Μοι φαίνεται πως ξαναγεννιέμαι στη ζωή... στην έλπίδα! Εά την αγαπώ, όπως αγαπούν τους άγγέλους, με τον πιο άγνό, με τον πιο φωτεινό έρωτα... Ένα τέτοιο άγνό περισσότερο, μιά κόρη του ούρανού σαν αυτή πως όγνη από γονείς έγκληματιές... Ω! είναι ν' αμφισβόλη κανείς για την ύπαρξή του Θεού...

Έκανε έξαφνα μιά κίνησι τρόμου και πρόθεσε:

— Είπατε ότι μ' αγαπά, ω καλή και λατρευτή μου;... Και όμως μ' απέκρουσε... Τρεις φορές ξανάειπε αυτή τη λέξη που άνηγχι σαν καμπάνα θανάτου στ' αυτιά μου: «Όχι... όχι... όχι...» Τότε, θά της φανερώσατε στις αυτήν την φριχτή ιστορία;

— Όχι, Ρενέ... Την εύπλαχνίστηκα όπως θά ήθελα να εύπλαχνιστώ κι' έσένα ως το τέλος. Της είπα μόνο ότι σάς έχωριζε ή διαφορά της κοινωνικής σας τάξεως κι' ότι δεν έπρεπε να παντρευήτε. Σ' απέκρουσε, αλλά υποφέρει το πιο άφάνταστο μαρτύριο!

— Φτωχό άσπιλο κρίνο! Α! έτοι μού έρχεται να την πάρω μαζί μου και να

την πάω σε μιά άγρια χώρα της ελεύθερης άγάπης και της ευδαιμονίας...

— Ρενέ, συλλογίσου τον πατέρα σου! πρόφερε έπισημα ή μαρκησία.

— Έχετε δίκιο, μητέρα μου. Ξέχασα...

Και φέρνοντας το χέρι του στα θολωμένα από τα δάκρυ μάτια του, εξακολούησε:

— Μά ή Ρίτα, ή πολυαγαπημένη μου αδελφή, δεν θά μās άφήσει τώρα, δεν είν' έτσι; Η άπομάκρυνσίς της από τον πύργο δεν είναι πειά, απαραίτητη, αφού ξανάγινε... λογικός...

— Θεέ μου, ή θυσία αυτή είναι ακόμη αναγκαία!... Πρέπει... Άργότερα θά ίδούμε! Έξέ άλλου, ή Ρίτα δεν θά πάη και τόσο μακριά... Η κ. ντε Μερκέρ την περιμένει στις Ρενές, όπου θά πάμε να τη δούμε, μόλις θά γίνησ καλά...

— Στις Ρενές!... Στις Άδελφές του Σταυρού!... Δι θέλετε, στην αναγκάστε να γίνη μοναχή... Μητέρα, μητέρα... Αυτό θά ήταν ένα έγκλημα!... Η Ρίτα μισάει! Ποτέ!...

— Δεν είν' αυτή, Ρενέ, ούτε ή δική μας πρόθεσι, ούτε ή δική μας... Ωστόσο αν το ήθελε ή ίδια να γίνη μοναχή, αν αίσθανόταν πως αυτή ήταν ή άποσολή της από κόσμo, ποίος θά μπορούσε να την έμποδισή;

— Η άποσολή της, μητέρα, είναι ν' αγαπάει... και να λατρεύεται! Έλεος, αφήστε με να της μιλήσω... Θέλω να της πώ δυό λόγια άποχαριετισμού... και παρηγορίας...

— Έστω... Μά έπικαλούμαι την τιμή σου... τη λογική σου!... Πρέπει να φανής φρόνιμος... να μη ξαναμηνιστείς τα ίδια...

— Ζας όρκίζομαι πως όλα τελείωσαν, μητέρα μου. Η Ρίτα θά μού είναι πειά ιερή σαν αδελφή...

— Καλά... Βασίζομαι σ' αυτά τα ευγενή και θαρραλέα λόγια...

Και ή μαρκησία ξανακατέβηκε τη σκάλα του περιπτέρου, διέσχισε τους κήπους πολύ ταραγμένη, μά παντογενναία...

Μπροστά στη μνημειώδη είσοδο του πύργου, το άμφο περιέμενε, έτοιμο να ξεκινήσει για τον σταθμό. Η κ. Ρενουάρ, ή γκουβερνάντα της Ρίτας, στεκόταν διακριτικά σε κάποια άπόστασι, ενώ ο γέρο μαρκήσιος άκουμπώντας με τα δυό του χέρια στο μαστούλι του, φαινόταν σαν να εξέταζε προσεχτικά τα άλογα του άμαξιού, τα όποια τόσο σόσο ήξερε πολύ καλά.

Η άφιξή της Ρίτας ντυμένη πολύ απλά και έτοιμη για την άναχώρησι και κατόπιν της μαρκησίας, τον άπέσπασε από το θυσιό του.

— Θά με συγχωρέσετε, έίπε, που δεν θά σάς συνοδεύω ως το τραίνο... Είναι ή πρώτη μου έξοδος σήμερα και θέλω αίσθανόμαι τον έαυτό μου τόσο γερό...

— Αν μās συνωδεύατε, φίλε μου, τότε άπάντησε ή μαρκησία, θά κάνατε μιά σοβαρή άπερισκεψία... Έλάτε... Άποχαιρέτησε τώρα αυτήν την μικρούλα που ξανακάι τον Ρενέ λογικό...

— Δεν φαινόταν καθόλου λογικός, πρό όλίγου, έίπε ή μαρκησία με τόνο έλαφρά ειρωνικό. Τέλος πάντων, ως έπίσσουμε ότι θά φανή στο μέλλον.

— Ο Ρενέ μās παρακαλεί να του επιτρέψουμε να φλήσει την Ρίτα, που δεν θά πάη να την αγαπά σαν αδελφή του. Δεν μπορούμε να του το άρνθούμε αυτό;

— Όχι, θεέβαιο... Μά είναι τάχα ή ληθινή αυτή ή εξαφνική του φρονιμότητα;

— Μοι έδωσε τον λόγο του, μαρκησία.

— Τότε το ζήτημα διαφέρει. Ο Ρενέ είν' ένας μεγάλος τρελλός, μά στα ζήτσηματα της τιμής είναι άφωτος. Φαίνεται, άγαπητή μου Υδόννη, ότι κανένα κάποιο θαύμα για να σάς δώση τον λόγο του... Σας συχαίρω... Λοιπόν, αντίο, ωραία μου Ρίτα... Πήγαινε τώρα να φιλήσης αυτόν τον ξεμαλασμένο και αδελφό σου και δείξου φρόνιμη και για τους δυό...

Ο γέρος εύπατρίδης φίλησε τα τριποταφυλλένια μάγουλα της Ρίτας, και έάζοντας το θήμα του, ξαναέβηκε στον πύργο.

(Ακολουθεί)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ...

Αγοράζουμε εις απόλυτως ίκανοποιητικές τιμές, εις τιμές διπλάσιες των θιβλιοπωλών, παλαιά θιβλία, έφημερίδες και περιοδικά, έστω και εις φύλλα, πρό του 1900. Φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα, παλαιά έγγραφα, φωτογραφίες, εικόνας, παλαιά προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρωμή άμεσος, άπόλυτος έχειμύθια.

Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου, γραφεία «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυθμόνος, 3-8 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΙΑ

ΣΤΟ σενάριο «Της Μοίρας Άποπαίδι», που «γυρίζα» το 1925 είχα και μερικές σκηνές απ' τη ζωή των τροφίμων του «Αθερωφείου».

Αφού έκλεισα δι' αποφάσεως του Πλημμελειοδικείου τον πρωταγωνιστή μου, το χωριό του πύργου, έπρεπε να τον εμφανίσω φρόνιμο και πειθαρχικό γι' αντίθεσι προς την άφορμή της καταδίκης του, «Αντίστασις κατά της Έξουσίας» κτλ. μέσα στη φυλακή του.

Στόντιο δεν είχα για να κάνω αναπαράστασι των σολωνίων και των έσωτερικών εν γένει που χρειαζόμουν. Διέθετα όμως τέσσερες λάμπες με θολταϊκά τόξα, με μιά έντασι 40 χιλ. κηρίων. Εφώτιζα και τα πιο σκοτεινά διαμερίσματα σαν μέρα.

Για του «Αθερωφείου» λοιπόν τη σκηνή έπηγα στο ύπαιθρο της Δικαιοσύνης να ζητήσω σχετική άδεια. Υπουργός τότε ήτο ο μακαρίτης ό Τσιτοκλής, ο σοφός νομοδιδάσκαλος και διευθυντής του «Αθερωφείου» ο μακαρίτης ο Νίκος ο Γιάνναρος, αδελφός του Πέτρου της «Εσπερινής».

Τον είχα συναντήσει στον δρόμο και του είπα γι' αυτές τις σκηνές.

— Ό,τι θέλεις μού λέει. Μονάχα για τον τύπο... έτοι για τα μάτια... πάρε καμιά άδεια απ' το ύπουργείο.

Είχα ζητήσει σχετικές άδειες και από τον διευθυνόντα υποδιευθυντή της Αστυνομίας, αντισυνταγματάρχη κ. Δ. Μιχαλόπουλο — σήμερα είναι υποστράτηγος Ιενικός Διευθυντής του ύπουργείου Ασφαλείας και από τον κ. Γ. Περισυάκη, διοικητή τότε του Α' Αστυνομικού Τμήματος της Αστυνομίας Πόλεων.

Πώς να ξεχάσω την παριζιάνικη ευγένεια του κ. Μιχαλόπουλου!

Μόλις του είπα τον σκοπό μου και του διηγήθηκα σύντομα, όσο μπορούσα και το σενάριο, έδειξε μιά τόσο προθυμία, έντελώς άσυνήθιστη για τον τόπο μας, που φάνηκε, ότι αυτός ο άνθρωπος και μόρφωσι μεγάλη κι' ευρύτητα είχε αντίληψως κι' έξω απ' την Έλλάδα είχε θυγή.

Με πήρε, θυμώδης και πήγαμε στο κλειστό γραφείο του Διευθυντού. Μου χρειαζόταν ένα γραφείο Εισαγγελείας.

— Σας κάνει αυτό; μ' έρωτά.

— Είναι ό,τι μού χρειαζέται.

— Λοιπόν όποτε θέλετε είναι στην διάθεσί σας. Δεν έχετε παρά να μού τηλεφωνήσετε από την προηγούμενη για να διατάξω να σας το συγγυρίσουν.

Μου χρειαζόταν κι' ένα άστυνομικό τμήμα. Έτηλεφώνησε άμέσως στον άστυνομό της Πλάκας, ύπομοραρχο Παπαδάκη, άλλον αξιωματικό ευγενέστατο και μορφωμένο. Έφθανε να πάω να τον δω για να όρίσουμε την ήμέρα της σκηνοληψίας. Μά εκείνο, που με σκλάβωσε, ήταν ό,τι μού υπεσχέθη να μού δίνη χωροφύλακες, για να με βοηθούν κάθε φορά, που θάπαιρνα σκηνές στους δρόμους, άπομακρύνοντας τους περιέργους και άρροσχόλους. Έφθανε γι' αυτό να του τηλεφωνώ, γιά να διατάσση το άρμόδιο άστυνομικό τμήμα.

Από το άλλο μέρος και ο κ. Περισυάκης, αφού συνεννοήθηκα με τον αρχηγό της Αστυνομίας Πόλεων Χαλνίντλεϋ, μού ύποσχέθηκε να μού δίνη πόλιμαν για τις σκηνές του υπαίθρου, που θάπαιρνα στην περιφέρεια του τμήματός του.

Έτσι ξεθωραμένος από την τόσο προθυμία των και έπίσημων, έπηγα και στον Τσιτοκλή.

— Κύριε ύπουργέ, το και τό...

— Βεβαίως, θεέβαιο! Ο κινηματογράφος, μού λέει μ' ένθουσιασμό, είναι ένα έκπολιτιστικό μέσον. Ό,τι θέλετε.

Έφυγα κι' απ' το ύπουργικό γραφείο καταπονημένος. Θά παρουσιάσω, σκεπτόμουν,

κάτι τέλειο.

Τις πιο μεπαιαίδικες σκηνές τις είχα πάρει. Υπερμεπαιαίδικη ήταν φυσικά του «Αθερωφείου». Έσωτερικά, κελιά φυλακισμένων, συσσίτιο, έργασια, σχολείο...

Επερίμενα λοιπόν την άδεια του ύπουργείου. Πέρασαν όχτώ μέρες, δέκα, δεκαέντε. Τίποτα.

Όπου μιά μέρα ξεκινώ και πάω στο ύπουργείο. Ο Τσιτοκλής μένει κατάπληκτος. «Ακόμα δεν την έλαδες!» Κι' όμως είχε ύπογράψει το σχέδιο.

— Δεν βλέπετε, μού λέει, τον Διευθυντή των φυλακών; Κατεβαίνω στο κάτω πάτωμα και ρωτώ τον Διευθυντή.

— Πώς; μού κάνει. Και το καθορό ύπέγραψε ο κύριος ύπουργός!...

Έφαζε κάποιο φάκελλο και θήκε το σχέδιο.

— Βέβαια! Έφυγε από τα χέρια μας πρό όκτώ ήμερών.

— Καλά, πως δεν την έλαδα;

— Α, μά τη στείλαμε απ' ευθείας στον Διευθυντή του «Αθερωφείου». Πηγαίνετε να συνεννοήσετε μαζί του.

Τηλεφωνώ λοιπόν από το γραφείο μου, του Νίκου Γιαννάρου.

— Ναι, ναι. Έλαδα μιά σχετική διαταγή χθές, μού άπαντά.

— Ώστε, πότε να έρθουμε;

— Όποτε θές.

Άμέσως ήμερησία διαταγή για την έργασια της άλλης ήμέρας. Ώρα συγκεντρώσεως 9 π. μ. Πρόσωπα: Άνδρέας, Διευθυντής φυλακών, κομμωτής, ένδυματα...

Σύνεργα: Ένα λεωφορείο - αυτοκίνητο από της 9.30 έως το μεσημέρι.

Την άλλη μέρα πρωί - πρωί ο Γερμανός σέφ όπερατέρ Μπούμπας ήταν στη θέσι του, έτοιμος με όλα τα σύνεργα, λάμπες, τηλεβόα κτλ. Στη θέσι του κι' ο Άνδρέας με τα στενοθράκια του, κι' ο Γιάννης ο Σίμος, κι' ο κομμωτής.

Κατά τις έννηάμιση, τηλεφωνώ του Γιαννάρου, ότι καταπλέουμε στο «Αθερωφείο» σε δέκα λεπτά και σε λίγο, μπουσουλαιόμενοι μέσα στο λεωφορείο, σαλπάρουμε από την ύδον Λέκα και πρόσω όλοαχώς για την λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Φτάνουμε στο «Αθερωφείο». Κράται! — Πόντισον! Ξεμπαρκάρουμε...

Διατυπώσε με τη φρουρά... Φασαρία... Με κινάναν τρόπο δεν ήθελε ο αρχιφύλαξ - άνθυπολοχαγός της φρουράς να μās άφήση να μπουίμε. Όύτε και ο θρωφός.

Επί τέλους πήρε χαμπάρι ο διευθυντής και όγνη. Μά πάλι ο αρχιφύλαξ δεν έννοιασε να μās άφήση με την πρόφασι, ότι αυτός ήτο ο υπεύθυνος.

Τού έδειξε ο Γιάνναρος την διαταγή του ύπουργού... Τίποτ' αυτός. Έδωσε τέλος πάντων για να μās άφήση, να του ύπογράψη ο Γιάνναρος δήλωσι, ότι ανέλαμβανε αυτός προσωπικά την ευθύνη.

Πέρασαμε λοιπόν στο γραφείο του διευθυντού για να συνεννοήθουμε για τίς λεπτομέρειες. Τού είπα λοιπόν, ότι μού χρειαζόταν μιά σκηνή στο γραφείο του μεταξύ του δικού μας διευθυντού και του δικού μας τροφίμου Άνδρέα.

— Μάλιστα! ο Γιάνναρος.

Μου χρειαζόταν άλλη μιά σκηνή με τον Άνδρέα ν' άνασταίνει σ' ένα παρόθυρο της φυλακής μέσ' απ' τα αϊδερά με άτολή καταδικού.

— Μάλιστα πάλι ο Γιάνναρος.

Μου χρειαζόταν ακόμη και άλλη μιά σκηνή (Συνέχεια στη σελίδα 56)

Ο Νίκος ο Γιάνναρος

Ο όπερατέρ Μπούμπας ήταν στη θέσι του.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΝΕΤ - VALMER

Η ΥΠΙΜΟΝΕ ΤΡΩ

«Ένας φίλος μου, μου διηγήθηκε μιά μέρα την ιστορία ενός διασήμου φιλοσόφου, πού, από άφελεια και καλωσύνη, παντρεύτηκε την ταπεινή υπηρέτριά του, λίγες ώρες προτού αυτή πεθάνει.

Την είχε γνωρίσει από καιρό, την εποχή που ήταν ακόμη καθηγητάκος σ' ένα επαρχιακό λύκειο. Τότε η ζωή θάραινε στους ώμους του, σαν άθαστα φορτίο, και δεν μπορούσε να προβλέψει πως μιά μέρα θα γινόταν ένδοξος. Οι χωριάτες τον έβλεπαν τὰ δειλινά, να βαδίζει στους δρόμους της έξοχης, σκεπτικός, με σκυμμένο κεφάλι, έχοντας πάντα κάτω απ' την αμασχάλη του ένα θιβλίο... Στην έξοχή, ήτανε μιά άγροικία και η Κλαίρη ήταν υπηρέτρια σ' αυτή την άγροικία. Μιάν δόκκληρη άνοιξι, ο καθηγητάκος την άγαπούσε. Τον Ιούνιο, τόλμησε να της τὸ πῆ. «Όταν ἦρε το φθινόπωρο, άρχισαν να ζουνε μαζί, και από τότε τὸ άθασταχο φορτίο της ζωής, έπαψε πειά να θαραίνει τούς ώμους του Ζερώμ Σαρτιέ.

Η Κλαίρη ήτανε πιστή. Την κράτησε, λοιπόν, κοντά του, όσον καιρό ζούσε. Τὸ ἦταν τόσο δύσκολο να έγκαταλείψει μιά γυναίκα, όσο και να την κατακτήσει. Κι' ύστερα, γιατί να έγκατέλειπε την Κλαίρη, πού τον περιποιώτανε τόσο καλά;... Χωρίς αμφιβολία, σὸ Παρίσι, όταν άρχισε να γίνεται διάσημος, η αγέσεις του — και είχε άφθονες κι' εκλεκτές — μπορούσαν να τον βοηθήσουν να παντρευτεί μιά πλούσια νέα. Μά ο Ζερώμ Σαρτιέ δεν ήθελε τὰ πλούτη. Άγαπούσε, άσφαλώς, την πολυτέλεια και τὸ περιβάλλον του, τὰ διαλεχτά κοπλιμένα, τὰ λουλούδια και τὰ άρώματα. Μά ὅλ' αυτά τάβρισκε σὸ σπίτι των άλλων. Στὸ δικό του, έβρισκε την ησυχία και τὴ σιωπή, την πιεζάμα του πάνω σὸ καλοστρωμένο κρεβάτι, τὰ θιβλία του και τὰ χειρόγραφα του, ταχτοποιημένα σύμφωνα με την επιθυμία του. Δεν στενοχωριώτανε καθόλου, π.υ τὸ προσωπο της φίλης του δεν ήταν έξυπνο, ίσως μάλιστα να μην τὸδελε και τόσο ένα τέτοιο πράγμα... Όσο εκείνος εργαζόταν εκείνη έπλεκε κάλτσες πλάι σὴ φωτιά, και τὸ άνέκφραστο θλέμμα της τὸ κρατούσε συντροφιά, σάν τὸ θλέμμα ενός σπιτικοῦ ζώου.

Τὸν ὄγδοο χρόνο τὸν συνέσμου τους, άποκτήσανε ένα παιδί. Ὁ Ζερώμ τὸ ἔδωσε τ' ὄνομά του, μά ἂν τὸ άναγνώρισε τὸ έκανε μονάχα από ἐντιμότητα. Δεν ένοιωθε καμιά πατρική στοργή και γι' αυτό, η Κλαίρη έπέμενε, λέγοντας πως ὁ μικρός Πῶλ δά έκανε πολὺ θόρυβο κι' έπρεπε να τὸν στείλουν να μεγαλώσει σὴ Νορμανδία, σὸ χωριὸ ὅπου είχε γεννηθῆ κι' αὐτὴ ἡ ἰδία.

Πραγματικά, τὸν συνόδευε ὡς ἐκεῖ. Στὸν γυρισμό της, ἦταν λίγο ἀλλαγμένη. Φαινότανε πότε-πότε ἀνυπόμονη, γινόταν αὐταρχική, ενδιαφερόταν γιὰ τὰ χρήματα πὸ κέρδιζε ὁ φίλος της, γιὰ τὴς προσφορές και τὸς λογαριασμούς τὸν ἔκδότη του, και καθὼς ὁ Ζερώμ δεν καταλάβαινε τίποτε από συναλλαγές, τὸν συμβούλευε, σάν μιά ἀληθινὴ μυαλωμένη χωριάτισσα.

— «Α! Ἡ Νορμανδία! τὸ ἔλεγε. Σιγά-σιγά, τὸν συνήθισε να μην ὑπογράφει πειά κανένα συμβόλαιο με ἔκδότη, χωρίς να τὴν συμβουλεύεται πρὶν, και να τὴν αφήσει να διαχειρίζεται αὐτὴ τὰ ἀμειβά, σοβαρά ποσά, πὸ τὸ ἀποφέρανε τὰ θιβλία του.

«Όλ' αυτά, τὰ θρῆκε πολὺ καλά. Τὰ ἔξοδά του ἑλαττώθηκαν, ἡ ἀπολαύς του αὐξήσαν.

Μ' αὐτὴ τὴν κηδεμονία ζούσε εὐτυχισμένος. Ἐξακολουθοῦσε πάντα να πιστεύει, πως ἡ φίλη του ἦτανε μιά φτωχή, καλὴ και τίμια κοπέλλα, στερημένη

ἀπὸ ἐξυπνάδα. Τῆς φερότανε με ἀδρότητα, ὅπως φέρεται κανεὶς σὲ μιά γυναίκα πὸ τὸ εἶναι ἀφωσιωμένη. Ἔλεγε: «Εἶνε μιά ἀπλὴ καρδιά!» και δὲν ἔπαυε να τὸ διακηρύσσει αὐτὸ και στοὺς φίλους του και στοὺς συναδέλφους τὸς τῆς Ἀκαδημίας.

Τὴν θαύμαζε, πὸ δὲν είχε καθόλου περιέργεια, οὔτε ἀνησυχία, οὔτε φιλοδοξία. Ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχη της. Αὐτὸ τάχα δὲν ἦταν ἡ ὑπέρτατη σοφία; Τὴν προτιμοῦσε να εἶνε ἔτσι, και ἦταν χαρούμενος γιὰ τὸν χαρακτήρα της. Τὰ δὲν είχε τὸ δικαίωμα, ὅστερ ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων σύνδεσμο, να μιλήσει γιὰ γάμο; Κι' ἂν μιλοῦσε γι' αὐτὸ, τί θὰ τῆς ἀπαντοῦσε;... Ἦταν ὑποχρεωμένος ἡ να ἀνυποβῇ και να ὑποστή τὴς συνέπειες τῆς ἀνυποβῆς του, χαλῶντας τὴν ἡσυχία τῆς ζωῆς του, ἡ να ὑπομείνῃ τὴς εἰρωνεῖες τῶν συναδέλφων του και τὸς σαρκασμούς τῶν γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας, πὸ σύγκριζε σὸ σπῆτια τους. Δὲν θὰ ἤξαιρε τί να διαλέξει ἀπὸ τὰ δύο.

Ἡ Κλαίρη δὲν φαινότανε να σκέφτεται τίποτα γι' αὐτὸ. Δὲν εἶχε κανὴν ζητήσει ἀπὸ τὸν Ζερώμ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ παιδί τους. Καὶ δὲν τοῦ ἔπρεπε να ἔρῃ σὸ Παρίσι, παρὰ μόνο δύο φορὲς τὸ χρόνο. Ὁ Πῶλ ἔρχότανε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν παπῶ του και τὴ γιανγιά του, δύο χωρικούς με ὑποὸλο πρόσωπο και θρώμικα νύχια. Ὁ Ζερώμ τοὺς συχαίνονταν. Παρ' ὅλ' αυτά, τοὺς φερότανε καλά. Ἔσκυθε τὸ λεπτὸ πρόσωπό του, σὸ χοντὰ μάγουλα τὸ παιδιοῦ του και φιλοῦσε τὴν ἀκρί των χειλῶν του, πὸ μύριζαν σταῦλο και σαποῦν. Ἡ ἐπισκέψεις αὐτῆς ἦσαν σύντομες. Ὑστερὰ ἐπ' ἔξῃ ὁλοκληρῶς μῆνες, ὁ Ζερώμ Σαρτιέ δὲν άκουγε πειά να τοῦ μιλοῦνε γιὰ τὴν Νορμανδία.

Ὁ Πῶλ συμπλήρωνε τὰ δέκα του χρόνια ἐκεῖνο τὸ φθινόπωρο πὸ ἡ μητέρα του ἔπαθε μιά πνευμονία. Πῶς μιά γυναίκα τόσο γερὴ, κατασλήθηκε τόσο γρήγορα; Ὑπάρχουν ἄνθρωποι τῆς ἐξοχῆς, πὸ δὲν μποροῦνε να ὑποφέρουν πολὺν καιρὸ τὸν ἄερα τῶν πόνων. Τὸν Ὀκτώβριο ἡ Κλαίρη ἔπαθε τὴν πνευμονία και τὸν Δεκέμβριο τῆς εἶχε γυρίσει σὲ πλευριτίδα, με τοὺς πνευμονές της θλαμμένους. Δὲν σκεφτότανε καν να στείλουν τὴν ἀρρωστη σὴς Ἄλπεις ἡ σὴ Νότια μέρη. Ἀγωνιζόσε ὁδομάδες ὁλοκληρῶς μεσ' τὸ σκοτεινὸ της διαμέρισμα.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ζερώμ Σαρτιέ, ένοιωσε κατάντηξι: Ἡ Κλαίρη ἦταν ἀρρωστη! Ἡ Κλαίρη δὲν θὰ τὸν περιποιώταν πειά, μά ἔπρεπε αὐτὸς να τὴν περιποιῇται!... Ὑστερὰ, όταν οἱ γιατροὶ τὴν καταδικάσανε, ένοιωσε δυνατὴ συγκίνησι κι' ἀπέραστο οἶκτο γιὰ τὴ δυστυχισμένη. Ἡ Κλαίρη θὰ πέθαινε! θὰ πέθαινε, χωρίς να χαρῇ τὴ ζωῇ, θὰ ἔσθινε χωρίς να δοκιμάσει τίποτα, χωρίς να καταλάβῃ τίποτα ἀπὸ τὴ ζωῇ! Τὴν λυπῶταν, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ, αὐτὸς πὸ τὴν είχε, ἄλλοτε, τόσο πολὺ θαυμάσει, ἐπειδὴ εἶχε μείνει ταπεινὴ και δὲν σκεφτόταν τίποτα...

Μιά μέρα ἡ Κλαίρη τοῦ ζήτησε να φωνάξῃ ἕνα παπᾶ. Ὁ Ζερώμ Σαρτιέ, ἦταν ἄθεος, ὅπως και τόσοι ἄλλοι, χωρίς να ἔξερῃ τὸ γιατί. Ἐν τούτοις, φωνάξε τὸν παπᾶ τῆς ἑνορίας... Καί, ξαφνικά, τὸ ἔργο τῆς τελευταίας παρηγορίας, τοῦ φάνηκε ὑπέροχο.

— Ἄν αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη, σκεφτόταν, δὲν ἀνῆκε σὴν Ἐκκλησία, θὰ πέθαινε χωρίς καθόλου ποιήσι...

(Συνέχεια σὴ σελ. 58)

ΣΤΟΡΙΕ Σ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΓΛΕΝΤΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Εὐθυμο μέρος ἡ Χίος, ἀλέγροι ἄνθρωποι οἱ Χιώτες. Περὶ αὐτὸς ὁ «Χίος γέλως» ἡ κατοπινὴ «Χίος κῆλως» ἡ δὲ ὅπως μετεφράσθη τὸ διασημότερον ἀρχαῖον κέφι, σὸ καθ' ἡμᾶς. Τόπος πὸν παρᾶγει εὐδαιμονία, τὸ νησί αὐτό.

Στὴ Χίῳ δὲν γελοῦν μόνον πάντοτε οἱ ἄνθρωποι. Δὲν παίζει και χαίρεται διαρκῶς, ὁ κόσμος, παίζουν και χαίρονται, χορεύουν και τραγουδοῦν ἀκόμα και οἱ πεθαμένοι.

Κάθε θράδυ, θγαίνουνε ἀπὸ τοὺς τάφους των, και στήνουνε χοροὺς σὲ μέρη ἥσυχα και μακρυνά. Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλάδος, δὲν χορεύουν και δὲν γλεντοῦνε οἱ θρυσόλακες. Ἄν ἐνθυμοῦμαι δὲ καλά, και σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου. Οὔτε ἡ φαντασία μυθιοτοιογράφων, ἔξεναν και ἡμεδᾶπῶν δὲν ἔφθασε ἔως ἐκεῖ να θάζουν θρυσόλακους να χορεύουν.

Και ὅμως οἱ Χιώτες, με τὴν μεγάλη εὐθυμία των, τὸ κατάρθωσαν κι' αὐτοί. Κατάρθωσαν να μετεδώσουν τὴ χαρὰ και τὸ κέφι τῆς ζωῆς και σὸν σκοτεινὸν ἀκόμα ἄδη και να σηκώσουν νεκροὺς ἀπὸ τὰ μνήματα γιὰ να χορέψουν τὸν «πυργούσκο», γιὰ να χορέψουν τὸν «ζετό» τους!...

Μιά παροιμία τοῦ λαοῦ λέει γιὰ τοὺς Χιώτες:

Εἶδες Χιώτῃ με μυαλά
και δάσκαλο με γνώσι;

και ὅμως οἱ Χιώτες, ἀποδεχόμενοι πὸς ἔχουν και γνώσι και μὴ ἀλῶ.

Μυαλὸ δὲν ἔχουν ἐκεῖνοι πὸν περνοῦν ὡς μαύρη και καταπονεμένη τὴ ζωῇ. Ἐκεῖνοι πὸν λένε ὅτι ἡ γῆ, εἶναι «κοιλὰς θρήνων και πόνων και ἀναστεναγμῶν».

Ὁ Χιώτης τὴν «κοιλὰδα» αὐτὴ, ἀπὸ αἰώνων τὴν μετέβαλε σὲ «πάλκο» ὀρχήσεως και «ταῦλα» ἀπέραντη γλεντιῶ... Ὁ Χιώτης ὅμως, δὲν κατάρθωσε μονάχα αὐτὸ σὴ ζωῇ. Κατάρθωσε και κάτι ἄλλο, ἴσως ἀκόμη σπουδαιότερο. Εἰσήγαγε σὴς σχέσεις του με τὰ μεταφυσικά, τὸν θάνατο και τὸν Θεό, τὴν Κόλασι και τὰ βασανιστήρια, τὴν παροχὴ τοῦ ἑαυτοῦ του, εἰς... δόσεις.

Κολασμός με πίστῳσι και κατὰ διαστήματα, πὸν μᾶς θυμίζονε τὰς «διαλύσεις» και «ὀκκαζιόν» τῶν ἀθηναϊκῶν κατὰστημάτων.

Ἄμαρτάνει δηλαδὴ τὸ χέρι ενός Χιώτῃ, όταν κλέβῃ ἡ ἀδικίῃ ἡ τραυμάτιζῃ τὸν πλησίον. Δὲν πᾶει ὁλοκληρῶς σὴν Κόλασι, κατὰ παράδοσι μίας τῶν δέκα ἐντολῶν, ἀλλὰ τὸ χέρι του μονάχα...

Ὁ ἄλλος ἑαυτοῦς του, μὲνι ἀγνός και ἀναμάρτητος, μέχρι δευτέρως... σκέψεως και ἔκτελέσεως. Ὅποτε και

Ἦταν σάν ἄνθρωπος και σάν ἀσκή!

Χορεύουν τὸν «ζετό» τους, πηδοῦν και τραγουδοῦν.

τοὺς δικούς των.

«Ὅπου φύγει - φύγει, ὁ παπᾶς!

Δρόμο τότε ὁ παπᾶς κι' ἀκόμα φεύγει.

Στὰ Πατρικά πάλιν, ἕνα ἄλλο χωριὸν, σ' ἕνα λειβάδι θγαίνουν και χορεύαν οἱ θρυσόλακες οἱ «εὐοὐροὺλα» κ ο ι» ὅπως τοὺς λένε σὴ Χίῳ.

Ἐνας περιέρως και ἀφροθος ἀπ' τὸ χωριὸ κάθησε και τοὺς ἔβλεπε. Ἐκεῖνο πὸν τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι, ἦταν πὸς ἕνα δάχτυλο μόνο του και χωρίς... σῶμα, ἔπαζεν ἕνα ὄργανο πνευστὸ και ἄλλαι ὄλοι και χορεύαν.

Εἶχαν και αὐτοὶ εἶνα ἀσκή κι' ἔπαιζαν.

Σάν ἔπαζνε να δημερώνῃ, ὁ χωρικός ἀκολούθησε τ' ἀσκή. Τὸ εἶδε να μπαίνει μέσα και να κρύβεται σὲ μιά «Χαλίκι» (σῶρὸ χαλίκιων).

Σάν ἔγινεν ἡμέρα, πῆρε ἀνθρώπους, πῆγαν και σκόλισαν ἐκεῖ καὶ θρῆκαν ἕνα δάχτυλο ἀνθρώπινο. Τὸ πῆραν, τὸ πῆγαν και τὸ ἔθαψαν και ἀπὸ τότε χαθῆκανε οἱ «εὐοὐροὺλα».

Ἄλλὰ τί ἦταν τὸ δάχτυλο ἐκεῖνο;

Τὸ εἶπε μιά φορὰ κι' ἕναν ἀρχηγὸς τοὺς τοὺς ρατοῦσε.

Τὰ παραπάνω δὲν τὰ λέω ἐγώ, τὰ λένε ἡ παραδόσεις τῶν χωριῶν τῆς Χίου, τὰ λένε οἱ γέροι οἱ παλαιοὶ και ἡ γρηῃς, πὸν μένουνε ἀκόμα, τὰ διηγήθηκαν Χίοι ἔσχατογῆροι, πρὶν πεθάνουν, σὸν κ. Βίο, τὰ λένε κάθε μέρα ἡ γειτονισσες και οἱ «ἐλαφροίσκιωτοι», πὸν ἔχουν τὴ χάρι, ἀπὸ τοὺς καταχθονίους, να τὰ βλέπουν.

Νὰ π. χ. τί διηγοῦνται σὸ χωριὸ Λιθιό:

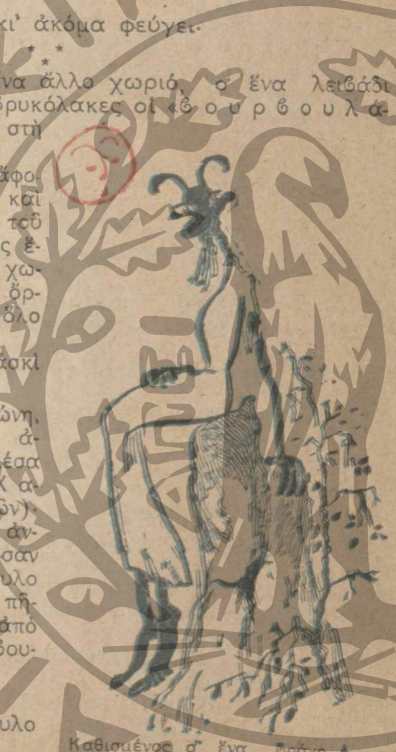
— Τὸν παλῆον καιρὸ, οἱ πατᾶδες ἦσαν ἀγράμματοι και δὲν ἔβρουν να διαβάσουν τοὺς ἀποθαμμένους, και οὔτε ἔβαζαν σὸ στόμα τους, σταυρὸ ἀπὸ κερὶ γιὰ να διαπλεύσουν τὸν Ἀχέροντα, ὅπως ἔβαζαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοὶ τῶν νόμισμα, γιὰ τοὺς ἀποθαμμένους.

Καὶ ὅμως οἱ Χιώτες, με τὴν μεγάλη εὐθυμία των, τὸ κατάρθωσαν κι' αὐτοί. Κατάρθωσαν να μετεδώσουν τὴ χαρὰ και τὸ κέφι τῆς ζωῆς και σὸν σκοτεινὸν ἀκόμα ἄδη και να σηκώσουν νεκροὺς ἀπὸ τὰ μνήματα γιὰ να χορέψουν τὸν «πυργούσκο», γιὰ να χορέψουν τὸν «ζετό» τους!...

Ἐνας παπᾶς πὸν πῆγε γιὰ να λειτουργήσῃ, τοὺς εἶδε να κοιλοῦνε τὸ «περλῶν», να χορεύουν και να τραγουδοῦν.

Να και τὸ τραγοῦδι τους:

Τὸ αεσάκι σου τὸ μαῖρο,
Τίρα - μῶλα, θὰ τὸ κάμω.

Καθισμένος σ' ἕνα ὄραγο ὁ ἀρχηγὸς τοὺς τοὺς ρατοῦσε.

καιρό, ο μακαρίτης ο Γέρω-Χτιστάκης, από τὰ Καρδάμυλα. Μαζευόντουσαν τότε οἱ θρυκολάκες στὸν Καμπανάρη, μικρὴ πλατεῖα ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν κωμόπολι καὶ χορεύαν κάθε νύχτα. Ὁ Γέρω-Χτιστάκης πήγε νὰ τοὺς δῇ. Αὐτοὶ δὲν τὸν ἐπειράξαν γιατί ἦταν ἐφταμηνίτης, μόνον τοῦ πήρανε τὰ ρούχα του, τὸν γδύσανε, «ταϊτοῖδι» καὶ τὸν τραβήξαν καὶ αὐτὸν στὸ χορὸ.

Ἐκεῖνοι τραγουδοῦσαν:

Εἶδαμεν πολλοὺς διαβόλους,
τέτοιο διάβολο δὲν εἶδα
νάχη καὶ κοιλία στὰ σκέλια
καὶ μαλλιά στὶς ἀμυχάλες !...

«Ὅταν φώναζεν ὁ πρῶτος πετεινός, εἶπανε οἱ θρυκολάκοι:

Μαῦρος εἶν' ὁ πετεινός
ποὺ νὰ τὸν φάη τὸ χῶμα.

Σὲ λίγο φώναξε καὶ ἄλλος κόκκορας, γιατί ἄρχισε νὰ ροδίζει ἡ αὐγή:

Κόκκινος εἶν' ὁ πετεινός
ἡ ὥρα μας κοντεύει.

Ἐπειτα ἀπὸ ὥρα νὰ κ' ἄλλοι πετεινοὶ κράζανε:

Ἄσπρος εἶν' ὁ πετεινός,
κ' ἄς πάμε νὰ κρυφτοῦμεν.

Καὶ ἔφυγαν.

Ὁ Χτιστάκης εἶδε τὸν πιὸ μεγάλο τους στὰ κάτασπρα ντυμένον πρὶν νὰ φύγουν νὰ καλῇ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ τὸν ρωτῇ:

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;
— Ἀπὸ τὸν «Αἰ Γιώργη, ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος.
— Ὁ ἄλλος !
— Ἀπὸ τὸν «Αἰ Γιάννη, τὸν Θεολόγο.

— Ὁ ἄλλος:

— Ἀπ' τὸν «Αἰ Νικόλα...
Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἔδινε τὴν ἀδεια νὰ φύγουν.

Ὁ «Ἅγιος Γιώργης, ὁ «Ἅγιος Γιάννης ὁ Θεολόγος, ὁ «Ἅγιος Νικόλαος κτλ. εἶνε νεκροταφεῖα.

Πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τελευταῖος - τελευταῖος, ἦρθε καὶ ἕνα δ' α' χ' τ' υ' λ' ο'.
— Ποῖος εἶσαι σὺ ; τὸν ρωτᾷ ὁ Μεγάλος.
— Ἐγὼ εἰμαι ὁ δάχτυλος, ποῦ μ' ἔστειλε στὸν διάβολο ὁ ἀφεντικός μου, τοῦ ἀπάντησεν ὁ... δάχτυλος.

Ρώτησαν τότε τὸν Γέρω - Χτιστάκη οἱ ἄλλοι χωρικοὶ τί ἦταν αὐτός ὁ «δάχτυλος» καὶ ἀπάντησεν ἐκεῖνος:

— Ἐνας ἦκοθεν ἔβλα κ' ἐκεῖ ποῦ τὰκοθεν ἦκοθεν τὸν μεγάλον του δάχτυλον. Ἐπιασέν τον τότε μετὰ τὴν ἄλλην χέραν του καὶ τὸν ἐπέταξεν μακρὰ - μακρὰ καὶ εἶπεν κίόλα:

— Αἰ στὸν διάβολο !
Κι' ὁ δάχτυλος ἐβουρβουλάκισεν.

Ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὰ 24 μαστιχοχώρια τῆς Χίου εἶναι ἕνα ἀκατοίκητο νησάκι ποὺ λέγεται «Βενέτικο».

Στὸ νησάκι αὐτὸ θρυκολακιάζουν καὶ πηγαίνουν καὶ ξενοχτοῦν χορεύοντας ἔλοι οἱ κακοὶ ἀρχόντοι τῆς περιφέρειας...

Καὶ τόσα καὶ τόσα χοροστάσια θρυκολάκων ὑπάρχουν σ' ὅλο τὸ νησί.

Ὡς τώρα ἐγνωρίζαμε ὅτι χορεύαν ἡ Νεράιδες καὶ οἱ Καλλικαντζάροι «ἀσώματα δαιμόνια», πλάσματα τῆς φύσεως καὶ τῆς φαντασίας τοῦ λαοῦ.

Οἱ Χιώτες μετὰ τὴν εὐθυμὴ ψυχὴ των, ἐπεξέτειναν τὴν διασκέδασι των εἰς τοὺς νεκρούς ἢ κ' ἀκόμα καὶ στοὺς ἀπαίσιους καὶ φρικτοὺς γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους «Ἕλληνας καὶ ἄλλων τὸν ἄλλον κόσμον θρυκολάκας...

Τὸ συμπέρασμα ;
Ὅτι εἶναι πολὺ, παραπολὺ καλά, νὰ ζῇ κανένας στὴ Χίο.

Καὶ ὅτι εἶναι ἐπίσης πιὸ καλλίτερο καὶ προτιμότερο καὶ νὰ πεθαίνῃ κανένας στὴ Χίο !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

«ΛΕΣΧΗ ΔΙΨΑΣΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ»

Ποῦ ἀλλοῦ ; Στὴν Ἀμερικὴ στὸ Μπόστον, ἰδρῦθη τελευταίως ἡ περιεργότερη λέσχη τοῦ κόσμου: Ἡ «Λέσχη τῶν διψασμένων γιὰ ἔρωτα γέρων».

Σὲ μιὰ ὁδομάδα μέσα ἐνεγράφησαν στὴ λέσχη 120 γρηές καὶ 80 γέροι, ὅλοι πάνω ἀπὸ 70 χρονῶν.

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ περδικοῦλα τῶν γυναικῶν τὸ λέει περισσότερο ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν.

Τὸ περιεργότερο στὴν ὑπόθεσι εἶναι ὅτι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὁδομάδες 6 ἀπὸ τοὺς γηραλέους «διψασμένους» πατρεύτηκαν μετὰ ἰσάριθμες «διψασμένες» γρηές καὶ διαγράφοντες ἀπὸ τὴν λέσχην τους, ἐγγραφήκανε στὴ λέσχην «τῶν εὐτυχισμένων συζύγων».

ΠΛΟΥΣΙΟ ΓΕΡΟ Ἡ ΦΤΩΧΟ ΝΕΟ ;

Κι' αὐτὸ στὴν Ἀμερικὴ !
Σὲ ἑκατὸ φοιτήτριες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πιτταμπουργκ ὑπεβλήθη ἡ ἐξῆς ἐρώτησι:

— Γιὰ σύζυγό σας θέλετε ἕναν πλούσιο γέρο, ἢ προτιμάτε ἕνα νέο ἀξιοπρεπῆ, σοβαρό, ἀλλὰ φτωχόν;

Ἀπὸ τίς 100 φοιτήτριες ἡ 61 ἀπερίφραστα κηρύχτηκαν ὑπὲρ τοῦ γάμου μετὰ φτωχόν, ἀλλ' ἀξιοπρεπῆ νέον καὶ 39 ἀρνῆθηκαν νὰ ἐκφράσουν γνώμη. Ὅτε μιὰ δὲν κηρύχθηκε ὑπὲρ τοῦ γάμου μετὰ πλούσιον γέρο !

ΜΝΗΜΕΙΟ ΣΤὸΝ «ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΡΓΑΤΗ»

Στὴν τελευταία του συνεδρίασι τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τῆς Βουδαπέστης κατέληξε στὴν ἀπόφασιν νὰ ἀνεγείρῃ Μνημεῖο στὸν «Ἀγνωστο Ἐργάτη».

Σ' ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχουν μνημεῖα τοῦ «Ἀγνωστοῦ Στρατιώτου», ἀλλὰ πρῶτη ἡ Βουδαπέστη θ' ἀποχτήσῃ μνημεῖο τοῦ «Ἀγνωστοῦ Ἐργάτη».

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ... ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ !

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε ἀναστατωθῇ μετὰ τὴν δρᾶσιν ἐνός γκάγκστερ, ὁ ὁποῖος μέσα σὲ 15 μέρες εἶχε διαπράξει 28 ληστείες ! Ὅλες ἡ ἐρευνές τῆς δὲν εἶχαν δώσει κανένα ἀποτέλεσμα.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐνῶ ὁ ἀσύλληπτος γκάγκστερ ἔκομιζε τὸ τελευταῖο του κόλπο, τὸν μυρίστηκε ἡ Ἀστυνομία καὶ τὸν περικύκλωσε. Ὁ γκάγκστερ ἐπεχείρησε νὰ κἀν χροὶ τοῦ ὅπλου του, μὰ δὲν πρόλαβε. Χτυπημένος ἀπὸ μὴ σφαῖρα ἐνός ἀστυφύλακος, ἔπεσε νεκρός. Καὶ τότε μετὰ τὰπληξί τους οἱ ἀστυνομικοὶ διεπίστωσαν ὅτι ὁ διαβόητος γκάγκστερ ἦτο ἕνας ἀπὸ... τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐπιθεωρητάς !

900.000 ΥΠΟΨΗΦΙΕΣ ΤΥΦΛΕΣ

Σύμφωνα μετὰ μιὰ στατιστικὴ ποὺ δημοσιεύεται στὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ τῆς Ἰατρικῆς Ἐταιρίας τῆς Βάσιλκων, στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν σήμερον 900.000 Ἀμερικανίδες ποὺ διατρέχουν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὸν κίνδυνον νὰ τυφλωθοῦν !

Τὸ πρᾶγμα ὀφείλεται, κατὰ τὸ ἴδιο περιοδικόν, στὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἀμερικανίδες αὐτές γιὰ νὰ ἀποχτήσουν γραμμές καὶ σιλουέττα, ἐχρησιμοποίησαν διάφορα γυναικικά ἐπιβλαβῆ στὴν ὁρᾶσιν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΕΥΘΥΜΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ

(Στὴ σειρά τῶν δημοσιογραφικῶν ἀναμνήσεων τῶν διασημότερων Γαλλῶν λογιῶν, ποὺ ἔχουμε ἀρχίσει νὰ δημοσιεύουμε, ὁ γνωστότατος δημοσιογράφος Βίκτωρ Μερικ, διηγείται κατωτέρω μ' εὐθὺμον τρόπο πὺς ἔκανε τὸ ντεμποῦτο τοῦ στὴ δημοσιογραφία.)

Ἐνα αὐγουστιατικὸ πρωινὸ, σὲ μιὰ νορμανδικὴ πλάξ, στέγγονα ἰδονικά κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἐνας φίλος μου μετὰ ρώτησε:

— Εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο πρᾶγμα νὰ μάθῃ κανεὶς κολυμπᾶν. Πᾶς μπορεῖτε νὰ κολυμπᾶτε ; Καὶ πρὸ πάντων πὺς ἐμάθατε νὰ κολυμπᾶτε ;

— Θυμοῦμαι πὺς ἔσκασα στὰ γέλια. Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα:

— Πᾶς ἔμαθα νὰ κολυμπᾶ ; Ἀ! διάβολε !... Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω. Μοῦ φαίνεται πὺς πάντα μοῦ ἤξερα νὰ κολυμπᾶ. Θὰ ἤξερα κολυμπᾶ ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκα.

Σήμερα, ὅταν κανένας περιέργως μετὰ ρωτᾷ πὺς ἔκανα τὸ δημοσιογραφικὸ μου ντεμποῦτο, μούρχειται πάντα νὰ τοῦ ἀπαντήσω:

— Πᾶς ἔμαθα νὰ γράφω στὶς ἐφημερίδες ;... Χούμ ! Μοῦ φαίνεται πὺς τὸ ἤξερα πάντα... Ἐξέρετε νὰ γράφω, προτοῦ ἀκόμα μάθω νὰ διαβάσω...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς τὸ δημοσιογραφικὸν μου ντεμποῦτο ἔγινε πολὺ παλιόν. Τὰ χρόνια ἔχουνε πειὰ σωριαστῇ στὴν ἀρχὴ μου καὶ χρειάζεται, ἀλήθεια, νὰ βασανίσω πολὺ τὴ μνήμη μου, γιὰ νὰ συγκεντρώσω τίς σχετικὰς ἀναμνήσεις μου... Πότε ἔκανα τὸ ντεμποῦτο μου στὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα ; Ἀλλοῖμονο ! Τότε ὁ αἰὼνας μόλις ἄρχιζε τότε... Καθὼς βλέπετε ἡ ἀνὰ ἐποχὴ πολὺ μακρινή, χαμένη μέσ' στὴ σκοτὴ τοῦ παρελθόντος...

Καὶ ὕστερα, ἔκανα λίγ' ἀπ' ὅλα. Στὴν ἀρχὴ, ἐπεταχτήκα ποιητῆς. Ἀρχισα νὰ γράφω ἀλεξανδρινούς στίχους. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, εἶχα διαφορὰς κ' ἀνακατεμένες ἐπιδράσεις: Οὐγκώ, Μυσέ, Ρισπέν. Στὰ δεκαπέντε μου χρόνια, στὴν ὁμορφὴ Τουλῶν, κλεισμένος ἀνάμεσα στυς σκυθρωπούς τοίχους ἐνός ἀπαισιῶν λυκεῖου, ἔγραφα ἕνα μεγάλο ποιήμα τιτοφορομένο: «Κ' ἄ τ' ν». Φυσικά, ὕμνοσιν τὴν πράξιν τοῦ πρώτου στασιαστῆ ἐναντίον τοῦ πρώτου νοικοκυρῆ τοῦ κόσμου, κ' ἔρριχνα ὅλο τὸ ἄδικο στὸν Θεό, ποῦ μὰς κάνει νὰ πληρώνουμε τόσα ἀκριβὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν διαμονὴν στὴν οὐράνῃ κατοικίᾳ του.

Αὐτὸ τὸ ποιήμα, ποῦ ἐπίστευα πὺς θὰ ἐπενοῦσε τὰ ὀραϊότερα ἔργα τοῦ κόσμου, δὲν εἶδε ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Μὰ γνώρισε τὴ φωτιά, στὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ μας, ὅπου ὁ πατέρας μου, ἀνακατημένος, τὸ πέταξε κάποιον θρόνον, ἐπικαλούμενος Θεοὺς καὶ δαίμονες καὶ φωνάζοντας πὺς τὸ παιδί του ἦταν τρελλόν.

Μὰ εἶχα τὸ δαιμόνιον τῆς ἐμπνεύσεως. Ἡ εἶναι κανεὶς ποιητῆς, ἡ δὲν γίνεται ποτέ: Ἐγὼ, φαίνεται, πὺς εἶχα γεννηθῇ ποιητῆς. Κεῖν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ, ἔδωκεν στὴν Τουλῶν, μιὰ ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα, ἡ «Ἐπαρχιακὴ Ζωὴ». Μιὰ μέρα, ὁπλιστήκα μετὰ ὅλο μου τὸ θάρρος, ἔτρεξα στὸ ταχυδρομεῖο κ' ἔρριξα στὸ κουτί ἕναν φάκελλο μ' ἕνα χειρόγραφο μου. Τὸ ἐπόμενο Σάββατο ἀγόρασα τὴν ἐφημερίδα μετὰ ἀγωνία. Τὸ ποιήμα μου φηγουράριζε σὲ μιὰ ὀραία θεοί. Ὡ! τί χαρὰ ! Τί ἀσύγκριτη χαρὰ ! Δάκρυα ἀνέβηκαν ἀπὸ μάτια μου ! Ἡ μεγάλη μου χαρὰ μ' ἐπῆγε...

Ἐνθαρρυνθεὶς ἔτσι, ἐξακολούθησα τίς ποιητικὰς μου ἀπαγολήσεις. Δημοσίευσά ταχτικά στὴν «Ἐπαρχιακὴ Ζωὴ» στίχους καὶ πεζογραφήματα. Καὶ τὰ δνειρά μου μοῦ προέλεγαν ἕνα λαμπρὸ μέλλον. Αὐτὸ κράτησε ὡς τὴν ἡμέρα,

ποῦ ὁ πατέρας μου ἀπογοητευμένος ἀπὸ μένα, μ' ἔστειλε στὸ στρατό, ὅπου σκεφτότανε πὺς μπορούσα νὰ κάνω μιὰν ἐντιμὴ καριέρα.

Ἐγραφα ἐπίσης καὶ θεατρικά ἔργα. Μὴν ἐκπλήττεσθε, ναί ! Θεατρικά ἔργα, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι. Οἱ διευθυνταὶ τῶν θεάτρων δὲν θέλησαν ποτὲ νὰ παίξουν τὰ ἔργα μου. Ὅτε τὰ διάβαζαν καν. Ἐν τούτοις, ἕνα θρόνον, ἕνας λαϊκὸς θίασος ἔπαιξε ἕνα μονόπρακτό μου, ποῦ δὲν εἶχε καμμιά ἐπιτυχία καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ μετὰ στείλῃ στὴ φυλακή: Ἦταν ἕνα ἔργο ἀντιμιλιταριστικόν.

Συνέβητα ἐπίσης καὶ διάφορα τραγουδάκια, ποῦ ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, μουσικὸς, ἀνέλαθε νὰ τοὺς γράφῃ τὴ μουσική. Ὡστόσο δὲν τραγουδήθηκαν ποτέ. Ὑστερα, καθὼς ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου, ἀποφάσισα νὰ γράψω ἐλαφρά τραγουδάκια γιὰ καμπαρέ ! Ἐπῆγα λοιπὸν νὰ συμβουλευθῶ ἕναν εἰδικόν, ποῦ μοῦ εἶπε:

— Πρὸ πάντων, νὰ γράφετε θλακώδη πρᾶγματα... Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε ἐπιτυχία, γράφετε θλακεῖες, θλακεῖες.

Ἀρχισα νὰ γράφω «θλακεῖες». Δεκάδες ἡλίθια τραγουδάκια καὶ εὐθυμὲς καντσονέτες. Ἐγραφα, λόγου χάρι, ρεφραίν, σ' αὐτὸ τὸ εἶδος:

Μιὰ μικρούλα, σ' ἕνα μπαλκονάκι
κάθεται μπροστὰ
κ' ἕνας νέος, κάτω στὸ σοκάκι
χάσκει γελαστὰ...

Τότε, ἐνθουσιασμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ τραγουδάκια μου, πήγα στὸν εἰδικόν καὶ τοῦ τὰ ἐμπιστεύθηκα. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ εἰδικὸς μοῦ εἶπε, μ' ἕνα χαμόγελο οἴκτου:

— Φτωχέ μου φίλε... Δὲν θὰ πετύχετε ποτέ. Κάνετε πολλή φιλολογία. Τὰ τραγουδάκια σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ θλακώδη...

Ἀπὸ τότε παρήτησα τὰ τραγουδάκια καὶ ἀρχισα νὰ γράφω φιλολογικὰ καὶ θεατρικὰ κριτικὰ, σὲ διάφορα λαθρόδημα περιοδικὰ. Μὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν ἔδινε καθόλου ψωμί.

Ἐτσι, ἔφτασε μιὰ μέρα, ποῦ ἔχοντας ἀσχοληθῇ μετὰ τὴν μεγαλόπνοη ποίησιν, μετὰ τὸ θέατρο, μετὰ τὰ ἐλαφρά τραγουδάκια, μετὰ τὰ φιλολογικὰ χρονικά, μετὰ τὴν κριτικὴν τῆς τέχνης, θρέθηκα ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου, νὰ ἀντιγράφω διευθύνσεις, πρὸς τόσο τίς ἑκατό, σ' ἕνα ἐμπορικὸ τετράρτης τάξεως, ποῦ δὲν τὸ θυμοῦμαι πειὰ καθόλου. Ἐπὶ τέλους, ζούσα πειὰ... ἀπὸ τὴν πέννα μου...

Θλίβερά χρόνια ! Μπορσιμὸς, λιγὸς καὶ μίζερια ! Μέρους δίχως ψωμί.

Νύχτες δίχως ὕπνον. Θὰ μοῦ χρειαζόταν ἕνα διθλί ὀλόκληρον, γιὰ νὰ διηγηθῶ αὐτὴν τὴν ἐνδοξὴ ἐποχὴ. Πότε - πότε, τύχαινε καὶ κανένα ἀπροσδόκητο κέρδος. Μιὰ μέρα, ἦρθε νὰ μετὰ ὅρη ἕνας ἐμπορος κρασιῶν, ποῦ μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ γράψω ἕνα τραγούδι γιὰ τὴν φέρμα του. Σύνθεσά ἀμέσως ἕνα τραγούδι, μετὰ τὴν τετράστιχον, ποῦ τὸ ρεφραίν του ἔλεγε πάνω - κάτω:

Πίνετε, πίνετε, πίνετε !
Τὸ κρασί εἶναι θεὸ ποτὸ
ποῦ τὸ χάρει τὸ κέφι !
Ἀδιακόπα πίνετε, πίνετε !
τὸ κρασί ποῦ σὰς τρέφει...

Ὁ ἔμπορος, ἐνθουσιασμένος, μετὰ πλήρωσεν γι' αὐτὸ τὸ «πρᾶγμα» ἕνα λουδοβίκεο. Κ' ἔφαγα - θασαίκα !

Μὰ ἔαφνικα θρέθηκα μιὰ μέρα δημοσιογράφος. Διηγή, ἀρχισα νὰ γράφω στὶς ἐφημερίδες, μετὰ τὴν ὑπογραφήν μου. Πᾶς ἔγινε αὐτό; Δὲν ἔρω καθόλου.

Πᾶς ἔγινε δημοσιογράφος ; Πᾶς ἔμαθα νὰ κολυμπᾶ ; Σὰς δίνω τὸν λόγο μου πὺς τὸ ἀγνώω καὶ πὺς ἀισθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἀνίκανον νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω...

Ὁ Βίκτωρ Μερικ

ΤΑ "ΜΕΘΥΣΜΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙΑ,"

ΚΑΡΑΒΙΑ - ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL CARON

Η θάλασσα, ή μεγάλη περιπέτεια, με τις άγνωστες τραγωδίες...

Δεν περνάει χρόνος να μη γίνουν δεκάδες καταστροφές θαποριών, προσαράξεις, πυρκαϊές, ναυάγια. Μερικά καράβια, με τη βοήθεια του άκουσματος, σώζονται από την καταστροφή. Άλλα, χάνονται αβυσσικά, χωρίς κανέναν να μήνη ποτέ τίποτε για την τύχη τους. Δεν απομένει κανένας ίχνος απ' αυτά... Πού καταποντίστηκαν; Πότε; Πώς; Έχασαν το δρόμο τους; Καταστράφηκαν από πυρκαϊά; Κανείς δεν θά μάθαι ποτέ. Έχουν εξαφανιστεί από τους όριζοντας των θαλασσών και τ' όνομά τους, ξεχασμένο πειά, γράφεται στα βιβλία των «χαμένων καραβιών» του «Λόυδ».

Τα χρόνια περνούν. Και, ξαφνικά, ένα μήνυμα μεταδίδεται παντού για την εμφάνιση ενός απ' αυτά τα χαμένα καράβια, που, διασχίζοντας τα κύματα, σπέρνει τον τρόμο με την υπερφυσική του εμφάνιση, αφήνοντας τους ναύτες άφωνους κι' αποσβολωμένους.

Τρομαχτικά φαντάσματα ενός μυθικού ωκεανού, τα καράβια αυτά πλέουν, μ' όλα τους τα πανιά ανοιγμένα, ή ξεσκισμένα από τις καταιγίδες, ακολουθώντας αιώνες δολκίλους τους μυστηριώδεις δρόμους, στους οποίους τα σπρώχνουν τα κύματα... Είναι τα «καράβια-φαντάσματα», οι αιώνιοι αλήτες της θάλασσας, που περιφέροντας όλους τους κινδύνους, πλέουν εγκαταλελειμμένα, δίνοντας τροφή στην πλουσία φαντασία των ναυτικών. Και ο θλιβερός κατάλογος, κάθε χρόνο, αυξάνει. Τα «καράβια-φαντάσματα» δεν είναι ωστόσο φανταστικά. Υπάρχουν στην πραγματικότητα. Ακόμα και στα 1938.

...Στα 1917, είδαν ένα τέτοιο καράβι, να πλέει άκυβερνητο, στ' ανοιγτά του Σέομπουργκ. Έπειδή δεν απαντούσε καθόλου στις προσκλήσεις που του έκαναν, τρία πολεμικά άρχισαν να το καταδιώκουν. Σε λίγο το πλευρίσανε. Το καράβι πήγαινε στα στραβά!... Δεν υπήρχε ψυχή ανθρώπινη στη γέφυρά του!... Στο εστιατόριο, όλα τα τραπέζια ήταν στρωμένα, για ένα συμπόσιο! Κι' όμως δεν έπληναν προμήθειες... τίποτε... τίποτε...

Αμέσως ρυμουλκήσανε το παράδοξο αυτό καράβι, που άγνωστους ακόμα και την εθνικότητά του. Στο Πόρτσμουθ έκαναν ανακρίσεις. Το αγγλικό ναυαρχείο έκανε τ' αδύνατα, για να ξεδιαλύνει το μυστήριο αυτού του καραβιού. Λεγόταν «Ζεμπρίν»... Δεν μπόρεσαν να μάθουν τίποτα παραπάνω... Ούτε η γερμανική κυβέρνηση, που έκανε ανακρίσεις για να μάθαι αν το πλήρωμα αυτού του καραβιού αίχμαλωτίστηκε από κανένα υποδρόχιο της, ούτε η κυβερνήσεις των συμμάχων μπόρεσαν να ξεδιαλύνουν το μυστικό του «Ζεμπρίν». Το αινιγματικό καράβι πουλήθηκε πριν από λίγους μήνες, για τα παλιοσιδερά του, χωρίς ν' αποκαλύψει στους ανθρώπους την ιστορία του.

...Πριν από δέκα χρόνια, ένα αμερικανικό τριτοπλοίο, το «Μωρίς Κ. Θούρλοφ», εγκατελείφθηκε από το πλήρωμά του, που εξαφανίστηκε με μυστηριώδη

τρόπο και από τότε διασχίζει τον Άτλαντικό χωρίς να κατορθώσει κανείς να το ξαναφέρει στην ακτή.

Το 1928, το τριτοπλοίο αυτό, που μετέφερε ένα φορτίο ξύλα, εξώκειλε μια νύχτα, κοντά στο Ντιάμοντ Σάι, στην περιοχή του ακρωτηρίου Χαττερας.

Η θάλασσα και ο άνεος σφύριζαν δαιμονισμένα. Το πρωί, στους μαύρους θράχους του ακρωτηρίου, δεν υπήρχε τίποτ' άλλο, από μερικά πτώματα. Κανένας δεν ένοιωσε πειά το καράβι. Κανένας δεν άκουσε ποτέ να μιλούνε για τους άλλους άνδρες του πληρώματός του, που δεν έβρισκαν τα πτώματά τους... Πιστέψαν πως το «Μωρίς Κ. Θούρλοφ» είχε βουλιάξει. Καταχωρήθηκε κι' αυτό στους καταλόγους των «χαμένων καραβιών», που κρατάει ή εταιρεία «Λόυδ», στο Λονδίνο.

Δεκατρείς μέρες αργότερα, το «Ολλανδικό πλοίο «Σλέντριχτ» το είδε, να πλέει με ούριο άνεμο, προς τη διεύθυνση του Γκούλφ-Στρήμ.

Δέκα φορές, στο διάστημα των τελευταίων αυτών χρόνων, σημείωσαν την εμφάνιση αυτού του «καραβιού-φαντάσματος». Το 1933, η αμερικανική κυβέρνηση, έχοντας πληροφορηθεί πως έβρισκον το «καράβι-φαντάσμα», έστειλε έξι πολεμικά. Άλλά και τότε ακόμα, το μυστηριώδες τριτοπλοίο εξαφανίστηκε προτού φτάσουν τα πολεμικά.

Και, από τότε, το ξαναβρίσκουν πότε δω, πότε κει, να διατρέχει τις θάλασσες, τρέχοντας προς το άγνωστο, χωρίς να σταματάει ποτέ...

Στο Σάντουιτς Μπάυ, στις νότιες ακτές της Αγγλίας, μερικοί ψαράδες βρήκαν κατάπληκτοι, πριν από μερικά χρόνια, ριγμένο στην παραλία, χωρίς νύχνη γινη καμιά καταιγίδα την περασμένη νύχτα, ένα κινεζικό πλοιάριο, που έφερε τ' όνομα «Σουί-Πγκ»...

Όλα ήταν σε μεγάλη τάξη, στη γέφυρα αυτού του πλοιαρίου. Άλλά, όπως και στο «Ζεμπρίν», δεν υπήρχε κανένας ίχνος ανθρώπινης ψυχής...

Πώς ένα τόσο μικρό πλοιάριο, μπόρεσε νάρθει και να εξωκείλει στους έγγλέζικους εκείνους θράχους, διασχίζοντας τα είκοσι χιλιάδες χιλιόμετρα, που χωρίζουν το

Σάντουιτς Μπάυ από τη θάλασσα της Κίνας; Η παράδοξη ανάκληση έδωσε άφορη στ' αυτό μια πιο παράδοξη υπόθεση, μα το μυστήριο αυτού του πλοιαρίου έμεινε αεδιάλυτο ως το τέλος.

...Πριν από δέκα χρόνια, είχε ξεκινήσει από τη Δανιμαρκία ένα μεγάλο εκπαιδευτικό ίστοφόρο, το «Κοπεγχάγη», έχοντας, εκτός από τον καπετάνιο και το πλήρωμα, και εκατόν πενήντα εύελπιδες.

Ός τον Ίνδικό Ωκεανό, το ταξίδι πήγαινε περίφημα και ή ελπίδα που έστειλαν στην Δανιμαρκία ήταν καθεύου. «Υστερα, μια βραία ημέρα, το εκπαιδευτικό αυτό καράβι, των δυο χιλιάδων τόνων περίπου, και οι διακόσιοι εύελπιδες που, εξαφανίστηκαν. Κανένας δεν άκουσε ποτέ να μιλούνε γι' αυτό.

Η «Κοπεγχάγη» έλα

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Το κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΓΙΟΥΒΑΡΛΑΚΙΑ ΣΑΛΤΣΑ ΓΙΑΟΥΡΤΙ

Ετοιμάζονται τα γιουβαρλάκια, όπως συνήθως. Ο κιμάς δηλαδή είναι ζυμωμένος με κρεμμύδι ψιλό, μαϊντανό, αλατοπίπερο και λίγο δυόσμο, επίσης δε με λίγο ρύζι μουσκεμένο και αντί αυγών θάζουν μόνον 4 κουταλιές γαλέττα ψιλή σε μία όκκι κιμά.

Πλάθονται δε χωρίς να τυλίγονται σε μαϊντανό, θρέχοντας τα χέρια με νερό και τα άραδιάζουν σε πιπέττα. Εν τω μεταξύ θάζουν μία φαρδιά κατασρόλα στη φωτιά με 3—4 φλυτζάνια νερό, 1—2 κουταλιές θούτυρο, μισή χούφτα κρεμμύδι ψιλό και αλατοπίπερο. Αμα πάρη θράσι θάζουν μέσα ταιριαστά μία ή δυο στρώσεις τα γιουβαρλάκια και σκεπάζουν την κατασρόλα με θράσιν σιγά-σιγά.

Αφού αποθράσουν θάζουν σε μία τσανάκα 2—3 κεσέδες γιαούρτι και το δουλεύουν με 3—4 αυγά, αλάτι διάλογο, 1—2 κουταλιές αλεύρι και αρκετό μαϊντανό ψιλό. Καθώς δε θράζουν ακόμα τα γιουβαρλάκια, περιχύνουν την σάλτσα αυτή απ' επάνω και κουνάνε λίγο την κατασρόλα στη φωτιά, ώστε να πάη παντού η σάλτσα. Αφήνουν να πάρουν 2—3 θράσεις και είναι έτοιμα.

ΓΙΟΥΒΑΡΛΑΚΙΑ ΦΟΥΡΝΟΥ

Γίνονται τα γιουβαρλάκια ακριβώς, όπως τα με σάλτσα γιαούρτι, με την διαφορά ότι αφού τα πλάσουν τα άραδιάζουν σε θουτυρωμένο ταψί ή καραβάνα και τα περιχύνουν με λίγη ντομάτα αναλυμένη ή λίγη φρέσκια σιμιγμένη. Απ' επάνω στρώνουν αρκετές φέτες ντομάτες ώστε να σκεπασθούν τα γιουβαρλάκια. Αλατοπιπερώνονται και με λίγη ρήγανη και περιλούνται με θούτυρο λυωμένο.

Τα ψήνουν δε στο φούρνο φροντίζοντας να τα ποτίζουν πότε-πότε με λίγο νεράκι για να μη στεγνώσουν.

ΣΟΥΤΖΟΥΚΑΚΙΑ ΦΟΥΡΝΟΥ

Η μόνη διαφορά στα σουτζουκάκια από τους κεφτέδες είναι ότι α

κίμνο κοπανισμένο. Αφού δε πλάσουν στο σχήμα αυγού αλευρωμένα όπως οι κεφτέδες δεν τηνάζονται, αλλά άραδιάζονται σε ένα ταψί που έχει στρωθεί με φέτες ντομάτες καλά αλατοπιπερωμένες. Αναλύουν δε και λίγη ντομάτα με νεράκι και θούτυρο και την περιχύνουν στα σουτζουκάκια φροντίζοντας να θράσουν όλα επάνω και ψήνονται στον φούρνο με προσοχή να μη στεγνώσουν αλλά να μείνουν με μία πυκνή σάλτσα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Ετοιμάζεται ένα ταψάκι με μελιτζάνες, κολοκυθάκια και ντομάτες και λίγες φέτες κρεμμύδι κομμένα όλα σε στρογγυλά κομμάτια, πάχους τριών ταλλήρων. Τα στρώνουν όλα αυτά όπως γίνεται το Τουρλοβ ή Μπριόν. Εν τω μεταξύ αλατοπιπερώνουν τις στρώσεις και θάζουν μαϊντανό ψιλό. Περιχύνεται απ' επάνω αρκετό θούτυρο και μισό φλυτζάνι νερό. Ψήνεται στον φούρνο και αμα ψηθούν έχουμε έτοιμα 4—5 αυγά χτυπημένα με ένα κεσέ γιαούρτι και λίγη ρήγανη μέσα και αλατοπίπερο, τα περιχύνουν στο φαγητό και ψήνεται στον φούρνο, άλλη μισή ώρα ακόμα.

Το φαγητό αυτό είναι εξαιρετικό νόστιμο. Είναι από τα πιο εύγευστα νεοελληνικά λαϊκά φαγητά. Κι' ο ελληνικός λαός, που ξέρε να εκτιμά ένα καλό πιάτο, το τρώει με μεγάλη του ευχαρίστηση.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

κίμνο κοπανισμένο. Αφού δε πλάσουν στο σχήμα αυγού αλευρωμένα όπως οι κεφτέδες δεν τηνάζονται, αλλά άραδιάζονται σε ένα ταψί που έχει στρωθεί με φέτες ντομάτες καλά αλατοπιπερωμένες. Αναλύουν δε και λίγη ντομάτα με νεράκι και θούτυρο και την περιχύνουν στα σουτζουκάκια φροντίζοντας να θράσουν όλα επάνω και ψήνονται στον φούρνο με προσοχή να μη στεγνώσουν αλλά να μείνουν με μία πυκνή σάλτσα.

Ετοιμάζεται ένα ταψάκι με μελιτζάνες, κολοκυθάκια και ντομάτες και λίγες φέτες κρεμμύδι κομμένα όλα σε στρογγυλά κομμάτια, πάχους τριών ταλλήρων. Τα στρώνουν όλα αυτά όπως γίνεται το Τουρλοβ ή Μπριόν. Εν τω μεταξύ αλατοπιπερώνουν τις στρώσεις και θάζουν μαϊντανό ψιλό. Περιχύνεται απ' επάνω αρκετό θούτυρο και μισό φλυτζάνι νερό. Ψήνεται στον φούρνο και αμα ψηθούν έχουμε έτοιμα 4—5 αυγά χτυπημένα με ένα κεσέ γιαούρτι και λίγη ρήγανη μέσα και αλατοπίπερο, τα περιχύνουν στο φαγητό και ψήνεται στον φούρνο, άλλη μισή ώρα ακόμα.

Το φαγητό αυτό είναι εξαιρετικό νόστιμο. Είναι από τα πιο εύγευστα νεοελληνικά λαϊκά φαγητά. Κι' ο ελληνικός λαός, που ξέρε να εκτιμά ένα καλό πιάτο, το τρώει με μεγάλη του ευχαρίστηση.

MICHEL CARON

Συνιστώμεν εις τας αναγνωστριάς μας το έργοστάσιον 'Ελευθέριον Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗ-ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, δδός Μητροπόλεως 14 α, Αθήναι.

Ο δικηγόρος Ζωρζ Κορμπέν (μεγάλος δικηγόρος, διακόμες υποθέσεις το χρόνο!) είχε μία διπλή ζωή. Έπασχε άραγε από διχασμό της προσωπικότητας; Κάθε άλλο! Άπλως είχε δυο στίπια: Το δικό του και της φίλης του. Το σπίτι της φίλης του ήταν γι' αυτόν ένας επίγειος παράδεισος. Όσο για το δικό του, ή καχύποπτη και ζηλιάρα γυναίκα του το είχε κάνει σωστή κόλαση! Η ζηλεια της γυναίκας του ήταν ένα άνυπο φορο μάρτυριο. Κι' ο δυστυχος Κορμπέν μοιραία, έπεσε μία μέρα στην άγκαλιά της Ζανίν, μιάς όμορφης μικρούλας, που ήξερε να τον ξεκουράζει από όλα τα θάνανα. Η ιστορία του ειδυλλίου τους ήταν άπλη, άνοητη.

Μία ημέρα, στην Ντωβίλ, ο Κορμπέν, δοήθησε μία όμορφη άγνωστη, που είχε άνοιχτή λιγάκι στα θαθεία, δίχως να ξέρη καλό κούμπι. Όταν λοιπόν βγήκαν στην σκρυν.αλιά, ή άγνωστη, μ' ένα θαετρικό άγκάλιασμα, του φώναξε:

— Σωτήρα μου!

Και τον φίλησε στο στόμα. Αυτή ή γυναίκα ήταν ή Ζανίν. Ο Κορμπέν την δοήκε του γούστου του. Την έγκατέστησε σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα κι' από τότε εύρισκε μία άληθινή παρηγοριά στον έρωτά της. Η γυναίκα του δεν είχε καταλάβει τίποτε. Μ' αυτό δεν είχε καμμία σημασία. Έξακολουθούσε να τον ζηλεύει, όπως πάντα, έτσι για να τον τρομοκρατήσει και να τον θασανίζει.

Μία ημέρα όστόσο ο Κορμπέν ένοιωσε πως θρικόταν σε μεγάλο κίνδυνο. Μαζί με το πρωινό ταχυδρομείο είχε έρθει κι' ένα γράμμα από τη φίλη του. Ένας ροζ φάκελλος.

Περιττόν είνε να αναφέρη κανείς πως ή διέθυσής του ήταν γραμμένη με λεπτά καλλιγραφικά γράμματα που φώναζαν από έδω κι' ένα χιλιόμετρο πως ήταν γυναικεία! Τέτοια γράμματα κάθονται και φτιάχνουν μόνο ή έρωτευμένες γυναίκες σαν την Ζανίν!

Ευτυχώς, εκείνο το πρωί, ή κ. Κορμπέν που παρακρού-θούσε σαν κέρβερος κάθε πρωί, στο πρόγευμα και το άνοιγμα του ταχυδρομείου, δεν ήταν μπροστά, γιατί είχε άργήσει λιγάκι να σηκωθεί. Ήταν όμως ένας άλλος διάβολος, ή γραμματεός του, μία στεγνή και φθονερή γεροντοκόρη, που δεν παράλειπε να ρίξει μία λοξή ματιά στο ροζ φάκελλο και να χαμογελάσει σαρκαστικά, κυττάζοντας τον σαστισμένο προϊστάμενό της.

Ο Κορμπέν, στ' αλήθεια, είχε τρομοκρατηθεί. Μόλις μάλιστα θρέθηκε έξω από το σπίτι του, διείσθηκε να τηλεφωνήσει της Ζανίν του:

— Για την άγάπη του Θεού! Ζανίν, αν δεν θέλεις να καταλάβει τίποτε ή γυναίκα μου, γράψε μου σε κόλλες χαρτί μου!

Έτσι, την άλλη ημέρα το πρωί ο Κορμπέν χαμογέλασε θριαμβευτικά. Μπροστά στα φθονερά μάτια της γραμματέως του υπόρεε να διαβάση ένα φλογερό έρωτικό γράμμα της Ζανίν, που δεν ξεχώριζε διόλου από τις άλλες δικογραφίες. Κι' ενώ εύρισκε χαριτωμένες τις άδωδες άνδρ.ζωγραφίες της φίλης του, ελεγε μέσα του για την στεγνή γεροντοκόρη που καθόταν άπέναν-

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

τί του:

—Κύττα τώρα, γρήα γκαμήλα για να δούμε αν θα καταλάβης τίποτε! Κύττα γτέ!

Μά εκείνη την στιγμή ακριβώς μπήκε έξαλλος στο γραφείο του ένας πελάτης.

— Χαθήκαμε! φώναξε. Είνε μισή ώρα που σας περιμένω στο δικαστήριο, κυριε Κορμπέν! Ο αντίδικός μου μ' έκανε σκουπίδι!..

— Έχετε δίκη! Έκανε, κατάπληκτος ο δικηγόρος. Είχα ξεχάσει τη δική! Έμπρός τώρα, δρόμο!..

Κι' άφησε άφηρημένος άπάνω στις άλλες δικογραφίες του γραφείου του το «φύλλο χαρτοσήμου» της Ζανίν.

— Δεσποινίς, είπε στην γραμματέα του πριν φύγη, τακτοποιήστε όλα τα χαρτιά μου μην πειράξετε αυτά που είνε άπάνω στο τραπέζι μου!

Κι' έτρεξε στο δικαστήριο για να σώση τη δίκη. Ο Κορμπέν γύρισε άργά στο γραφείο του. Εκεί پیدا όμως τον περίμενε μία μεγάλη έκπληξη. Το τραπέζι του ήταν άδειο!

— Μά, δεσποινίς! φώναξε. Τι έγιναν τα χαρτιά που ήταν επάνω στο γραφείο μου;

— Τά έβαλα στη θέσι τους! Του άπάντησε ή γεροντοκόρη και του έδειξε το ράφια με τους φακέλλους.

Ο Κορμπέν έσφίξε τα δόντια του για να μη του ξεφύγη καμμία φριχτή δλαστήμα.

Μήπως θυμάστε που έδλατε αυτές τις δικογραφίες; Ρώτησε με άπόγνωση.

— Πού να θυμάμαι! Έκανε με άφέλεια ή γραμματεός.

— Πάει καλά. Στέναξε ο Κορμπέν. Το άπόγευμα έχετε δυο άδρες άδεια. Θα κλείσω το γραφείο στις πέντε...

Και περίμενε με άγωνία να φτάση αυτή ή ώρα για να μείνη μόνος και ν' άρχισή το ψάξιμο για να βρή το γράμμα της Ζανίν.

Μά στις όχτώ ή ώρα, όταν τον φώναξε ή γυναίκα του για το δείπνο, μολονότι είχε

σκαλίσει σαράντα πέντε φακέλλους, δεν είχε βρει ακόμη το... χαρτόσημο της φίλης του.

Στο τραπέζι λοιπόν προσποιήθηκε μία ψεύτικη άπαιθια, για να μη καταλάβει τίποτε ή γυναίκα του και με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου της είπε ότι θα έαναγύριζε στο γραφείο του για να τελειώση κάποια σοβαρή δουλειά. Της έτόνισε μάλιστα πως δεν ήθελε να τον ένοχλήση κανείς.

Έτσι, στις έννέα, άρχισε πάλι το ψάξιμο. Στις έντεκα, καταδιωμένος, έβγαλε το σακκάκι του. Μά τίποτε, τίποτε! Είχε άναστατώσει όλα τα ράφια δίχως να έχει βρή ακόμα το γράμμα της Ζανίν.

Βουνα δλόκληρα από δικογραφα ήταν σωριασμένα άπάνω στο γραφείο του. Ο Κορμπέν ένοιωσε πως τον έπιανε ναυτία. Τα μάτια του είχαν θαμπώσει. Κι' ή άγωνία τον έπνιγε στο λαϊμό με την σκέψη ότι το φλογερό εκείνο γράμμα της Ζανίν μπορούσε θαυμάσια να ήχησε ραπέσι και να θρεβή στα χέρια του Προέδρου του δικαστηρίου. Τι σκάνδαλο!

Για να μην σκάση, άνοιξε άπότομα το παρτίκι. Το ένα τζαμόφυλλο χτύπησε με δύναμη το γραφείο του.

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

Σωτήρα μου! του φώναξε ή Ζανίν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

«Εκείνη που άγαπάς δεν είναι πιά βασίλισσα της Γαλλίας!».

Τώρα, ο Μπαβολέ καταλάβαινε καλά τη σημασία των λόγων εκείνων που βασίλειωσαν.

Ο Έρρίκος άφες είχε μιλήσει σωστά. Άπομακρύνοντας τη βασίλισσα Μαργαρίτα, την είχε άπαλλάξει από τους αυλικούς της όρκους, της είχε ξαναδώσει την καρδιά της, την έλευθερία της...

Η Μαργαρίτα ήταν πιά έλευθερη...

Μπορούσε να διαθέση την άγάπη της, την καρδιά της όπως ήθελε...

Μπορούσε να τά προσφέρη στο Μπαβολέ, που κι' αυτός ήταν έλευθερος να την άγαπήση...

Όταν ο Μπαβολέ πέρασε το κιγκλίδωμα που περιέβαλλε τον άπείροτο κήπο, στο θάθος του όποιου ύψωνόταν ο πύργος, ή συγκίνησή του ήταν τόσο μεγάλη και δυνατή, ώστε στάθηκε άπότομα, μη μπορώντας να προχωρήση περισσότερο...

Είχε γίνει κατάχλωμος κι' ή καρδιά του χτυπούσε με τόση δύναμη ώστε έφερε σ' αυτή το χέρι του για να συγκρατήσει τους παλμούς της.

Χρειάστηκε αρκετή ώρα ως ότου να κατορθώση να έπιβληθή στη συγκίνησή του.

Τέλος, έπειτ' από πολλές προσπάθειες, γαλήνεψε κάπως κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

Όταν προχώρησε λίγο είδε μία γυναικεία σιλουέττα να πόν περιμένη στο κάτω μέρος της σκάλας του πύργου.

Ήταν ή Νανού...

Η χαριτωμένη θαλαμηπόλος της βασίλισσας, μόλις τον είδε, ξεφάνισε χαρούμενη κι' έτρεξε προς αυτόν.

Του έπιασε κατόπιν και τα δυο χέρια και του είπε:

— Έλα!... Έλα!... «Ω! αν ήξερες πόσο σ' αγαπάει...

Και βλέποντας τον Μπαβολέ που είχε γίνει κατάχλωμος κι' έτρεψε, έπρόσθεσε:

— «Ω! Έδειξες όλη την ευγένειά σου και την καλωσύνη σου που έφυγες από το Παρίσι, θυσιάζοντας δόξες και τιμές, και μάς ήρθες έδω... Ξαναδίνεις έτσι τη ζωή στη δυστυχισμένη έκπτωτη βασίλισσα... Έλα! Έλα!...

Και τον παρέσυρε άνάμεσα απ' τους έρημους και σιωπηλούς διαδρόμους, του έπισης έρημου και σιωπηλού εκείνου πύργου, μέσα στον όποιο ή ωραιότερη και πνευματωδέστερη βασίλισσα του αιώνας της ζούσε άποτραβηγμένη και μελαγχολική.

Η Μαργαρίτα θρικόταν στο ίδιο εκείνο δωμάτιο, μπουντουάρ, και σπουδαστήριο συγχρόνως, μέσα στο όποιο έπι έξη δλόκληρα χρόνια έβινε μόνη της μαθήματα στον άγαπημένο της άκόλουθο.

Ήταν μισοξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι.

Η συγκίνησή της μόλις είδε τον Μπαβολέ και την Νανού να μπαίνουν μέσα, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν μπόρεσε να κινηθή.

Παρά τα χρόνια που είχαν περάσει, παρά τις θλίψεις και τις άναριθμητες έννοιες που τάραζαν την ευγενική εκείνη ύπαρξη, ή Μαργαρίτα ήταν πάντοτε ωραία.

Φαινόταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Μικρότερη την έπαρνε κανείς, μεγαλύτερη όχι.

Τά υπέροχα μαλλιά της ήταν πάντοτε μαύρα και άφθο, να, τά χείλη της κατακόκκινα σαν κεράσια του Μαΐου, τά μάτια της ζωηρά και λαμπρά και το μέτωπό της λείο και λευκό σαν ν' άνηκε σε κάποιο μαρμάρινο άγαλμα του μεγάλου φερίδα.

Ο Μπαβολέ, μπροστά της φαινόταν σχεδόν συνομήλικός της.

Μόλις προχώρησε δυο θήματα μέσα στο δωμάτιο, στάθηκε κλονιζόμενος. Φαινόταν έτοιμος να πέση κάτω...

Άφθονος ιδρώς κυλούσε από το μέτωπό του...

Μά ή Μαργαρίτα φαινόταν σαν να είχε προσηλωθή στο ντιβάνι της.

Μολονότι κατέβαλλε κάθε προσπάθεια, δεν εύρισκε τη δύναμη, όπως θα ήθελε, να σηκωθή και να τρέξη προς αυτόν...

Για μερικές στιγμές, έμειναν κι' οι δυο άκίνητοι, σ' αυτή τη στάσι...

Και θα έμειναν έτσι επί πολλή ώρα ακόμα, αν δεν επενέβαινε ή Νανού.

Η άγαθή και έξυπνη εκείνη κοπέλλα έσπρωξε τον Μπαβολέ και την βασίλισσα κι' έπειτα, διακριτικά, βγήκε απ' το δωμάτιο.

Τότε ο Μπαβολέ έπεσε κάτω γονατιστός.

Πήρε με λαχτάρα και τά δυο χέρια της βασίλισσας και τά έφερε στα χείλη του, ενώ εκείνη δεν κατέβαλε καμμία προσπάθεια για να τά τραβήξη.

Για μερικές στιγμές κύτταξαν ο ένας τον άλλον σιωπηλοί, έκστατικοί, με καρδιά που έτρεψε.

Ήσαν κι' οι δυο κατάχλωμοι και κυριευμένοι από μία άπέραντη συγκίνηση.

Πόσο αλήθεια, αγαπιώντουσαν!

Όλος ο έρως που φάλλιζε μέσα στις καρδιές των δυο εκείνων ευγενικών πλασμάτων έλαμπε στα μάτια τους, στο πρόσωπό τους.

Κ' ή ευτυχία που διακόντουσαν ένωμένοι έπιτέλους, που μπορούσαν να όμολογήσουν ο ένας στον άλλο την άγάπη τους, έφερε δάκρυα στα μάτια τους, δάκρυα που κυλούσαν άργά επάνω στα μάγουλά τους κι' έπεφταν στα ένωμένα χέρια τους.

Τέλος ή Μαργαρίτα φάνηκε πιο δυνατή. Κατακίνησε τη συγκίνησή της και είπε με τη μελωδική της φωνή που άνηχοüse σαν ουράνια άρμονία στ' αυτιά του Μπαβολέ:

— Σ' ευχαριστώ, Μπαβολέ!... Σ' ευχαριστώ, πολυάγαπημένο μου παιδί!... Σ' ευχαριστώ που δεν με έέχασες.

Και χαμογελώντας μεσ' από τά δάκρυά της έπρόσθεσε:

— Η έκπτωτη βασίλισσα έχουν λοιπόν πάντοτε άφασιωμένους αυλικούς!

Ο Μπαβολέ νίκησε κι' αυτός τη συγκίνησή του και, ξαναβρίσκοντας επί τέλους την όμιλία του, της άπάντησε:

— «Ω! πως μπορούσα να σας ξεχάσω!... Πως μπορούσα να μην τρέξω κοντά σας; Έσεις, κυρία, θα είστε πάντοτε, σε όλη μου τη ζωή, ή βασίλισσά μου, ή μόνη μου βασίλισσα, ή λατρευτή μου βασίλισσα, το μόνο μου είδωλο...

Και με φωνή θερμή, που έπαλλε από πάθος, έπρόσθεσε:

— Ήρθα έδω, για να μείνω κοντά σας για πάντα, για να μην σας σφίσω ποτέ, μέχρι θανάτου!...

Η Μαργαρίτα χαμογέλασε γλυκά και μελαγχολικά και του άπάντησε:

— Παιδί μου, εγώ δεν είμαι πειά θαύλισσα... Είμαι μιά γυναίκα σαν όλες τις άλλες... Μά, τώρα που ήρθες εσύ, δεν λυπώσαι πειά για το στεμμά, το όποιο, μολονότι έχω θά 'ζω, βό το φοράω μιά άλλη... Τώρα που θά σ' έχω κοντά μου, δεν λυπώμαι γιατί μιά άλλη θά έχη τη θέσι μέσα στη μεγαλοπρεπή εκείνη κατοικία, όπου έχω θά 'μπορώ πειά να μπι, μέσα στο Λούβρο, όπου γεννήθηκα και όπου έζησαν όλοι οι θαυλικόι μου πρόγονοι, όλοι οι Βαλουά, των οποίων, αν ήμουν εκεί, θά νόμιζα πως βλέπω τις σκιές και πως ακούω τη φωνή τους σε κάθε στιγμή...

»Τι θέσι άλλωστε θά είχε μιά κόρη των Βαλουά σαν έμένα μέσα στο θαυλικό εκείνο ανάκτορο που περιήλθε τώρα στους Βουρβώνους;

Και με φωνή τρυφερή, με φωνή μητέρας και φίλης συγχρόνως, έξακολουθούσε :

— Άγαπημένο μου παιδί, έσύ δεν με ξέχασες μέσα στη δυστυχία μου και ξαναγύρισες σε μένα... Θυμήθηκες εκείνην που έπαγρύπνησε στην παιδική σου ηλικία με την τρυφερή στοργή πραγματικής μητέρας... Θυμήθηκες εκείνην που ήταν, στη νεότητά σου, ή διδασκάλισσά σου, ή συντροφισσα των παιγνιδιών σου, ή φίλη σου... Θυμήθηκες εκείνην που άργότερα...

Η Μαργαρίτα δεν άποτειλέωσε τη φράσι της αυτή. Κότταξε τον Μπαθολέ στα μάτια και τα βλέμμά της έλεγαν όσα δεν ήθελε να πη το στόμα της... Μιλούσαν για τον έρωτά της το κρυφό κι άνομολόγητο στηνάρχη που και τώρα ακόμα διάταζε να τον όμολόγηση, γιατί είχε συνηθίσει να θεωρη τον Μπαθολέ σαν παιδί της.

»Επειτ' από μιά στιγμή σιωπής, έπρόσθεσε :

— Εύχαριστώ, Μπαθολέ... Εύχαριστώ, παιδί μου... Θά προσπαθήσω να γίνω κοντά σου ευτυχισμένη... Άν δεν έχω πειά την αίγλη του θρόνου, έχω άλλα πράγματα, πιδ ώραία ίσως, που θά μπορέσουν να μου έξασφαλίσουν την χαρά, που θά μπορέσουν να μου δώσουν τη λήθη...

»Έχω την αγάπη σου που είναι για μένα ή πιο σίγουρη παρηγοριά... Έχω την τέχνη, σίγουρο καταφύγιο για το παρόν και για το μέλλον, την τέχνη που μπορεί και δίνει πάντα τις πιο όμορφες συγκινήσεις...

»Έκανες καλά που ξαναγύρισες Μπαθολέ...

Ναί !... Θά γίνω κοντά σου ευτυχισμένη και θά προσπαθήσω να σε κάνω ευτυχή... Θά σου αφιερώσω ό,τι μου μένει ακόμα από τη νεότητά μου, από τη ζωή μου, από το πνεύμα μου, σε σένα ό οποίος προς χάριν μου, έγκατέλειψες το πιο λαμπρό και ένδοξο μέλλον...

»Ναί ! Θά προσπαθήσω να σε κάνω να μη μετανήσεις ποτέ για τη θυσία σου αυτή... Θά έχης όλη τη στοργή μου... Όλο τον...

Μά και πάλι, ή Μαργαρίτα δεν άποτειλέωσε τη φράσι της...

»Ηθελε να πη τον «έρωτά μου», μά την τελευταία στιγμή, διάτασε και πάλι να τον όμολόγηση και ώσπασε...

»Ο Μπαθολέ είδε τότε άφθο-να τά συγκρατημένα δάκρυα στα μάτια της...

Τά δάκρυα εκείνα ήσαν για το γενναίο νέο που είχε γίνει τώρα δευλός σαν παιδί, ή ηλεκτρική δόνησις που ξαναδίνει τη δύναμη, την τόλμη, την όμιλία, πράγματα που ή μεγάλη του συγκίνησις τον είχε κάνει να τά χάση για άρκετή ώρα.

— Ω ! φώναξε. Μιλήσατε καλά, κυρία... Είπατε όλη την αλήθεια...

»Όταν πρό όλίγου μου είπατε ότι δεν είστε πειά θαύλισσα της Γαλλίας, είπατε τη μεγάλη αλήθεια που δίνει σε μένα την ευτυχία... Γιατί τώ-

ρα μπορώ πειά ν' αφήσω την καρδιά μου να μιλήση, χωρίς φόβο ότι θά προδώσω τον θαυλικό μου... μπορώ επιτέλους να την αφήσω να σάς πη το μυστικό μου...

»Ακούγοντας τά λόγια αυτά, ή Μαργαρίτα άρχισε να τρέμει σύγκορη κι έγινε κατάχλωμη...

»Ο Μπαθολέ έσφιξε με δύναμη τα χέρια της που τά κρατούσε πάντα μέσα στα δικά του και, φέρνοντάς τα στη χείλη του, ψιθύρισε :

— Μαργαρίτα !... Μαργαρίτα των Βαλουά ! Μπορώ επιτέλους να μιλήσω !... Μπορώ να σάς πω το μεγάλο μου μυστικό !... Μπορώ επιτέλους να σάς πω τις δύο λέξεις που χρόνια τώρα κάνουν την καρδιά μου να ύποπρη και φλογίζουν τα χείλη μου !...

Και, με φωνή δυνατή, γεμάτη πάθος και λατρεία, φώναξε :

— Μαργαρίτα, σάς αγαπώ...

»Εκείνη, αν και περίμενε την έξομολόγησι αυτή, μόλις την άκουσε κυριεύτηκε από μιά άπερίγραπτη συγκίνησι. Έχασε με μιάς όλο της το χρώμα, σαν να είχε μαζευτεί όλο της το αίμα στην καρδιά της και τά χαρακτηριστικά της αλλοιώθηκαν τόσο ώστε ο Μπαθολέ φοβήθηκε.

Κατ'ώρθεσε όμως να επιβληθή στον έαυτον της και του άπάντησε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει όσο το δυνατόν πιο γαλήνια :

— Μπαθολέ, παιδί μου, κούταξέ με καλά !... Κούταξέ με προσεχτικά !... Είμαι πειά τριάντα πέντε χρόνια, Έσύ μόλις έμπηκες στην άνοιξη της ζωής σου, ενώ το φθινόπωρο άρχισε πειά ν' απλώνη σε μένα τη θαρεία του σκά...

»Τά μαλλιά μου είναι μαύρα ακόμα... Μά θ' άρχισουν σε λίγο να φαιρώνουν σ' αυτά άσπρες τρίχες...

»Κούταξε το μέτωπό μου !... Κούταξέ το καλά... Δεν ξεχωρίζεις κιάλας σ' αυτό καμμία ρυτίδα ;

»Ο Μπαθολέ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του και της άπάντησε :

— Όχι... Δεν βλέπω τίποτε, δεν διακρίνω καμμία ρυτίδα...

»Ενα μόνο πράγμα βλέπω κι' αυτό το πράγμα θά βλέπω σε όλη μου τη ζωή : ότι είστε, πάντοτε όμοια με τη Μαργαρίτα της παιδικής μου ηλικίας, ότι έστε πάντοτε ώραία, αξιολάτρευτη κι' ευγενής όπως εκείνη, κι' ότι σάς αγαπώ...

»Επίσης, ένα μόνο πράγμα γνωρίζω : ότι, από τά δέκα του χρόνια, ο Μπαθολέ έζησε μόνο για σάς, ότι είστε από τότε ή μοναδική κι' ή μεγάλη του αγάπη κι' ότι θά πεθαινε αν τώρα που μπορεί να σάς μιλήη για τον έρωτά του χωρίς φόβο ότι θά προδώση τον θαυλικό του, του τό άπογορεύατε σεις...

»Η Μαργαρίτα έσκασε τότε τά χέρια της προς τον ύμνον και φώναξε σαν να προσευχόταν :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! Εσύ που ξέρεις πόσο ύπέφερα σ' όλη μου τη ζωή, κάνε το θαύμα ! »

»Αφού με πάντοτε νένα, πάντοτε ώραία προς χάριν αυτού του παιδιού που τόσο μ' αγαπάει.

»Επειτα, χαμηλώνοντας το βλέμμα της και κυττάζοντας τον Μπαθολέ με λατρεία, του άπάντησε :

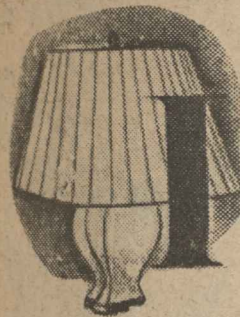
— Ναί, Μπαθολέ ! Μιλήσε μου για τον έρωτά σου, γιατί κι' έχω σ' αγαπώ τουλάχιστον όσον έσύ, αν όχι περισσότερο.

»Ακούμπησε τότε, τά φλογισμένα χείλη της στα χείλη του Μπαθολέ και τά στόματά τους έώθηκαν σ' ένα πρώτο κι' άτελειωτο φιλίμα...

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΝΑ ΕΡΘΗΣ...

Το σκυλάκι απλώνει την γοητεία του στα έπιπλα της έρω-τικής φαυλής μας. Σε κάθε γωνιά της, σε κάθε πολυθρόνα ο έρωας μας έχει αφήσει την φλογερή ανάμνησί του. Μένω σαν ναρκωμένη μέσα σ' αυτό το πηχτό πέπλο της νύχτας που ξυπνά στην καρδιά των ανθρώπων τά όνειρα. Δεν έχω την δύναμη να γυρίσω τον διακόπτη και ν' άναψω το φώς.

Μου είναι άδύνατο να παρακολουθώ αυτούς τους μικρούς δείκτες του ρολογιού, που σημειώνουν τις στιγμές που λείπεις μακριά μου, τις στιγμές της άργοπορίας σου. Μισώ αυτό το ρολόι που μου δείχνει τά λεπτά που κλέβεις από την ευτυχία μας.

...Ω ! Πόσο με κάνει αυτή ή σιωπή κι' αυτή ή άνησυχία μου να σ' αγαπώ ! Κι' έπειτα, σκέψου, κακέ, πόσο με θασιάζουν επίσης οι λόγοι της άποσιίας σου. Ζαλίζω το μυαλό μου και προσπαθώ να σε δικαιολογήσω. Μά ή άνησυχία μου πληγώνει θανάσιμα την ψυχή μου. Γιατί άργής ; Τι σου συνέβη ; Τι κάνεις μακριά μου ; Σε ποιόν δίνεις τις ώρες σου ; Ποιός είναι αυτός που κλέβει τις ώρες της συζυγικής μας ευτυχίας ;

»Όλες αυτές ή σκέψεις ζαλίζουν το πνεύμα μου και σταματούν από την ήγλεια την καρδιά μου.

Δεν άμφιβάλλω θέθαια για την άηολία σου. Ξέρω το πόσο μ' αγαπείς.

Μά μη θυμώνεις. Θά είμαι φρόνημη και δεν θά σου παραπονεθώ καθόλου, όταν έσύ θά 'ρθής κοντά μου και με την άγαπημένη σου φωνή θά μου εξηγήσης με τρυφερότητα : Άψυχή μου, ξέρεις, πόσο πολυάσχολη είναι ή ζωή μου. Έπειτα τά ταξί ποτέ δεν προχωρούν, όσο θέλει κανείς, γρήγορα κι' αυτά τά καταραμένα ρολόγια δεν δείχνουν ποτέ την κανονική ώρα.

...Τώρα, αγάπη μου το σκοτάδι απλώθηκε τελείως στο μικρό μας σαλονάκι. Σε περιμένο ναρκωμένη από τον πόθο ν' άντικρύσω την μορφή σου. Και κλαίω από την άγανακτημένη σου φωνή θά μου εξηγήσης με τρυφερότητα : Άψυχή μου, ξέρεις, πόσο πολυάσχολη είναι ή ζωή μου. Έπειτα τά ταξί ποτέ δεν προχωρούν, όσο θέλει κανείς, γρήγορα κι' αυτά τά καταραμένα ρολόγια δεν δείχνουν ποτέ την κανονική ώρα.

Συγχωρέσέ με, άγαπημένη μου, που σ' αγαπώ τόσο πολύ. Μά το ρολόι χτύπησε όχτώ. Κι' έσύ, θυμάσαι, μου είχες ύποσχεθί ότι δεν θ' άργήσης. Μήπως άδιαθέτησες, άγαπη μου ; Μήπως σου συνέβη τίποτε κακό ; Μήπως δει κομψήσες καλά χθές το θράδυ ;... Όχι, όχι, αγάπη μου, ληήσου με !... Όχι, δεν είναι δυνατόν να είσαι άρρωστος... Θεέ μου, πόσο είμαι άνόνη ! Γιατί κάνω αυτές τις σκέψεις άφού το ξέρω ότι θά έρθης πολύ γρήγορα κι' ότι είσαι καλά, πολύ καλά ; Μά πιθανώς να ήσουν άρρωστος και μου τό είχες κρύψει. Τρεις νύχτες τώρα

γυρίζεις στα σπίατα των φίλων σου και διασκεδάζεις. Βέβαια όλος ο κόσμος δεν μπορεί να έχη την δική σου χαλύθδην ύγεια, μά πολύ φοβάμαι ότι τελείωσαν πειά τά ψέματα. Άλήθεια, αγάπη μου, μήπως πέρασες πάλι να ίδης την φίλη μου, την κ. Άρνώ ; Ξέχασες λοιπόν πόσο την ζηλεύω ; Άς είναι, κι' αυτό άκόμη θά στο συγχωρήσω, φτάνει να έρθης γρήγορα να με ίδης.

Πώς ; Δεν πήγες σήμερα καθόλου εκεί πέρα ; Μήπως έκανε λάθος ή καμαριέρα των Άρνώ ; Μήπως δεν σε είδε και μου άπάντησε δίχως να ρωτήση, στο τηλέφωνο ; Τότε τί συμβαίνει λοιπόν ; Μήπως είσαι άρρωστος ; Μήπως σου συνέβη κανένα δυστύχημα, όπως λένε ; Θεέ μου ! Θά μπορούσα να είχαι συμβή κι' αυτό άκόμη. Σε βλέπω να διασχίζης την λεωφόρο για ν' ανεβαίνης στο ταξί που περιμένει. Η σκέψη σου έχει συγκεντρωθί σε μένα. Χαμογελάς από την ευτυχία σου που θά μ' άντικρύσης. Ξαφνικά κάνεις μιά κίνησι τρόμου, θγάζεις μιά σπαραχτική κραυγή...

»Ενα αυτοκίνητο πέφτει άπάνω σου ! Κι' έπειτα...

»Ω ! Θεέ μου, κάποιος ξερό-τα... »Ω ! Θεέ μου, κάποιος ξερό-ζωος την καρδιά μου !... Η άναπνή μου κόβεται !... Θά πνιγώ από την άγωνία μου !... Μά πάλι, δεν θά ήταν τόσο σκληροί οι διαβάτες να σ' έγκαταλείψουν στην τύχη σου. Κάποιοι θά ψάχναν τά ρούχα σου θά θρίσκαν την διεύθυνσί σου και θά σε φέροναν εδώ... Έτσι δεν έγινε και με την καυμένη την κ. Λεφόρ ; Την φέραν νεκρή στον σύζυγό της. Μά την φέραν όπωσδήποτε...

»Αγάπη μου, έλα πιδ γρήγορα στη φαυλή μας. Έλα, γιατί με θασιάζουν μαύρες σκέψεις.

Και συγχωρήσέ με γι' αυτές τις μελαγχολικές ιδέες μου. Έμεις ή γυναίκες που έχουμε καρδιά φοβόμαστε παραπολύ τις άλλες, τις κοκκίες των κοσμικών κέντρων και τά μανε-κέν των άτελιέ. Για να κερδίσουν μερικά χαρτονομίσματα σου κλέβουν τον άγαπημένο άνδρόνλη σου, καταστρέφουν την συζυγική σου ευτυχία και σου καρφώνουν με φοβερή σκληρότητα το μαχαίρι στο στήθος να φοβόμαστε για την ευτυχία μας.

Έχουμε δίκιο, άγαπημένη μου, να φοβόμαστε για την ευτυχία μας. Θυμάσαι, όταν καιρό, είχες μιά πολύ όμορφη γραμματέα. Σου άρεσε και την εκτιμούσες. Γι' αυτό και την φοβόμουν. Και να σου είπα όλην την αλήθεια ; Έγώ την έδιωξα από το γραφείο σου. Έγώ την παρακάλεσα να μη μου χαλάση την ευτυχία μου. Έγώ της έβρηκα μιά καλύτερη δουλειά και της έδωσα και μιά γενναία άποζημιώσι από τις άτομικές μου ριζομίες. Έτσι γλύτωσα τον κίνδυνο. Γλύτωσα κι' έσένα από μιά περιπέτεια που θά σ' έκανε να έχης τύψεις στη ζωή σου. Βέβαια έχω, δεν έχω πειά τίποτε να σου δώσω. Όλα σ' ά πρόσφερα. Μά αν δεν σου άρκη ή αγάπη μου, ευχαρίστως να σου δώσω και την ζωή μου. Θεέ μου, γιατί άργείς να 'ρθής, άγαπημένη μου ;

Μά, δεν με γελά ή άκούη μου. Στην αλή ή άκούστηκε ό ήχος των θημάτων σου. Άκουσα τον κρότο του «άσανέρ», το άνοιγμα της πόρτας του, το κορδούνισμα του διαμερι-ματός μας. Άλλά γιατί δεν άνοίγεις, άφού έχης κλειδί ; Ω Θεέ μου, μήπως είναι κανένας άστοφύλακος ; Μήπως συνέβη το φοβερό δυστύχημα που έλεγα ; Μά είναι τρομερό ! Ποιός είναι έξω από την πόρτα και τί έρχεται να μου ειπή ! »Ω ! Είσαι έσύ, αγάπη μου !... Άρρωσ με να σ' άγκαλιάσω και να σε φιλήσω. Μη βλέπης ότι κλαίω... Είμαι πολύ ευτυχισμένη. Συγχωρήσέ με, έτσι είμαστε έ (Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΣΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΓΕΥΧΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".
Τό άριστόνθημα του "Άγγλου συγγραφέως HERVEY ALLEN
"ANTONIO ANTBERSO,,
("ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ"),
Τό περίφημο μυθιστόρημα που πουλήθηκε σ' έκατομμύρια αντίτυπων κι' από τό όποιο βγήκε ή όμώνυμη κινματογραφική ταινία, ή οποία σημείωσε θριαμ-δευτική ευτυχία σ' όλο τον κόσμο.
ΓΙ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΓΑΛΙΚΟΣ ΓΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ «ANTONIO ANTBERSO» :
«Ο Άντόνιο Άντβέρσο» είναι ένα μυθιστόρημα καταπληκτικό...»
RAMON FERNANDEZ, «Μαριάννας»
«Ο Άντόνιο Άντβέρσο» με συνάρπασε τόσο, ώστε δύο νύχτες δεν κοιμήθηκα καθόλου για να τον διαβάσω όλόκληρον».
ANTRE ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ, «Καντίτ»

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΠΕΝ ΩΓΚΥΣΤΕΝ

Ο ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ

— Ντενί, λατρεμένο μου Ντενί, δεν ξέρεις, δεν φαντάζεσαι, πόσο σ' αγαπώ. Ναι, Ντενί σ' αγαπώ παραπάνω και απ' τη ζωή μου! Τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να σε αντικαταστήσει μέσα στην ψυχή μου... Ποτέ, Ντενί, ποτέ, όσο θα ζω, όσο θα αναπνέω, κανένα άλλο αίσθημα δεν θα μπορέσει να έκτοπιση ή να μειώσει απλώς την απέραντη για σένα αγάπη μου!...

— Μικρή μου, Τιζίν, πόσο με συγκινείς! Είσαι ένας άγγελος, είσαι η καλωσύνη προσωποποιημένη... Νά σου ε-παναλάβω πώς σ' αγαπώ μ' όλη μου την δύναμη, μ' όλη μου την ψυχή; Το ξέρεις, Τιζίν μου, πώς είσαι για μένα το παν...!

— Ω! Ντενί, θα πέθαινα από μαρasmus και νοσταλγία, αν αναγκαζόμουν να μείνω μακριά σου έστω και μία μέρα! Είσαι ο ήλιος που φωτίζει και ζωογονεί την φταγή μου ύπαρξη. Χωρίς εσένα η ζωή δεν θα είχε κανένα βλέγρο για μένα...!

— Τιζίν μου, γιατί σκέφτεσαι τέτοια πράγματα; Τι λόγο έχουμε να χωρίσουμε, έστω και για μία μέρα; Είμαστε αρκετά πλούσιοι, ώστε να μπορούμε να ζούμε διαρκώς ο ένας πλάι στον άλλο... Για δες, Τιζίν, δες τι ώραία που είναι εδώ στην έξοχή ή φύσις, τί γλυκειά που είναι ή άνοιξη!...

— Ναι, αγάπη μου, είναι υπέροχα απολισμένη μέσα στον ολοπράσινο πέπλο της ή φύσις... Άκου, Ντενί μου, τα πουλιά που τραγουδούν σαν κι' εσένα τον έρωτα και την ωμορφιά!...

— Κύττα, μικρή μου Τιζίν, την χαρά του κάμπου, κύττα τον όργασμό της φύσεως, για δες την απέραντη πρασινα-δα που απλώνεται μπροστά μας σαν ένα γιγαντιαίο πρά-σινο τραπέζι... Κύττα δλόγυρά μας την θάλασσα, πού ή διάφορες αποχρώσεις του πράσινου συναγωνίζονται σε ώ-μορφιά μεταξύ τους. Κύττα τα δέντρα πώς φουντώνουν και τα δροσερά σπαρτά πώς τρυπάν τη γή και απλώνουν το γλυκό τους χρώμα, πού θυμίζει τα μάτια σου! Ω! αυτά τα μάτια!...

— Τόσο πολύ, λοιπόν, σ' άρεσει το χρώμα τους; — Στη ζωή μου δεν έχω δη πιά γλυκό χρώμα! Καμιά απόχρωση δεν μπορεί να συγκριθί σε γλύκα και σε γοη-τεία με το χρώμα των ματιών σου! Το σμαράγδι φαίνεται ωχρό μπροστά τους και το διαμάντι χάνει την λαμπρότητά του! Αισθάνομαι ότι μακριά απ' αυτά δεν θα μπορούσα να μείνω ούτε λεπτό...!

— Γιατί να κάνουμε άπαισιόδοξες σκέψεις; Αύριο θα παντρευτούμε, χρυσέ μου, και δεν βλέπω για ποιόν λόγο να μās άπασχολούν τέτοιες σκέψεις...!

— Ναι, πολυαγαπημένη μου, αύριο θα κάνουμε τον γά-μο μας και ύστερα από ένα σύντομο ταξιδάκι, θα τραβή-χουμε στον πύργο μας στη Βουργουνδία, όπου θα περά-σουμε το καλοκαίρι μέσα σ' εκείνο το όνειρώδες καταφύ-γιο. Καί κατόπιν θα γυρίσουμε πάλι στο Παρίσι...!

— Εσένα, Ντενί μου, και μία καλύ-θα! Κοντά σου ποτέ, και στην άκρη του κόσμου, ακόμα δεν θα πηλτώ... Άδιαφορώ και για το Παρίσι και για τις απολαύσεις. Άρκει να μαστε μαζί και μ' ευχάριστη θα δεχόμουν και στε-ρήσεις ακόμα...!

Και ή συζήτηση μεταξύ των δύο έρω-τευμένων συνεχίστηκε σ' αυτόν τον τό-νο.

Κάθε τόσο κανένα τρυφερό φιλή έκα-νε τα χείλη τους να σπαρσουν, να πα-φουν να ύμνουν την αιώνια αγάπη...!

Ο γάμος τους γινηκε στην Παναγία των Παρισίων και άμέσως οι νεόνυμφοι

πήραν το υπερωκέανειο για το ταξίδι της σελήνης του μέλιτος. Πήγαιναν στα Κα-νάρια νησιά.

Το ταξίδι στην αρχή ή-ταν υπέροχο και οι νεόνυμ-φοι καταμαγεμένοι. Ωστόσο μία μέρα άγριψε ο Άλαν-τικός και κατά το άπόγευμα ξέσπασε μία τρομαχτική θύ-ελλα και μία πυκνή ομίχλη δεν άφηνε να φαίνεται τιπο-τε σ' απόσταση πέντε μέ-τρων. Τη νύχτα το υπερωκέανειο έπαθε κάποιο ρήγμα. Τα νερά το κατέκλυσαν κι' άρχισε να θυθίζεται με καταπλη-κτική ταχύτητα!...

Ήταν τόσο ξαφνικό το κακό, ώστε δημιούργησε έναν άπερίγραπτο πανικό. Οι έπιβάτες ζετρελλαμένοι έτρεγαν, πατείς με - πατώ σε, στίς θάρκες για να σωθούν... Ή τραγωδία είχε ξεσπάσει μ' όλη της την άγριότητα!...

Η Τύχη θέλησε να χωρίσει τους νεόνυμφους.

Η Τιζίν θρέθηκε ανάμεσα σ' εκείνους που σώθηκαν, ενώ ο Ντενί είχε ξεφανισθή μαζί με άλλους πολλούς που κα-τέθηκαν στον θυθό του ύγρου τάφου...!

Η Τιζίν έκλαψε πικρά μερικές μέρες.

Κατόπιν προσπάθησε να πάρη στην κατοχή της την τε-ράστια περιουσία του άνδρός της.

Δεν είχαν περάσει τρεις μήνες από την ήμέρα του τρα-γικού χαμού του Ντενί ντε Σαντιέν και ή χήρα του... ή γυναίκες... ή γυναίκες!... — παρηγοριώταν με την συμ-τροφιά του τραπεζίτου Ζεράρ Φωλκέν!...

Πρίν περάσουν ακόμα τρεις μήνες ή Τιζίν τα ίδια λό-για αγάπης, τους ίδιους όρκους αιώνιας πίστωσης πού έλε-γε στον Ντενί, τα επαναλάμβανε στον Ζεράρ!

Για να μην ξεσπάσει κανένα σκάνδαλο, ή χήρα Τιζίν ντε Σαντιέν, άποφάσισε τέλος να έπιστεύση τον γάμο της με τον τραπεζίτη.

Δύο μήνες διαρκέσαν ή έτοιμασίες, γιατί ο κύριος Φωλ-κέν έπέμενε ν' αφήσει έποχή ή τελετή του γάμου του.

Ήταν ένα θραδυνό του Σεπτέμβρη. Ο ήλιος μόλις έ-χε θασιλέψει. Στην είσοδο του μεγάρου του Ντενί ντε Σαν-τιέν, ύπηρετες φρακοφορεμένοι, λαμπροστολισμένοι, με δ-σπρα γάντια, δελόντουσαν τους προσκαλεσμένους.

Σε λίγο μία άτελείωτη σειρά πολυτελών αυτοκινήτων συνόδευε το μεγαλόπρεπο αυτοκίνητο των μελλονύμφων.

Η πομπή παρουσίαζε φαντασμαγορικό θέαμα μπροστά στην Νότρ - Ντάμ. Και ή Τιζίν για δεύτερη φορά μέσα στο έξάμηνο περνούσε το κατώφλι της περιφημής έκκλησίας ντυμένη τα νυφικά της και στολισμένη με το πολυτελέστα-το νυφικό πέπλο της.

Έλαμπε από ωμορφιά και ή εύνι-χία ήταν ζωγραφισμένη στην όψη της.

Στηριγμένη στο μπράτσο του Ζεράρ, έ-πος πρίν λίγους μήνες στο μπράτσο του Ντενί, πρoχώρησε με ήγεμονικό δόξαση στον θωμό...!

Δεν είχε βγί ακόμα από το ιερό δ-αθέας πού θα τους στεφάνωνε, όταν ά-κούστηκε μία γενική κραυγή καταπλη-ξίας ανάμεσα στους καλεσμένους.

Προτού καταλάβη κανείς περί τίνας κριθώς έπρόκειτο, ένας φρακοφορεμέ-νος κύριος, πού δεν τον είχε δη κανείς ως τότε, δίσχισε με θήμα σταθερό τον κόσμο και προχώρησε στον θωμό.

Η όψη του δεν διέφερε από την όψη

ένος νεκρού, τα χείλη του είχαν άσπρίσει το θλέμμα του ήταν τόσο άνατριχιαστικά ψυχρό και σκληρό, ώστε έμπα-νε θαθεία στην ψυχή του ανθρώπου. Στάθηκε με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στους μελλονύμφους και με φωνή πού νόμιζε κανείς ότι έθγαινε απ' τα σπλάγχνα της γής, φωνή πού δεν έμοιαζε μ' ανθρώπινη, φώναζε δυνατά, σκορ-πώντας την φρίκη και το ρίγος:

— Προδότες!!!

Τα γόνατα της Τιζίν λύγισαν, το πρόσωπό της πήρε νε-κρική χλωμάδα και σωριάστηκε μπρός στον θωμό λιπόθυ-μη ψυθιζοντας μέσ' απ' τα δόντια της:

— Θεέ μου, ο Ντενί!...

Στο μεταξύ, ο τραπεζίτης Ζεράρ είχε γίνει πελιδνός και έτρεμε σύγκορμος.

Έκείνο πού έβλεπε μπρός του δεν ήταν άλλο από το φάντασμα του Ντενί...!

Μόλις κατάλαβε περί τίνας έπρόκειτο, μούγκρισε σαν πληγωμένο θηρίο και ώρμησε έξω από την έκκλησία, φω-νάζοντας:

— Ο Ντενί... Νεκραναστήθηκε ο Ντενί!...

Το παράδειγμά του το άκολούθησαν όλοι οι καλεσμένοι και σε μία στιγμή ή έκκλησία είχε έρημωθή.

Ο Ντενί χωρίς να πη άλλη λέξη, άφησε μόνη την Τιζίν με τον άδθα, ο όποιος είχε σπεύσει κατάπληκτος να προσ-φέρη τις ύπηρεσίες του στην λιπόθυμη και θγίκε απ' την έκκλησία.

...

Πραγματικά ο δυστυχής Ντενί έδινε την έντύπωσι του νεκραναστημένου. Είχε μείνει πετοί και κόκκαλο και ο τρο-πικός ήλιος μαζί με την πείνα πού τράβηξε πέντε μήνες στο ζερωνήσι, όπου τον είχε πετάξει ή θύελλα, τον είχαν μεταβάλει σε ανθρώπινο ράκος!

Όλον αυτόν τον καιρό έζησε μία ζωή φρικτή, μία ζωή θασανισμένη.

Η θέσι του ήταν χειρότερη κι' απ' του Ροθινιδωνος Κρούσου.

Πέντε μήνες έρημιδας.

Πέντε μήνες άφαντάστων μαρτυριών: Τήν ήμέρα τον έ-ψηνε ο ήλιος, ο άνυπόφορος ήλιος των μερών εκείνων πού πυρπολεί και καταπλέγει τα πάντα. Και την νύχτα, τη μαύ-ρη και φοβερή νύχτα τον έσφαζε και τον περόνιαζε ως το κόκκαλο ή αθάσταχη παγωνιά κι' ή ύγρασία πού είσ-χαρούσε ως μελοΐδι των κοκκάλων του.

Α, τί άλησμόνητα μορόνυχτα, τί άτελείωτες ώρες, τί ά-γρύπνιες, τί πείνα και τί δίψα!...

Κι' όλον αυτόν τον καιρό ή σκέψη του άφηνε το θασα-ναμένο του κορμί για να τρέξη στην άγαπημένη του, στη μόνη γυναίκα πούχε αγαπήσει στον κόσμο.

Μοναχά αυτή θυμώταν, μοναχά αυτή σκεφτόταν μέσα στο φριχτό του θασανιστήριου...!

Α! πότε θα την ξανάβλεπε; Πότε θα την έσφιγγε στην άγκαλιά του; Πότε θα έρχόταν αυτή ή εύτυχισμένη ή-μέρα;

Τήν νύχτα, ενώ γύρω του θροντούσε κι' άφριζε ή θά-λασσα, κύταζε τον μαύρο, θολό ούρανό και καλούσε με κραυγές άπελπισίας την άγαπημένη του.

Κι' όταν προσευχόταν στο Θεό, μοναχά αυτή τη χάρι του ζητούσε: να έλευθερωθί από το ζερωνήσι αυτό και να τρέ-ξί κοντά της...!

Ο πόθος του αυτός δεν άργησε να έκπληρωθί.

Ο Θεός άκούσε τις ίκεσίες του.

Ύστερα από πέντε μήνες μία μέρα, ένα πλοίο, πού περ-νούσε απ' εκεί, τον άντελήφθη και τον περιουέλεξε. Δεν είχε σπεύσει να είδοποίηση την γυναίκα του για την σω-τηρία του, για να παρουσιαστή ξαφνικά και να της κάνει... ευχάριστη έκπληξη.

Πλάθοντας ο δυστυχής χίλια - δυό δνεира με την φαν-τασία του, είχε φθάσει μπροστά στο σπίτι του, το όποιο φανταζότανε κατακλειστό και θουτηγμένο στο πένθος.

Ποιά ήταν όμως ή κατάπληξι του, όταν είδε το μεγάλο του κατάφωτο, πους χρυσοστόλιστους ύπηρετες του στην είσοδο και τα πολυτελή αυτοκίνητα πού σταθμεύοντας στην πόρτα του μεγάρου ξεφόρτωναν κυρίους με φράκα και ψη-

λά καπέλλα και κυρίες με θαυότιμες πουαλέττες! Το κοστούμι του ήταν φθαρμένο και ή εμφάνισί του ά-θλια.

Ωστόσο πλησίασε έναν απ' τους ύπηρετες και τον ρώ-τησε τί συνέβαινε.

Έκείνος χωρίς καν να καταδεχθί να του ρίξη μία μα-τιά τον πληροφόρησε ότι ή κυρία του παντρεύόταν!!

Ο Ντενί έμεινε άναυδος.

Νόμιμος πώς το μέγαρο είχε πέσει στο κεφάλι του και τον είχε καταπλακώσει.

Τι ατύχια του θούζαν φοβερά και τα μάτια του είχαν χάσει την λάμψη της ζωής.

Ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στην καρδιά.

Μέσα σε μία στιγμή είχε γκρεμιστή μέσα του όλoκλη-ρος ο κόσμος του...!

Έβλεπε τα δνεира του γκρεμισμένα σ' έρείπια πού έθγα-ζαν ένα μαύρο και θλιβερό καπνό...!

Στεκόταν άκίνητος στη θέσι του σαν άποσβολωμένος!.. Σιγά - σιγά συνήρθε.

Χωρίς να μιλήσει, προχώρησε στην πόρτα της ύπηρεσίας και απ' εκεί μπήκε στον κήπο του μεγά-ρου.

Τον άντελήφθη ένας ύπηρετης και έτοιμάσθηκε να μπήξή τις φωνές.

Μά τον κάρφωσε στην θέσι του με μία προστακτική φωνή:

— Έντμόντ! Δεν άναγκωρίζεις λοιπόν τον κύριό σου!

Με την βοήθεια του Έντμόντ μπή-κε χωρίς να τον άντιληφθούν στο δωμάτιό του και θάζοντας το φρά-κο του έβγίκε άπαρατήρητος και πήγε στην έκκλησία, όπου κρύφτη-κε πίσω από ένα στυλό...!

...

Τώρα ο Ντενί είναι ένας πρόωρος γηρασμένος άνθρωπος, πού ζή με-τά μικρά του εισοδήματα, γιατί το μεγαλείτερο μέρος της κολοσιαίας περιουσίας του το διέθεσε στα φι-λανθρωπικά ιδρύματα.

Ποτέ πού πειά δεν έμαθε, ούτε ρώτησε για την Τιζίν τίποτα, ούτε και δέχθηκε να ξαναπαντρευθί.

Και ή Τιζίν;

Τί έγινε ή Τιζίν;

Μία μεσόκοπη άδελφή του έλε-ους, πού διατηρεί ακόμα ίχνη της παληάς της ωμορφιάς στα άσθί της.

Άφρικης προσφέρει τις ύπηρεσίες της στους άρρώστους στο σώμα και στην ψυχή.

Είναι ή Τιζίν πού έπέβαλε στον έαυτό της

αυτήν την τιμω ρί α

για να έξα-γνισθί.

Τήν φω-νάζουν «ά-δελφή! Ά-γνή!»!

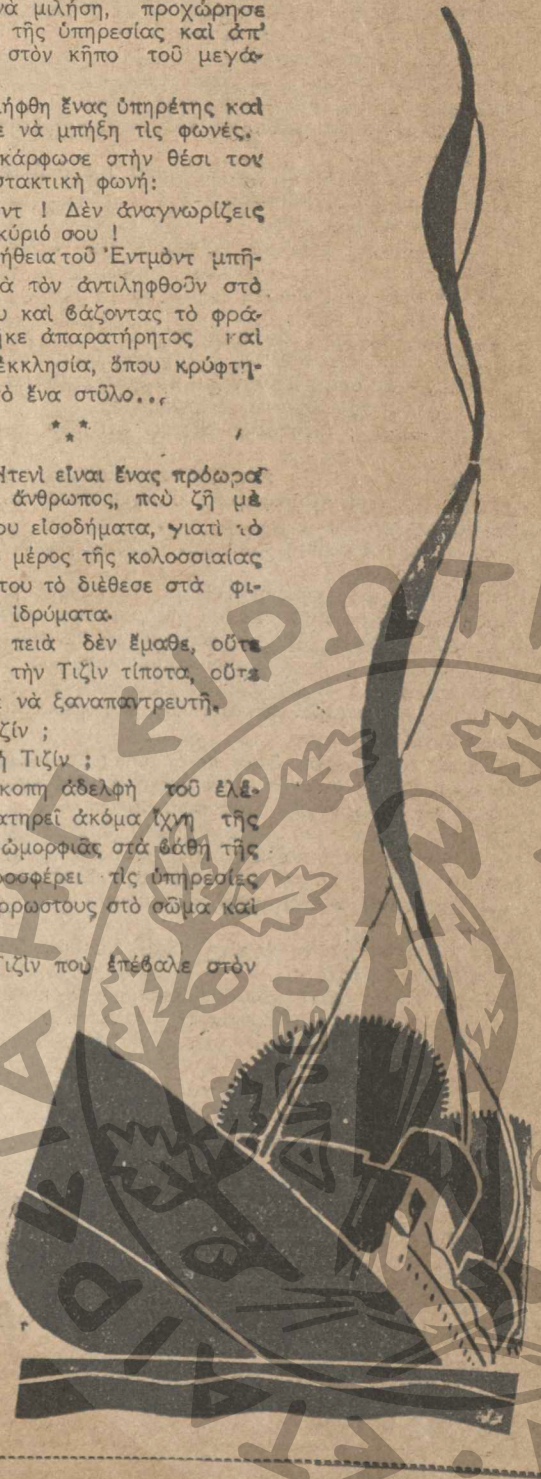
Συγχο-ρήστε την και σείς.

Άρκετά τι-μωρήθη κ ε

από τις τό-ψεις της...

ΑΡΠΙΝ

AUGUSTIN

ΤΗΝ ημέρα που ο Λουσιέν Λουριώ μπόρεσε να εξομολογηθεί τον έρωτά του στην Έμελινά Μπονιέ άρχισε μ' ένα μεγάλο όρκο.

— Σου όρκίζομαι, λατρεύω τη μου Έμελινά, πώς δεν είμαι διόλου ζηλιάρης. Τα περασμένα δεν μ' ενδιαφέρουν. Το παρελθόν σου ανήκει, όπως λένε στο θέατρο. Δεν θέλω να το μάθω. Έγώ νοιάζομαι μόνο για το παρόν. Έγώ προετοιμάζω το μέλλον!

Η Έμελινά που ήταν παρά πολύ όμορφη, μα όχι και πάρα πολύ έξυπνη, συλλογίστηκε αμέσως:

— Έπί τέλους! Νά ένας λογικός άνδρας που καταλαβαίνει τη ζωή. Μαζύ του μπορεί κανείς να συνεννοηθεί.

Ο Λουσιέν ήταν ένας από τους περιπαθείς εκείνους ερωτευμένους που είναι διαρκώς ανήσυχτοι.

— Θά ήθελα να μάθω αν είσαι ευτυχισμένη! ρώτησε την Έμελινά.

— Ω! Πάρα πολύ, αγάπη μου! του απάντησε εκείνη.

— Ξέρεις τί θα πη εύτυχια;

— Όχι, αγάπη μου!

— Μα πώς! Δεν σ' αγάπησε κανείς άλλος πρίν από μένα;

— Ω, ναι... μά...

— Τί μά;

— Έγώ δεν τους αγαπούσα!

— Δεν τους αγαπούσες; Δηλαδή ήταν πολλοί;

— Ναι, μα αυτό δεν έχει καμμία σημασία. Όλοι τους μου άφησαν δυσάρεστες αναμνήσεις.

— Ά, έτσι; Ωστόσο, βλέπω ότι τους θυμάσαι όπως δήποτε...

— Δυστυχώς! Ο Ζώρζ ήταν απότομος, ο Ρομπέρ ζηλιάρης, ο Σάρλ αδιάφορος, ο Πιέρ άστατος...

— Κ' ύστερα;

— Έ, νά, βλέπεις πώς δεν τους λογαριάζω πειά τώρα που έχω έσένα!

— Φτωχό μου κορίτσι! Πόσο θα πόνεσε η καλή καρδιά σου! Τι κρίμα που δεν σε γνώρισα πιο μπροστά για να σ' αγαπήσω όπως ήθελες και για να σε προστατεύσω από όλους αυτούς τους κακούς φίλους σου!...

— Έκανες πολύ καλά που μου τ' άειπες όλα. Έτσι, είμαστε τώρα δυο για το θάρος του παρελθόντος. Θά σου φαίνεται, θά το δεις, πιο έλαφρό...

— Ω, για μένα, όλα πειά τελειώσαν! Ούτε καν τους συλλογίζομαι! Λουσιέν, τ' αχέλι σου! Φίλησέ με!...

Και φίληθηκε με τρυφερότητα.

Ύστερ όμως από λίγες ημέρες, ένα θράδυ που η Έμελινά άκουγε στο ραδιόφωνο μία μελαγχολική συμφωνία, ο Λουσιέν ανησύχησε πάλι και τη ρώτησε:

— Έμελινά, αγάπη μου, πές μου τί έχεις; Τί συλλογίζεσαι;

— Τίποτε! Έκανε εκείνη. Ναι. Σε διαβεβαιώ. Δεν συλλογίζομαι τίποτε!

— Κι' όμως κάτι συλλογίζεται πάντα κανείς.

— Μπα! Συλλογίζομαι τη μουσική!...

— Ο Σάρλ μου φαίνεται πώς ήταν μουσικός... Δεν είναι έτσι;

— Ο Σάρλ δεν μου πέρασε διόλου από τον νου.

— Κι' ωστόσο θά ήταν τόσο φυσικό!

— Μα αφού έχουν τελειώσει όλα μεταξύ μας;

— Ά, έτσι, έ; Ωστε, αν κι' εμείς χωρισθούμε καμιά φορά, θά με ξεχάσης λοιπόν για πάντα;

— Μα όχι, όχι, αγάπη μου!...

— Βλέπεις; Έχω δίκιο! Το παρελθόν δεν πεθαίνει. Το παρελθόν δεν ξεχνιέται!

— Έξαστάται από το πρόσωπο.

— Τί θέλεις να πης; Ποιόν έχεις στον νου σου; Τόν Ρομπέρ, τόν Ζώρζ, τόν Πιέρ; Πές μου! Έλα, Έμελινά! Πές

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

— Έγώ, αγάπη μου, κυττάω τη δουλειά μου,

και περισσότερο από την άγωνία.

Τέλος, μία ημέρα, η τύχη θέλησε να συναντήσουν οι ερωτευμένοι μας τόν Ζώρζ στο σαλόνι μιάς φίλης της Έμελινάς. Ο Λουσιέν γνώρισε τόν προκατόχό του στήν καρδιά της φίλης του και τόν θρήκε θελκτικό, χαριτωμένο, άξιο λατρευτού.

Κι' αυτό κατά θάθος τόν δυσάρεσθησε.

— Μου είπες, λοιπόν ψέματα! παραποιήθηκε τó ίδιο θράδυ στήν Έμελινά.

— Μα όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Σε διαβεβαιώ πώς ήταν ζηλιάρης! Γιατί δεν με πιστεύεις; Έγώ μόνον έσένα αγαπώ. Είμαι άφοσιωμένη στο νοικοκυριό μου, κυττάω τη δουλειά μου!...

— Μα μου είπες πώς ήταν απότομος!

— Ήταν καί τ'ά δυο! Απότομος και ζηλιάρης! Είσαι τώρα ευχαριστημένος;

— Θά προτιμούσα να μου πης την αλήθεια από την πρώτη στιγμή!

Κι' έτσι άρχισαν ολόκληρες μαρτυρικές εβδομάδες για την Έμελινά. Ο Λουσιέν κάθε στιγμή τη ρωτούσε:

— Κι' ο Σάρλ; Ήταν στ' αλήθεια τόσο αδιάφορος;

— Μα αφού σου τó λέω! του άπαντούσε κατασκαμμένη η Έμελινά.

Η ύποψις του Λουσιέν άρχισαν να γίνονται ένας άστατος θραχνός. Κάθε φορά που έπαιναν να μιλάνε για τούς «παλιούς φίλους», ο Λουσιέν μούγκριζε από τόν θυμό του:

— Βλέπεις; Βλέπεις; Δεν κάνεις τίποτε άλλο παρά να μου μιλάς διαρκώς γι' αυτούς. Από τó πρωτ' ως τó θράδυ τούς έχεις στο στόμα σου! Είναι τρομερό! Ανυπόφορο!...

Θά τ' αχέλι σου! Είναι τρομερό! Ανυπόφορο!...

Από εκείνη την ημέρα η Έμελινά δεν ξαναμιλούσε για τούς φίλους της, μα άρχισε να τούς συλλογίζεται στ' αλήθεια διαρκώς και σε λίγο μόλις έμαθε τήν διεύθυνση του Ζώρζ από μιά φίλη της, τού έγραψε ένα τρυφερό γράμμα.

Έκείνος δεν τήν είχε ξεχάσει ούτε μιά στιγμή, γιατί μιά γλυκειά γυναίκα σαν τήν Έμελινά, δεν ξεχνιέται εύκολα κι' έτρεξε ολόχαρος να τήν συναντήσει.

Έτσι ξανάγιναν τρυφεροί φίλοι κι' άρχισαν ένα ειρηνικό, πιο φλογερό και πιο ευχάριστο από τó παλιό.

Και κάθε θράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι της, όπως είχε συνηθίσει να λήψ ψέματα, η Έμελινά, έλεγε στον Λουσιέν νοντάς του τ'α χέλι της.

— Αγάπη μου! Μου φαίνεται πώς σ' αγαπώ κάθε μέρα και πιο πολύ!

Φυσικά, ένας μήνας ήταν άρκετός για να θαυματουργήσει αυτή η νέα τακτική της Έμελινάς. Στο τέλος τού μηνός, ο Λουσιέν τήν πήρε τρυφερά στήν άγκαλιά του και τής έειπε:

— Έμελινά μου, αγάπη μου, συγχαίρεσέ με που σε βασάνισα με τίς ύποψις μου. Τώρα τó βλέπω, τó νοιώθω πώς είμαι μόνο δική σου.

— Βλέπεις λοιπόν; Έκανε μ' ένα νηνιό χαμόγελο η Έμελινά.

Και σαν προνοητική γυναίκα φρόντισε να θρή τις διευθύνσεις και τών άλλων φίλων της!

Τ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο Ρομπέρ, ο Ζώρζ, ο Πιέρ, ο Σάρλ...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ ΣΜΙΘ.

(Συνέχεια απ' τó προηγούμενο)

Γι' αυτό η συνομιλία τών δύο κυριών περιστεφρόταν στις αναμνήσεις, σε διάφορα οικονομικά περιστατικά

και υπά γεγονότα τής ημέρας.

— Ωστε λοιπόν η λαίδη πήγε να περάση τόν χειμώνα της στη Νίκαια και σ'ας άφησε έδω τήν κόρη της τη μικρή κληρονόμο; ρώτησε η φίλη.

— Ναι, απάντησε η λαίδη Ένσμπορτ. Ύπεφερε πολύ, τελευταία, η φτώχη η Μαίρη, ο γιατρός της επέβαλε να πάη να μείνη στη Νίκαια κι' έτσι αναγκάστηκε να χωρίσει τήν κόρη της. Δεν μπορούσαμε να εκθέσουμε τη μικρή μας Λούση στους κινδύνους ενός μεγάλου ταξιδιού και τής αλλαγής του κλίματος... Νά ήξερες όμως τί εύθυνη ανέλαβα, κρατώντας τήν κοντά μου... Είναι τόσο αδύνατο αυτό τó κορίτσι... Φαντάσου αν πάθαινε τίποτε!...

— Άκουσα ότι αν τύχη — ο Θεός να φυλάη — και περάση η Λούση πρίν ενηλικιωθή όλη η περιουσία τού πατέρα της θά πάη σε φιλανθρωπικά καταστήματα.

— Ναι, έτσι είναι, απάντησε η λαίδη Ένσμπορτ. Δεν έβρω, κι' έγω γιατί ο μακαρίτης Βάν Νόρκουμ έκανε μιά τόσο παιάδοξη διαθήκη!...

— Ελπίζω ότι θά εξασφάλισε τουλάχιστον τó μέλλον τής συζύγου του;

— Βέβαια, έννοείται!... Όσο ζή η κόρη μου, δεν θά τής λείψη τίποτε!...

— Όπωσδήποτε, εξακολούθησε η φίλη, θά σ'ας ήταν δυσάρεστο, αν βλέπατε τήν περιουσία αυτή να περιέρχεται σε ένα χέρι.

— Βέβαια... Πάντως η Μαίρη δεν έχει ανάγκη, γιατί έκτός από τήν προίκα της πήρε και τó μεριδίό της από τήν κληρονομία τού αδελφού της.

Και λέγοντας τ'α λόγια αυτά, η λαίδη Ένσμπορτ έβγαλε ένα στεναγμό και ύψωσε τ'α δακρυσμένα της μάτια προς μιά εικόνα, κρεμασμένη απέναντι στον τοίχο, που παρίστανε έναν ωραίο νέο με στολή αξιωματικού.

— Όταν θεοδώθηκε ο θάνατος τού αγαπημένου μου παιδιού Φίλιππου, εξακολούθησε, μοίρασα τήν περιουσία του μεταξύ τού αδελφού του και τής αδελφής του. Ο Βάν Νόρκουμ, ο σύζυγος τής Μαίρης, διαχειρίστηκε τόσο καλά τó μεριδίό της, ώστε τó αύξησε σημαντικά και σχεδόν τó διπλασίασε.

— Καί ο Έδουάρδος; ρώτησε η φίλη. Άκουσα ότι άκολούθησε τó καλλιτεχνικό στάδιο!...

— Ναι!... Τό καυμένο τó παιδί!... και η φωνή τής λαίδης πήρε έναν τόνο οίκτου — τó καυμένο τó παιδί!... Ποτέ του δεν στάθηκε ικανό να κερδίση χρήματα!... Έχει όμως όλην τήν ικανότητα να τ'α ξεδεύη!...

Από τη γυναίκα του τη Λαύρα δεν έχω κανένα παράπονο, είν' αλήθεια, αλλά, τί τ'α θέλεις, κι' αυτή δεν είναι άξια για μένα γάλα πράγματα!... Τής άρέσει να γυρίζει έδω κι' εκεί!... Ποτέ δεν κάθεται σ' ένα μέρος!... Γι' αυτήν δεν άπορώ και τó

Τραγουδώντας/ΤΗΝ ΑΥΓΗ

σο, αλλά θαυμάζω πώς κι' ο Έδουάρδος αγαπάει τόσο πολύ αυτήν τήν ζωή τών περιπλανήσεων!...

— Ποιός ξέρει!... Ίσως ο θάνατος τού παιδιού του να τόν περάσει λίγο!... είπε η φίλη, φέρνοντας τó χέρι της στο κεφάλι της.

— Στο μυαλό, θέλεις να πης; τη ρώτησε η λαίδη Ένσμπορτ. Πολύ πιθανόν! Δεν είναι καθόλου δύσκολο να συνέθης ένα τέτοιο πράγμα!... Έχεις δίκιο!... Έπαθε τó μυαλό του χωρίς άλλο!... Αν θρής, τί έκανε τελευταία, χωρίς να με συμβουλευτή καθόλου;...

— Που να ξέρω!... Τί έκανε; ρώτησε η φίλη με μεγάλη περιέργεια.

— Άκουσε λοιπόν, αγαπητή μου, Υιοθέτησαν ένα παιδί, ένα φτωχό παιδί, όρφανό, χωρίς να ξέρουν τούς γονείς του, χωρίς να ξέρουν από που κρατάει η σκούφια του!...

— Αν κρίνω όμως από κάτι σκίτσα που τού έκανε ο Έδουάρδος και που μου τ'α έστειλε, είν' ένα παιδί τού δρόμου, ένα αλητόπαιδο!... Φαντάσου!... Τό έχει ζωγραφίσει να πουλάει λουλούδια, ευπλόητο!...

— Καί που τó θρήκε;

— Στη Νέα Όρλεάνη, απάντησε η λαίδη Ένσμπορτ αναστενάζοντας. Αυτή η ιστορία θά μου άνοιξη σίγουρα μιά καινούργια πληγή. Και τó παράξενο είναι ότι τó παιδί αυτό λέγεται Φίλιππος, όπως τó πεθαμένο παιδί τού Έδουάρδου!...

— Υποθέτω ότι γι' αυτόν τόν λόγο τόν συμπαθήσε στήν αρχή η Λαύρα!... Τό βέβαιο είναι ότι τώρα τó αγαπάει τρελλά!... Λέει ότι είναι η ζωντανή εικόνα τού παιδιού που έχασε και που — περιέργο κι' αυτό — έμοιαζε περισσότερο με τόν πρωτότοκο γιό μου παρά με τόν πατέρα του!... Λέει πως είναι όμορφο παιδί, χαριτωμένο, ευγενικό, αξιογάπητο, υπέροχο!... Πώς σου φαίνονται όλα αυτά; Αν είναι δυνατόν ποτέ ένα φτωχόπαιδο τού δρόμου να έχη καμιά όμοιότητα μ' ένα παιδί τής τάξας μας.

— Πραγματικά, αυτό είν' αδύνατον!...

— Καί τó χειρότερο, εξακολούθησε η λαίδη Ένσμπορτ, είναι ότι θάρθε να περάσουν τόν χειμώνα μαζί μου στη Νέα Όρκη. Ξέρεις ότι κατοικούσαν στο σπίτι μου και τó πρόσεχαν μάλιστα τόν καιρό που έλειπα στο εξωτερικό. Έτσι δεν μπορώ να μ'α τους δεχθώ πάλι, τήν στιγμή, μάλιστα που τó σπίτι είναι τόσο μεγάλο, ώστε να μ'ας παραχωρήθ' όλους μας!... Έμειναν τόν καιρό σ' αυτό, ώστε τó θεωρούν πειά σάν δικό τους!... Έφυγαν από τήν Νέα Όρλεάνη και, καθώς μ'α γράφουν, τó γράμμα τους άκριβώς διάβαζα τή στιγμή που ήρθε — σπάνουν άποψε μ' αυτό τó παιδί!...

— Πές μου τώρα τί να κάνω; Έχω, βλέπεις, και τη Λούση!... Δεν μπορώ να τήν αφήσω μαζί μ' ένα κακοαναθρεμμένο παιδί τού δρόμου!... Δεν θά τής άρεσε καθόλου αυτό της μητέρας της!... Ω! πώς με στενοχωρούν όλα αυτά!

Σε τί δύσκολη θέσι μ' έφερε αυτός ο Έδουάρδος! Πάντως, θά κάνω ό,τι μπορώ. Θά προσπαθήσω πρώτα — πρώτα να μ'α έχουν μεγάλη επικοινωνία τ'α δυο παιδιά.

Η Λούση είναι μιά μικρούλα δεσποινίς τής άριστοκρατίας!... Φαντάσου! Η γκαρσονιέρα τής, η δεσποινίς ντ' Άλβυ κατάγεται από τήν ανώτερη γαλλική άριστοκρατία. Ο πατέρας της ήταν κόμης, μα έχασε τήν περιουσία του!... Μα κι' η καμαριέρα της

Είναι νέα με καλούς τρόπους. Είναι κόρη έφημερίου... Καθώς θλίπεις, η νεαρή μας κληρονόμος βρίσκεται σε λαμπρά χέρια. Δεν θα επιτρέψουμε ποτέ να τη ζυγώσουν άνθρωποι άγριοι με κακή ανατροφή... Είναι ένα άνθος τόσο λεπτό κι' ευαίσθητο! "Ω! έχει ανάγκη από πολλές προσφυλές, από πολλές περιποιήσεις..."

— Πόσο θα ήθελα να τη δω! ψιθύρισε η φίλη με θαυμασμό. Θα μοιάζει με βασιλοπούλα!...

— Είναι η ώρα του περιπάτου της, απάντησε η λαίδη "Ενσμπορτ". Ελπίζω ότι θα μείνεις ως τότε να γυρίσεις... 'Αξίζει πραγματικά τον κόπο να τη δεις κανείς...

Τη στιγμή εκείνη, ένας υπηρέτης με λιθόρεα άνοιξε και τὰ δυο φύλλα της πόρτας και παραμέρισε μ' ευλάβεια για να μπει στο σαλόνι τρία πρόσωπα.

Επὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας θάβιζε ἕνα κοριτσάκι, ἀπὸ χρόνων περίπου με θαυμάσιο θαλουδένιο φόρεμα γαρνιρισμένο με πανάκριβη γούνα. Ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ της χέρι, κρατοῦσε με μιά ἐπάργυρη ἀλυσίδα, ἕνα χιονόλευρο σκυλάκι. πεκινουά, κουρεμένο ἰδιότροπα...

Τὸ κοριτσάκι ἦταν ψηλὸ κι' ἀδύνατο, με μεγάλο στόμα και με μάτια μικρά και ζωηρά. Ἔχει μύτη κάπως σιμὴ και μαλλιά κοκκινόχρωμα πού ἔπεφταν ἀφθονα στοὺς ὤμους της.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μικρὴ Λούση, ἡ κληρονόμος. Πίσω της ἔρχονταν μιά μισηλικὴ κυρία, με ἐπιθλητικὸ παρυσιαστικὸ, ἡ ὁποία φοροῦσε τουαλέττα ἀπὸ μαῦρο θελοῦδο. Ἦταν ἡ γκουβερνάντα τῆς Λούσης, ἡ μαζέλ ντ' Ἀλβύ.

Ἀκολουθοῦσε μιά νέα με γλυκεῖα φυσιογνωμία. Ἦ ταπεινὴ και ἀπλὴ τουαλέττα τῆς ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἄσπρο φόρεμα ἀπὸ μιά ποδιά κάτασπρη κι' ἀπὸ μιά μικρὴ σκούφια ἀπὸ μουσελίνη.

Κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐπανωφόρια, σάλια και μπέρτες, σκοπὸς τῶν ὁποίων ἦταν νὰ φυλάνε τὸ σεπτὸ πρόσωπο τῆς Λούσης ἀπὸ τὸ κρύο.

Μόλις εἶδε στὴ μικρούλα, ἡ λαίδη "Ενσμπορτ" πετάχτηκε ἐπάνω και ὤρμησε πρὸς αὐτὴν γιὰ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν γιὰ τὴν ὁποία γυρίζε νωρίτερα ἀπ' τὴν συνηθισμένη της ὥρα, ὅχι πεῖα με τὸ εὐκρινὲς ἐνδιαφέρον μιάς γιαιγιάς πού ἀνυπομονεῖ νὰ μάθῃ τί συνέβη στὴν ἑγγονή της, ἀλλὰ με τὸ γεμάτο κολακεία ὕφος ἐνὸς αὐλικοῦ πρὸς τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου.

— Γιατί, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε πιδανόντας και τὰ δυὸ της χέρια, γύρισες τόσο γρήγορα σήμερα; Δὲν ἐκάνατε τὸ συνηθισμένο σας περίπατο με τὸ ἀμάξι; Σὰς συνέβη τίποτε δυσάρεστο;... Πές μου, ἀγάπη μου... Μήπως σὲ στενοχώρησε ὁ Πλόυφ; (Ὁ Πλόυφ ἦταν τὸ σκυλάκι). Μήπως κρύωσες; Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶχανε τὸ νοῦ τους ἡ μαζέλ κι' ἡ Ἐλένη...

Κατόπιν πῆρε τὸ κοριτσάκι και πηγαίνοντάς το θριαμβευτικά μπροστὰ στὴν φίλη της, τοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ, ἀγαπημένη μου Λούση, εἶναι μιά παλαιά μου φίλη, ἡ ὁποία θὰ χαρῇ πολὺ ἀν θελήσης νὰ τῆς πῆς λίγα λόγια.

Ἡ μικρούλα χαμογέλασε ψυχρά και ἀπλώσε τὸ μικρὸ γαντοφορεμένο χεράκι της πρὸς τὴν ξένη κυρία.

— Χαίρω πολὺ τῆς εἶπε με τὸνο φωνῆς ἀγέρωχο και με ὕφος οὐκοδὲσποινας πού δέχεται ἐπισκεψί. Ἡ γιαιγιά μου μίλησε πολλὲς φορές γιὰ σὰς. Θυμάμαι, καθὼς μοῦ εἶπε, ὅτι γυρίζετε ἀπὸ ἕνα μεγάλο ταξίδι.

— Νὰ μείνω με τὴν δεσποινίδα Λούση ὥς τότε ν' ἀνέβῃ στὸ δωμάτιό της; ρώτησε με σεβασμὸ ἡ Γαλλίδα γκουβερνάντα.

— Μπορεῖτε ν' ἀποσυρῆτε! ἀπάντησε ἡ Λούση κάνοντας μιά περὶφανη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. Ἐγὼ θέλω νὰ μείνω λίγο ἔδῳ.

— Ἡ δεσποινὶς θὰ κρατήσῃ τὸν Πλόυφ; ρώτησε κατόπιν ἡ γκουβερνάντα.

— Ὁχι... Νὰ τὸν πάρετε ἐπάνω... Νὰ τοῦ θγάλετε τὸ ἐπανωφοράκι του και νὰ τοῦ δώσετε ἕνα μικρὸ, μὰ πολὺ μικρὸ μπασκότο και δυὸ σβολάκια ζάχαρι.

Και γυρίζοντας κατόπιν πρὸς τὴν ἐπισκέπτρια, ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ μαζὺ της γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, με ὕφος μεγάλης κυρίας.

Ὅταν νόμισε πὺς ἐκπλήρωσε ἀρκετὰ τὸ χρέος της πρὸς τὴν φίλη τῆς γιαιγιάς της, τὴν ἀποχαιρέτησε μ' ἀξιοπρέπεια και με κάποια συγκατάθεσι στὸ ὕφος της και θύγκε ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἡ δυὸ κυρίες εἶχαν παρακολουθήσει ὅλα τὰ λόγια και

τὶς κινήσεις τῆς Λούσης με θαυμασμό.

— Δὲν εἶχα δικήν; ρώτησε ἡ λαίδη "Ενσμπορτ", ὅταν ἐκλείσε ἡ πόρτα πίσω ἀπ' τὴν ἑγγονή της. Δὲν εἶν' ἕνα σπάνιο και χαριτωμένο πλάσμα;

— "Ω! θέβαια, ἀγάπητῃ μου! ἀπάντησε ἡ ἐπισκέπτρια. Τί ἐξυπνάδα! Τί χάρις! Τί ὡμορφιά! Εἶμαι θέβαια πὺς θὰ θαμπώσῃ μιά μέρα τὰ σαλόνια.

ἮΗ"

Η ΑΦΙΞΙΣ

Ὁ κ. και ἡ κ. "Ενσμπορτ" ἔφθασαν με τὸν Φίλιππο και με τὰ «παιδιά» τοῦ πάτερ - Ἰωσήφ στὸ μέγαρο τῆς λαίδης "Ενσμπορτ" μιά ὥρα πρὸ τοῦ γεύματος.

Ἀνέβηκαν κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιο πού τοὺς εἶχαν ἐτοιμάσει στὸ τρίτο πάτωμα, γιὰτὶ ἡ λαίδη "Ενσμπορτ" εἶχε παραχωρήσει τὰ δωμάτια, στὰ ὁποῖα ἔμεναν ἄλλοτε, στὴν ἑγγονή της. Τὰ νέα πού τοὺς παραχωροῦσε τὴν ὥρα αὐτῶν, ἦσαν λιγώτερο ὠραία και ἀνετα, πράγμα πού δυσάρεστήσε εὐθὺς ἀμέσως τὴ Λαύρα.

Κ' ἡ δυσἀρεσκεία της αὐτὴ μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν εἶδε τὸ μικροσκοπικὸ δωμάτιο πού εἶχαν ἐτοιμάσει γιὰ τὸν Φίλιππο.

Κύτταξε τότε τὸν σύζυγό της θυμωμένη και τοῦ εἶπε με σιγανὴ φωνή, ὥστε νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ὁ Φίλιππος:

— Αὐτὸ δείχνει πολὺ καλὰ πὺς θὰ μὰς ὑποδεχθοῦν ἔδῳ μέσα. Λυποῦμαι πολὺ πού δὲν ἔκανα, ὅτι σκέφθῃκα στὴν ἀρχή, νὰ καταλύσουμε δηλαδὴ σὲ κανένα ξενοδοχεῖο και νὰ μὴ ῥθοῦμε ἔδῳ...

— Ἀγαπητῃ μου Λαύρα, ἀπάντησε ὁ κ. "Ενσμπορτ", ἡ μητέρα μου δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωροῦσε ποτὲ αὐτό... Ἀς οἰκονομηθοῦμε τὴν ἔδῳ, ὅπως μποροῦμε και ἂς μὴ σπῶνουμε δυσἀρεστημένοι... Αὐτὸ δὲν θὰ μὰς ὠφελοῦσε τίποτε. Ἐξ ἄλλου, ὁ Φίλιππος δὲν θὰ εἶναι ἀσχημα ἔδῳ. Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολος κι' εὐχαριστεῖται με τὸ τίποτε. Καὶ τὰ δωμάτια μὰς δὲν μοῦ φαίνονται ἀσχημα... Μόνο πού εἶναι λίγο ψηλά.

— Δὲν με μέλει γι' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Λαύρα. Δὲν χῆθηκε ὁ κόσμος ἀν εἶμαι ἀναγκασμένη ν' ἀνέβω λίγες σκάλες παραπάνω. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ τῶν διαμερισμάτων πού ἔγινε εἰς θάρος μὰς, δείχνει, καθὼς σοῦ εἶπα, πολὺ καλὰ τὰ ἀσθηματά με τὰ ὁποῖα θὰ μὰς δεχθῇ ἡ μητέρα σου...

Ὁ κ. "Ενσμπορτ" προσπαθοῦσε νὰ καθησυχάσῃ τὴν σύζυγό του.

— Ἐχεις ἄδικο ἀγαπητῃ μου, τῆς εἶπε, κ' εἶναι πρὶν τὸ νὰ συγχίσεις χωρίς λόγο. Ἡ μητέρα μου ἔδωσε τὰ παλαιὰ μὰς διαμερίσματα στὴ Λούση γιὰ νὰ τὴν ἔχη κοντὰ της... Ἦταν φυσικὸ αὐτό, γιὰτὶ ἡ μικρὴ εἶναι πολὺ ἀδύνατη και θέλει νὰ τὴν ἐπιθλέπῃ διαρκῶς.

— Πιθανόν, ἀπάντησε ἡ Λαύρα με τὸνο πού ἔδειχνε ὅτι δὲν εἶχε πεισθῇ ἐντελῶς. Βιάζομαι ὅμως — πρόσθεσε σὲ λίγο — νὰ δῶ τί ἐντύπωσι θὰ κάνῃ στὴν μητέρα σου ὁ Φίλιππος. Ἀν τοῦ φερθῇ μέτραχὺτητα ἢ ἀπλῶς με ψυχρότητα, τὸ παιδί θὰ τὸ καταλάβῃ ἀμέσως, γιὰτὶ, καθὼς θὰ ἔχῃ προσέξει και σὺ, εἶναι πολὺ ευαίσθητο. Παρατήρησες πὺς ἀποστρέφεται καὶ ἀποφεύγει κάθε τι κακὸ και δυσάρεστο;

— Ἀς μὴ σὲ βασανίζῃ αὐτὴ ἡ σκέψις, εἶπε ὁ κ. "Ενσμπορτ". Ἀφῆσε νὰ δῇς πρῶτα. Ὁ Φίλιππος θὰ τὰ καταφέρει μόνος του... Εἶναι τόσο ὡμορφος, τόσο γοητευτικός! Πιθανόν ἡ μητέρα μου νὰ προσέξῃ, ὅπως τὸ πρόσέξα κι' ἐγὼ, πόσο μοιάζει με τὸν μεγαλύτερό μου ἀδελφὸ, ὅταν ἦταν μικρός. Πολλὲς φορές τὸ περασμένο καλοκαίρι, ἐνῶ περιπατοῦσα με τὸν Φίλιππο στοὺς ἀγρούς και στὰ δάση, μοῦ φαινόταν ὅτι εἶχα γίνῃ πάλι παιδί και ὅτι εἶχα πάλι μου τὸν πεθαμένο ἀδελφὸ μου κι' ὅλη ἡ ἀνάμνησις τῶν εὐτυχισμένων ἡμερῶν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ξαναγύριζε ὁλοζώντανη! "Ω! ἀν ἡ μητέρα μου τὸν δῇ ὅπως τὸν βλέπω ἐγὼ, ἡ ὑπόθεσις τελειώσει. Ξέρεις, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἦταν τὸ εἰδωλό της... Στὰ μάτια της ἦταν ὁ τελειότερος ἀνθρώπος πού ὑπῆρξε στὸν κόσμο... Ἐνῶ, ἀντιθέτως ἐγὼ εἶχα πάντα ὅλα τὰ ἄδικο, ὅλα τὰ ἐλαττώματα.

Ἡ κ. "Ενσμπορτ" ἀναστέναξε ἐλαφρὰ με τὴν κόπωση ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι τῶν περασμένων ἀδικιών τῆς μητέρας της πρὸς αὐτόν, τὶς ὁποῖες εἶχε θέβαια συγχωρεῖ, ἀλλὰ και δὲν μποροῦσε νὰ θγάλῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν μνήμη του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Π.Ω.Σ. πάντα ἡ Πωλὲτ Μαρτέν θρῆκε τὸν Μωρίς Μπελόν στὶς ὀχτὼ ἡ ὠρὴ τὸ θράδυ στὸ σπαθμὸ τοῦ Σαίν-Πῶλ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἶχαν συνδεθῇ ἕνα φλογερὸ ἀσθημα εἶχε ἐνώσει τὶς καρδιὰς τοὺς κι' ἦταν ἀδύνατο κανεῖς νὰ τοὺς χωρίσῃ. Προχωροῦσαν ἀγκαλιασμένοι στὸν ἀνὸσπαρτο δρόμο τῆς εὐτυχίας τοὺς βέβαια ὅτι θὰ ἔρχονταν μιά μέρα πού θὰ παντρεῖντο αὐτοὺς.

Ὡστόσο οἱ γονεῖς τῆς Πωλὲτ μόλις πληροφορήθηκαν τὶς σχέσεις τῆς Μαρτέν και τῆς Ἰδέας της, χάλασαν τὸν

κόσμο ἀπὸ τὸ κακὸ τους. Σκεπτόντουσαν ὅτι ἡ κόρη τους ἦταν μόλις δεκαεξὶ χρόνων, κι' ὅτι ἦταν πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ νὰ παντρευθῇ μ' αὐτὸ τὸ παληόπαῖδο, τὸν Μπελόν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνα μόνο χρόνο μεγαλύτερός της, κέρδιζε ἐλάχιστα χρήματα ὡς υπάλληλος ἐνὸς καταστήματος τῆς ὁδοῦ Πέρλ και διαρκῶς εἶχε τὶς τσέπες του τρύπιες ἀπὸ τὴν ἀδεκαρία.

Κι' ἡ μητέρα ὅμως τοῦ Μπελόν, μιά χιλιοθασσανισμένη χήρα, ἀγρίεψε σὺν ἔμαθε τὰ καπορθώματα τοῦ γιου της. — Αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θὰ γίνῃ, τοῦ φώναξε αὐστηρά, ὅσο ἐγὼ θὰ ἐρισκοῦμαι στὴ ζωὴ. Ἡ Πωλὲτ δὲν εἶνε τὸ κορίτσι πού σοῦ ταῖριάζει. Πρέπει νὰ τὴν ξεχάσης και ν' ἀφοσιωθῇς στὴν ἐργασία σου.

Μὰ ὁ ἔρωτος, ὁ ἀληθινὸς ἔρωτος, δὲν μπορεῖ θέβαια νὰ σβῶσῃ με μιά παρατήρησι. Οἱ ἐρωτευμένοι παρὰ τὶς φοβερὲς σκηνές πού γίνονταν στὸ σπῆτι τους, παρὰ τὰ ζωηρὰ ἐπιστάδια και τὶς ἀπειλὲς τῶν δικῶν τους, ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀγαπινοῦνται μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς καρδιάς τους και νὰ σκέφτονται νὰ νομιμοποιήσουν τὶς σχέσεις τους.

— Πέρασε ἡ ἐποχὴ, δήλωνε ὁ Μπελόν στὴν Πωλὲτ, πού τὰ παιδιά ἦταν σκλάβοι τῶν γονεῶν τους. Οἱ γονεῖς μὰς δὲν εἶνε αὐτοὶ πού θὰ μὰς θροῦν τὴν εὐτυχία μὰς. Θὰ παντρεῖτομε λοιπόν, ἀγαπημένη μου, και παρὰ τὴν θέλησί τους.

Και με τὴν τόλμη και τὴν ζωηρότητα τῆς ἡλικίας τους κατέστρωσαν ἀμέσως πὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεώς τους ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπῆτι.

Ὁ Μωρίς διάλεξε γιὰ μέρα τῆς φυγῆς των, τὴν τελευταία μέρα τοῦ μηνός.

Τότε, ἄλλωστε, θὰ ἔπαιρνε τὸ μηνιατικὸ του και θὰ μποροῦσαν μ' αὐτὸ νὰ συντηρηθοῦν γιὰ λίγο. Ἡ Πωλὲτ πάλι εἶχε μερικὲς οἰκονομίες ἀπὸ τὰ δῶρα τῶν γονεῶν της και τῶν συγγενῶν της. Σκέφτοταν ἀκόμη νὰ θρῇ ἕνα γραφεῖο γιὰ νὰ ἐργασθῇ. Βρῆκαν ἀκόμη κι' ἕνα οἰκονομικὸ ξενοδοχεῖο στὸ ὁποῖο θὰ στήναν τὴν ἐρωτικὴ φωλιά τους. Σκεπτόντουσαν τέλος ὅτι ἀν τύχαινε νὰ βρεθοῦν πρὸ αἰεζοῦ και εἰν εἶχαν λεφτὰ νὰ ζήσουν και νὰ χαροῦν τὴν εὐτυχία τους, θὰ περτανε ἀγκαλιασμένοι στὰ νερά τοῦ Σηκουάνα γιὰ νὰ δώσουν ἕνα τέλος στὰ θάσανά τους.

Τὴν μέρα τῆς δραπετεύσεώς τους, συναντήθηκαν, ὅπως πάντα στὸ σπαθμὸ Σαίν - Πῶλ τοῦ ὑπογείου αἰθροδρόμου. Ἡ Πωλὲτ ἦρθε ἀκτινοβολώντας ἀπὸ τὴν χαρὰ και τὴν εὐτυχία. Στὰ χέρια της κρατοῦσε μιά μικρὴ θαλίτσα γεμάτη ἀπὸ ἕνα σωρὸ περιττὰ πράγματα: ἕνα πλῆθος κοριτοσκοῖες ἀναμνήσεις της: Φωτογραφίες της, μαρμαμένα λαουλόδια κλεισμένα στὶς σελίδες ἐρωτικῶν μυθιστορημάτων, παγιονέκια, κούκλες και ἀραχνολοῦφανα ἐσώρουχα. Ὁ Μπελόν βασποῦσε ἐπίσης ἕνα δέμα στὸ ὁποῖο ἦταν κλεισμένη ὅλη ἡ γαρνταρομπία του: "Ἐνα ποικαμισο, ἕνα παντοφύδι και τὰ παπούτσια τοῦ ποδοσφαίρου. Ἡ ἀθλητικὴ αὐτὴ περιβολὴ πού ἦταν τὸ μόνο...δεύτερο κοστούμι του.

— "Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα πράγματά του, εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο στὴν Πωλὲτ, αὐτὰ θὰ τὰ πάρω ἀπὸ τὸ σπῆτι μόλις περᾶσῃ ὁ θυμὸς τῆς μητέρας μου. Ἐγὼ κρατῆσαι τὸ κλειδί.

— Κι' ἐγὼ, χρυσέ μου, τοῦ δήλωσε ἐκείνη, ὅταν θὰ παντρεῖτομε, θὰ παρακαλέσω τοὺς δικούς μου νὰ μοῦ στείλουν τὴν προίκα μου.

Ἐγέλασαν κι' οἱ δυὸ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις τους. Ἐπειτα ἀγκαλιασμένοι προχώρησαν ἀργὰ στὴν ὁδὸ Ριβολί κάνοντας χίλια σχέδια γιὰ τὸ μέλλον.

Ἀφοῦ θὰ ἐργαζώμαστε κι' οἱ δυὸ, τοῦ δήλωσε σὲ μιά στιγμή ἡ Πωλὲτ θὰ κερδίζουμε ἀφθονα λεφτὰ. Θὰ κάνουμε ἐπίσης ἕνα σωρὸ οἰκονομίες γιὰ νὰ πηγαίνουμε δυὸ και τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα στὸν κινηματογράφο.

— Ὁχι, ὅχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ Μωρίς δὲν χρειάζεται νὰ κάνουμε σπατάλες. Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ σιάσουμε τὸ νοικοκυριὸ μὰς. Σκέψου, μὰς χρειάζονται τὰ πάντα: ἔπιπλα, μαγειρικά σκεῦα, σκεπάσματα... Κι' ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἕνα σωρὸ λεφτὰ. Ἐπειτα πὺς θὰ τρεφώμαστε;

— Μὲ δέκα φράγκα τὴν ἡμέρα θὰ περνᾶμε βασιλικά, τοῦ εἶπε ἡ Πωλὲτ. Ἀλλὰς τε γιὰ οἰκονομία μποροῦμε νὰ πρᾶμε μιά φορά τὴν ἡμέρα. Ἐτσι θὰ κάνουμε λίγα ἔξοδα γιὰ τὸ φαγητὸ και θὰ μποροῦμε κιόλας νὰ διασκεδάσουμε!...

— Δὲν σὲ φανταζόμουν τόσο ἀνόητη! Παρατήρησε με σοθαρότητα ὁ Μπελόν.

— Κι' ἐγὼ δὲν σὲ νόμιζα τόσο τσιγκοῦνη! Γκρίναξε ἡ Πωλὲτ ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

— Ἐίσαι πεισματάρης σὺν γκαμήλα! τῆς φώναξε ὁ Μωρίς νευριασμένος και κοκκινίζοντας ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Κι' ἐσὺ ἕνας ξεροκέφαλος γαϊδάρης!...

Γιὰ μιά στιγμή στάθηκαν στὸ δρόμο και κύτταξαν ἐπιθετικὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἐαφνικὰ ὅμως κι' οἱ δυὸ κατάλασαν πόσο κωμικὸς ἦταν ὁ καυγάς τους. Συνήλθαν, ἔσπασαν σ' ἕνα πλατὺ γέλιο και ἀγκαλιάστηκαν με τρυφερότητα.

— Μὲ συγχωρῇς, ἀγάπη μου!... Τῆς εἶπε ὁ Μωρίς.

— Ἐσὺ νὰ με συγχωρήσης πού σὲ θύμισα με τὸ πείσμα μου, τὸν παρακάλεσε ἡ Πωλὲτ.

...

Γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν συμφιλίωσί τους κάθισαν νὰ πιοῦν δυὸ μπίρες σ' ἕνα κέντρο πού ἦταν ἐκεῖ κοντὰ. Μὰ μόλις κάθισαν στὸ τραπέζι κυριεύθηκαν ἀπὸ μιά ἀνεξίτητη μελαγχολία. Ἡ Πωλὲτ ἄρχισε νὰ σκέφτεται ὅτι οἱ γονεῖς της θὰ εἶχαν θρῇ τὴν ὥρα τὸ γράμμα της και τρελοῖ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της θ' ἀναζητοῦσαν μαζὺ με τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ θροῦν τὸ πτώμα της στὶς δὲχες τοῦ Σηκουάνα. Τοὺς εἶχε γράφει ὅτι πῆγαινε ν' αὐτοκτονήσῃ!

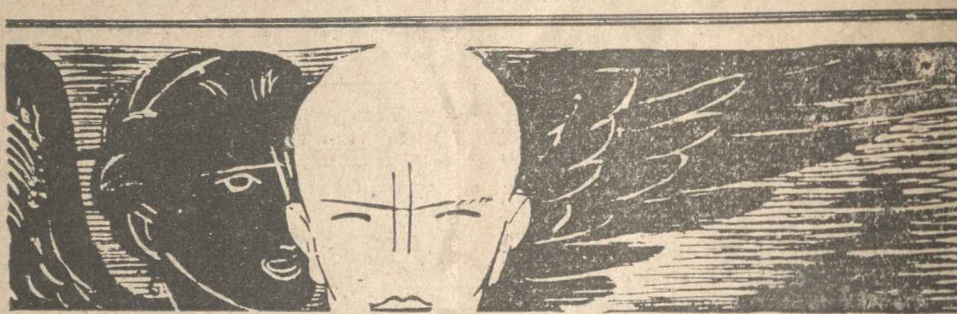
Ὁ Μωρίς πάλι εἶχε ἀγνοήσει τὸ κέντρο πού ἐρισκόντουσαν. Ἦταν τὸ "Ε. τουάλε", Σ' αὐτὸ πῆγαινε συχνὰ με τοὺς φίλους του και μ' εὐθυμες μοδιτρούλες. Κι'

Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου; τῆς εἶπε ὁ Μωρίς.

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— 'Η πληρωμή των εξόδων της ναυπηγήσεως του πολυτελεστάτου πετρελαιοκίνητου ατμοπλοίου «Βέγκα» έγινε με μπακαλιάρους!

— Το πλοίο αυτό που παρηγγέλθη από την Νορβηγική Κυβέρνηση στα ναυπηγεία της Τεργέστης είχε 7.287 τόννων.

— Ο τρόπος αυτός της αποζημιώσεως συμπεριλαμβανόταν εξ αρχής στο σύμβολαιο που υπέγραψαν η Ιταλική και η Νορβηγική Κυβέρνησις.

αυτές η αναμνήσεις του είχαν φέρει μία θαρραλέα μελαγχολία. Η Πωλέτ σε μία στιγμή που το καταλαβε τον ρώτησε με ανησυχία:

— Γνώριζες κι' άλλες γυναίκες, αγαπημένε μου;

— Ναι, μία, αποκρίθηκε θαρραλέως εκείνος.

Η Πωλέτ τον κύτταξε κατάπληκτη σαν να είχε πέσει από τα σύννεφα. Αυτή η φοβερά ειλικρίνεια του, της είχε διαλύσει όλη την αυταπάτη της.

— 'Ε, της φώναξε ο Μωρίς, τί κάνεις έτσι; Γιατί με κυττάς μ' αυτό το ύφος, την είχα γνωρίσει πριν από σένα.

— Ήταν ένα κορίτσι; Στέναξε η Πωλέτ.

— Όχι, ήταν μία κυρία, χωρισμένη από τον άνδρα της.

— Χμ! Έκανε η Πωλέτ, θα ήταν κοιμιά από αυτές τις «αστρικές»!..

Ο Μωρίς θυώσε με την Πωλέτ και προσπάθησε να υποστηρίξει μ' ένα του τα δυνατό την αξιοπρέπεια της παλαιάς φίλης του.

— Τότε γιατί σ' εγκατέλειψε; Απόρησε η Πωλέτ.

— Δεν μ' εγκατέλειψε. Έγώ την άφησα. Την είχα θαρραλέα. Είχα θαρραλέα τον έρωτά της και τις γκρίνιες της. Έλα, πάψε, μη μου μιλάς πια γι' αυτή γιατί αδιάζω...

Κι' ο Μωρίς έφτυσε με περιφρόνηση στο έδαφος.

Η Πωλέτ τον κυτούσε με φρίκη:

— 'Όποτε ψιθύρισε τρέμοντας, το ίδιο μπορεί να συμβεί και μαζί μου;

— Μά όχι! Τι ιδέες είχε αυτές που σου περνούν από το μυαλό; Εκείνη ήταν άλλη. Εσύ είσαι διαφορετική. Επειτα έσένα σ' αγαπάω...

Η Πωλέτ δεν του απάντησε. Με σκυμμένο το κεφάλι έκλαιγε τώρα μ' αναφύλλητά.

— Ένοιωσα σου, του φώναξε με σπαραγμό, είμαι βέβαιη ότι και έμένα θα μ' εγκαταλείψεις μία μέρα. Έτσι είσαστε όλοι. Περιφρονείτε πάντα τις γυναίκες που σας αγαπούν.

Και νευρισμένη σηκώθηκε απότομα από το τραπέζι. Σαν να την κυνηγούσαν έτρεξε έξαλλη προς την πόρτα και χάθηκε μέσα στη νύχτα. Μάταια ο Μωρίς την φώναζε να γυρίσει κοντά του. Η Πωλέτ δεν σταμάτησε το τρελλό τρέξιμό της παρά μόνον σαν θρέθηκε στο σπίτι της.

Οι γονείς της δεν είχαν κοιμηθεί. Έκλαιγαν από την απελπισία τους κι' είχαν σκληρά μετανοήσει. Όταν την αντίκρισαν έβγαλαν μία κραυγή χαράς και την αγκάλιασαν.

— Αγαπημένο μας παιδί, της φώναξαν, δόξα σοι ο Θεός! Είσαι καλά! Ζής!..

— Αν ήξερες πόσο υποφέραμε!.. Μας συγχωρήσ' που σε θασανόσαμε, μα δεν φανταζόμαστε ότι τον αγαπούσες τόσο πολύ κι' ήθελες να τον παντρευτείς...

...ότι δεν μπορούσες να ζήσεις χωρίς εκείνον... Μά αν επιμένεις δεν θα σου φέρουμε πια καμιά αντίρρηση.

— Όχι, όχι, φώναζε κλαίγοντας η Πωλέτ, όχι! Δεν πρόκειται ποτέ να τον παντρευτώ. Δεν θα τον παντρευτώ γιατί κι' εμένα θα μ' αφήσει σαν την παλιά του φιλενάδα.

Κι' η Πωλέτ έκλαψε τόσο πολύ από την θλίψη της, που ράγισε για πάντα η καρδιά της, γιατί δεν ήξερε ότι υπάρχουν και μερικοί έρωτες που διαρκούν σ' όλη την ζωή και που είναι πιο δυνατοί κι' από αυτόν τον θάνατο!

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

— 'Απ' τα παράδοξα του Χόλλυγουντ είναι και το παρακάτω γεγονός:

— Η γόρσα του κινηματογράφου Φύλλης Ούελς, έκανε τότε τόσο έκρηξη, ώστε η κινηματογραφική εταιρεία Παράμουντ την ασφάλισεν έναντιόν... του έρωτος, με το ποσό των 1.000 λιρών και για χρονικό διάστημα έξι έτους.

Την πρώτη γραφομηχανή την κατασκεύασε εδώ κι' εκατό χρόνια ο 'Αμερικανός μηχανικός 'Ρόστιν Μπούρτ, και την ονόμασε «Τυπογράφ».

— Η γραφομηχανή του Μπούρτ δούλευε περίπου όπως η σημερινή, αλλά ο μηχανισμός της ήταν πολύπλοκος.

Σύμφωνα με τις αποφάσεις που έλαβε ένα ειδικό Συμβούλιο στο Λονδίνο, στο μέλλον η αρχή των ακριδοπληκτών περιφερειών θα χρησιμοποιούν έναντιον των ανεπιθύμητων επιδρομικών αεροπλάνων εφωδιασμένα με ραντιστήρες, ικανούς να εξαπολύουν σκόνη άρσενικούχου σόδας σε πυκνά σύννεφα.

— Η άρσενικούχος σόδα θα προσβάλει κατά την πτήση της τα πυκνά σμήνη των ακριδών και θα τα εξολοθρεύει.

— Ο χημικός αυτός πόλεμος θα γίνεται σε μικρό μέρος από το έδαφος.

— 'Ελπίζεται οε ότι δεν θα προξενήσει η παραμικρά ζημία στα κτήνη και στα σπαρτά.

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου της Κολομβίας, Ντόνγκλας Χέιγκ, υποστηρίζει ότι οι κορμοί των δένδρων παρέχουν σπουδαίες ενδείξεις στους άσποχολομένους με την λύση μετεωρολογικών προβλημάτων, κι' ότι στο μέλλον οι έπιστήμονες θα καταρτίσουν τα μετεωρολογικά τους δελτία για τις βροχές από τις παρατηρήσεις που θα κάνουν στους κορμούς των δένδρων.

Στην 'Αγγλία αν φάη ένας στο εστιατόριο χωρίς να έχει λεπτά να πληρώσει, δεν έχει το φόβο να συλληφθεί από τον πόλιστα, αρκεί να του δώσει τ' όνομά του και τη διεύθυνσή του.

— 'Επίσης μπορεί ένας απένταρος αλήτης να ταξιδεύει με οποιοδήποτε μέσον, κι' ως μὴν έχει λεπτά να πληρώσει το εισιτήριό του.

— 'Αρκεί να έχει ταυτότητα την οποία να δείξει στον πόλιστα... για τα περαιτέρω.

— Οι ιθαγενείς των νήσων Φίτζι σκοτώνουν τους καρχαρίες που πιάνουν μ' έναν τολμηρό και αναντρηστικό συγχρόνως τρόπο:

— Βουτούν στο νερό, δηλαδή πλησιάζουν τα τρομερά αυτά τέρατα, και μ' ένα μεγάλο μαχαίρι που κρατούν όταν βουτούν στα δόντια, χτυπούν τον καρχαρία στην κοιλία και του την σχίζουν από πάνω ως κάτω.

— Η επίθεσις γίνεται με άστραπιαία ταχύτητα.

— Και πριν ο καρχαρίας προλάβει ν' άμυνθεί είναι εξαλειωμένος.

Οι έπιστήμονες υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος που δεν έχει ποτέ άρρωστήσει στη ζωή του, είναι περισσότερο έπιρρηξ στον θάνατο από κάθε άλλον.

— Η αιτία θρίσκειται στην παντελή έλλειψη κάθε είδους αντιδραστικών μικροβίων στον οργανισμό, κι' έτσι μία αστομία και τυχαία μόλυνσις επιφέρει τον θάνατο.

— Φροντίζατε, λοιπόν, ν' άρρωσταίνετε συχνότερα.

Στην εκκλησία του 'Αγίου 'Αντωνίου, στο Λονδίνο, εκκλησιάζονται κάθε Κυριακή 900 κωφάλαλοι.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τώρα τα νέα αυτά χρέη προσεβήσαν στα παλαιά και δημιούργησαν για τον Μπωντελαίρ πραγματικό οικονομικό αδιέξοδο.

Έκανε, δτι μπορούσε για να το αντιμετωπίσει, μα η άτυχία τον κατεδίωκε. Τα άρθρα που δημοσίευε σε μερικές έφημερίδες δεν του πληρωνόντουσαν κι' αυτές που πληρώναν δεν τα δημοσίευαν πια.

Και σαν να μην έφθαναν όλ' αυτά, η τρέλλα άρχισε να τριγυρίζει γύρω του.

«Σήμερα, 23 'Ιανουαρίου 1862 — γράφει ο Μπωντελαίρ στο σημειωματάριό του — είχα μία άλλοκότη προειδοποίηση: αισθάνθηκα να περνά κοντά μου ο άνεμος της τρέλλας».

Όσο, κατά το θέρος του 1863, ο Μπωντελαίρ είχε μία σύντομη χαρά. Του την έφερε, πράγμα που συμβαίνει καμιά φορά στη σταδιοδρομία των ανθρώπων των γραμμάτων, ένα άρθρο μίς ξένης έφημερίδος, που μιλούσε μ' ενθουσιασμό για το έργο του.

Η έφημερίς αυτή ήταν ο «Θεατής» του Λονδίνου κι' ο συγγραφέας του άρθρου ένας απ' τους μεγαλύτερους 'Αγγλους ποιητές της εποχής: ο Σουίμπορν. 'Αμέσως, ο Μπωντελαίρ έσπευσε να στείλει το άρθρο αυτό στη μητέρα του, για να ξηί κ. 'Ωπικ ότι ο γιός της ήταν σπουδαίο πρόσωπο, πράγμα που το εχνούσε υπερβολικά, πράγμα που, όσο ζούσε ο γιός της, δεν τό σκέφτηκε ποτέ ίσως... Η κ. 'Ωπικ θαύμαζε μόνο τον 'Εδγαρ Πόε και δεν μιλούσε παρά μόνο γι' αυτόν.

Δεν έβλεπε δεν αντιλαμβάνόταν καθόλου ότι κι' η έργασία του γιού της είχε κι' αυτή την αξία της...

Το άρθρο του Σουίμπορν ήταν σαν μία προκαταβολή απέναντι των δόων θα γραφόντουσαν στο μέλλον για τον Μπωντελαίρ. Μά, για την ώρα, άλλοιμονο! Θριάμβευσε στο Παρίσι το παρόν και θασίλευε ή ανησυχία... Το 1863, ο «Φιγαρώ» δημοσίευσε μία διαιστώη κριτική έναντιον του Μπωντελαίρ. Το 1864, ο ίδιος ο «Φιγαρώ» δέχτηκε με πολλή συγκράτασι να δημοσιεύσει μία σειρά πεζών ποιημάτων του Μπωντελαίρ. Μά έπειτα από δυο φύλλα, ο διευθυντής της έφημερίδος Βιλμεσσάν σταμάτησε απότομα, τη δημοσίευσί τους. Νά μάλιστα πώς δικαιολογήθηκε χωρίς περιστροφές στον ποιητή για το μέτρο του αυτό:

— Τα ποιήματά σας πλήττουν όλο τον κόσμο!

Από τότε, συναντώντας παντού άρνήσεις, του κάκου ζητώντας, μετά την χρεωκοπία του Πουλέ-Μαλασσάς, ένα καινούργιο εκδόη, ο Μπωντελαίρ θούλιαζε ολοένα και πιο πολύ στη φτώχεια και στη δυστυχία.

Την εποχή εκείνη, σκέφθηκε να γράψει τις 'Εξομολογήσεις του. Μέσα στο θιβλίο αυτό, στο όποιο έδωσε εκ των προτέρων έναν τίτλο που τον δανείστηκε από τον 'Εδγαρ Πόε: «Η καρδιά μου γυμνωμένη», ο Μπωντελαίρ, θ' άφηνε να ξεχθούν όλα τα μίση του. Θά ήταν ένα έργο μνησικακίας, γιατί αισθανόταν τώρα την ανάγκη της εκδίκης, όπως ένας άνθρωπος κουρασμένος αισθάνεται την ανάγκη ενός λουτρού.

Είχε ρθει πια ή εποχή του Μπωντελαίρ με τα μακρὰ μαλλιά που είχαν άρχισει να γίνονται γκριζά, του Μπωντελαίρ που τούλιγε ριγηλά το λαιμό του σε μίαν έσάρπα γκριζά, του Μπωντελαίρ που τον έβλεπαν να πλανιέται σαν σκιά μ' ένα μεγάλο τετράδιο κάτω από τη μασχάλη, του

Μπωντελαίρ που είχε άρχισει να γίνεται πια μακάθριος τόσο στην εμφάνισί του όσο και στις κουθέντες του.

«Ενα θράδυ, την εποχή αυτή τον είδε ο συγγραφέας Μονσελέ να σκεκται ακίνητος στην ταράτσα ενός κέντρου και να κυττάζει προς το δρόμο και τον ρώτησε:

— Τι κάνετε εδώ;

— Κυττάζω να περνούν νεκροκεφαλές! απάντησε ο ποιητής.

Την ίδια εποχή, ο Μπωντελαίρ γνώρισε και τη Μάρθα, τη Μάρθα με «τά σκοτεινά, θαθεία κι' άπέραντα ματιά», όπως λέει σ' ένα από τα ποιήματά του και την όποια άποκαλοῦσε, στο τέλος της ζωής του, παιδί του. 'Όσο για την 'Ιωάννα, αυτή δεν την συναντούσε σχεδόν καθόλου τώρα παρά μόνο για να της θάξει στο χέρι τα λίγα χρήματα που είχε μέσα στην τσέπη του...

Ο Μπωντελαίρ καθόταν πάντα μόνος και πάντοτε στο ξενοδοχείο της Διέπης, στην οδό 'Αμστερνταμ. Μετά το φαγητό το μεσημέρι, υπέφερε από τρομερούς πόνους του στομαχιού. Μετά δε το θραδυό γεύμα, ή άσχημία της μικρής του κάμαρης, που φωτιζόταν έλεεινά, τον πλημμυριζε από θλίψη.

Υπέφερε από έλλειψη φιλίας κι' από έλλειψη πολυτελείας.

Καμιά φορά, όταν ο καιρός ήταν καλός, πήγαινε κι' έκανε, όπως ο Ζάν-Ζακ Ρουσσώ στα γεράματά του, μοναχικούς περιπάτους στα περίχωρα του Παρισιού. 'Επισκέφθηκε μεσαύ των άλλων τότε, και το Τριανόν, το όποιο είχε έπισκεφθεί για πρώτη φορά, το 1851 μαζί με την μητέρα του, έπειδή ένοιωθε μία θλιβερή ευχαρίστησι με το να οδηγεί τα θήματά του στους τόπους των παλαιών αναμνήσεων.

Έν τω μεταξύ, όσο περνούσε ο καιρός ή μισανθρωπία του μεγάλανε και μαζί με τη μισανθρωπία του, ή περιφρόνησις του προς τους συγχρόνους του. Η παριινή φάτσα των έτών 1862-1864, το φανόταν προς ήταν σε μεγάλη κατάπτωση. Δεν ήταν πια ο γοητευτικός και άεολάτρευτος κόσμος που είχε γνωρίσει άλλοτε. Οι καλλιτέχνες, δεν ήξεραν τίποτε, ούτε καν ορθογραφία. 'Εκτός από τον Μάρμπα ντ' 'Αρεβιγιά, τον Φλωμπέρ και τον Σαιντ-Μπέθ, δεν μπορούσε να συνεννοηθεί πια με κανένα. Ο Γκωτιέ ήταν ο μόνος, ο όποιος ήταν σε θέσι να τον καταλάθι όταν μιλούσε για ζωγραφική.

Ήταν άηδιασμένος απ' τη ζωή και δεν είχε παρά μία έπιθυμία: να φύγει μακριά απ' τους ανθρώπους και προπάντων μακριά απ' τους Γάλλους. Γιατί οι Γάλλοι άπεχθανόντουσαν την πόλη την άληθινή πόλιν...

V

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΥΓΗ

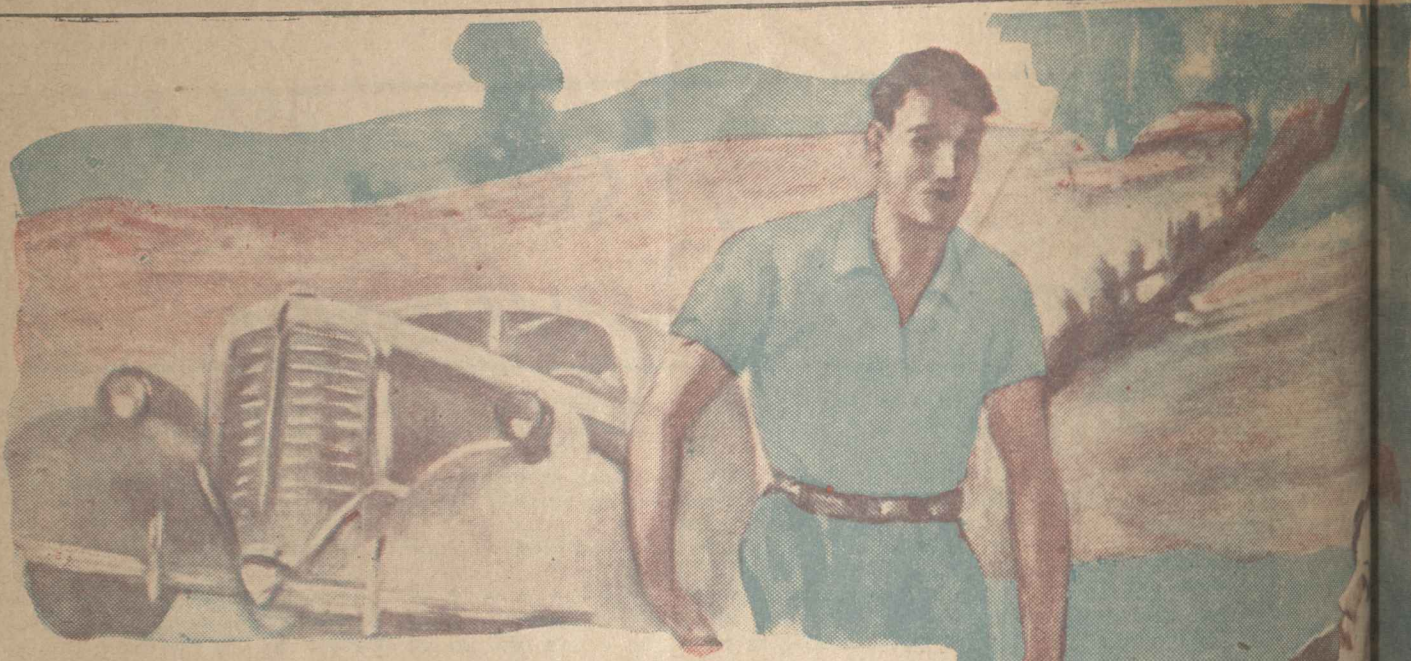
«...επὶ τὴν καρδίαν φουκαμμένη ἀπὸ μνησικακίας καὶ πίκρας ἐπιθυμία...» (Κ. Μ.)

Την άνοιξι του 1864, ο Μπωντελαίρ απέλασε από την κόλασί του.

Έπειτα από μερικές άπατηλές διαβεβαιώσεις που του έδωσαν κάπως άπιστάλια οι φίλοι του, έφυγε για τις Βρυξέλλες, με την πρόθεσι να κάνει εκεί στη Λέσχη των Τεχνών, μία σειρά διαλέξεων.

(Ακολουθεί)

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

JUL JEAN PREY

ΔΥΟ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΔΕΣ

Ο ήλιος φώτιζε την Προδηγία. Ο κ. Λαγκαρίζ, από την παρράτα του σπιτιού του έδειχνε στον γιό του τις φυτείες των ψαράδων και τις βερυκοκκιές.

— Νά ποιά έγινες αγρονόμος, Μωρίς. Σε συγχαίρω. Είδες τί γίνεται στην Αγγλία, στο Αλγέριο, στις Ήνωμένες Πολιτείες. Μά άφησέ με νά σου πω κάτι: μπορείς νά διπλασιάσεις την παραγωγή, χωρίς νά κοπιάσεις παραπολύ... Θυμάσαι τη μικρούλα Λουσίλ... ναι, τη Λουσίλ Φαγκέ;

— Ένα κοριτσάκι άχτένιστο, πού τό τόπι του κατρακυλούσε διαρκώς στην παρράτα μας, ένοχλώντας μας ;

— Κοριτσάκι ; Είναι δεκαοχτώ χρονών... Είναι αλήθεια, πώς έχεις νά τη δής τέσσερα δόκλιηρα χρόνια. Έρχονται έδω, μονάχα στις διακοπές. Είναι πολύ όμορφη, ή μικρούλα Φαγκέ. Μά, άκουσε, δέν είναι αυτό τό ένδιαφέρον.

Ο Μωρίς κύτταζε τόν πατέρα του, πού χαμογελούσε ύποπτα κι' αυτό τό χαμόγελο τόν στενοχώρησε.

— Έλα, μπαμπά, είπε, άφησε τά μυστήρια, σέ παρακαλώ. Πές μου γρήγορα, ποιό είναι τό ένδιαφέρον...

— Τό ένδιαφέρον ; Θά τό δής. "Αν, αντί τις τρεις στέρνες πού έχουμε τώρα, είχαμε έφτά, δέν νομίζεις πώς ή παραγωγή τών κτημάτων μας θ' αύξαινε... λιγάκι ;

— Τό ξέρεις, πολύ καλά, πώς θά διπλασιαζόταν. Τό μόνο έλάττωμα αύτης της γής, είναι ή ξηρασία. Νομίζεις πώς αν άνοίγαμε ένα πηγάδι...

— Τί άφελής πού είσαι ! Μπορούμε νά κάνουμε κάτι καλλίτερο. Ξέρεις πώς οι Φαγκέ έχουνε περισσότερο νερό από μάς; Δυστυχώς, τό ξεροθύμιο έλο για νά κάνουν δεξαμενές νά ποτίζουνε τούς πλατάνους των, νά κάνουνε ποταμάκια, πού ο ήλιος πίνει τό νερό τους... Καί νά καλλιεργούνε λουλούδια, πού δέν τά μεταχειρίζονται ούτε καν για την άρωματοποιία...

— Πρέπει νά νοικιάσουμε τά νερά τους.

— Κι' αν σέ δυό - τρία ή καί δέκα χρόνια, μάς τά πάρουν πίσω; "Αν ή κτηματική περιουσία τους αλλάξη Κύριο ; Πρέπει ν' αφήσουμε όλα τά τρυφερά δεντράκια νά πεθάνουν από τη δίψα ;

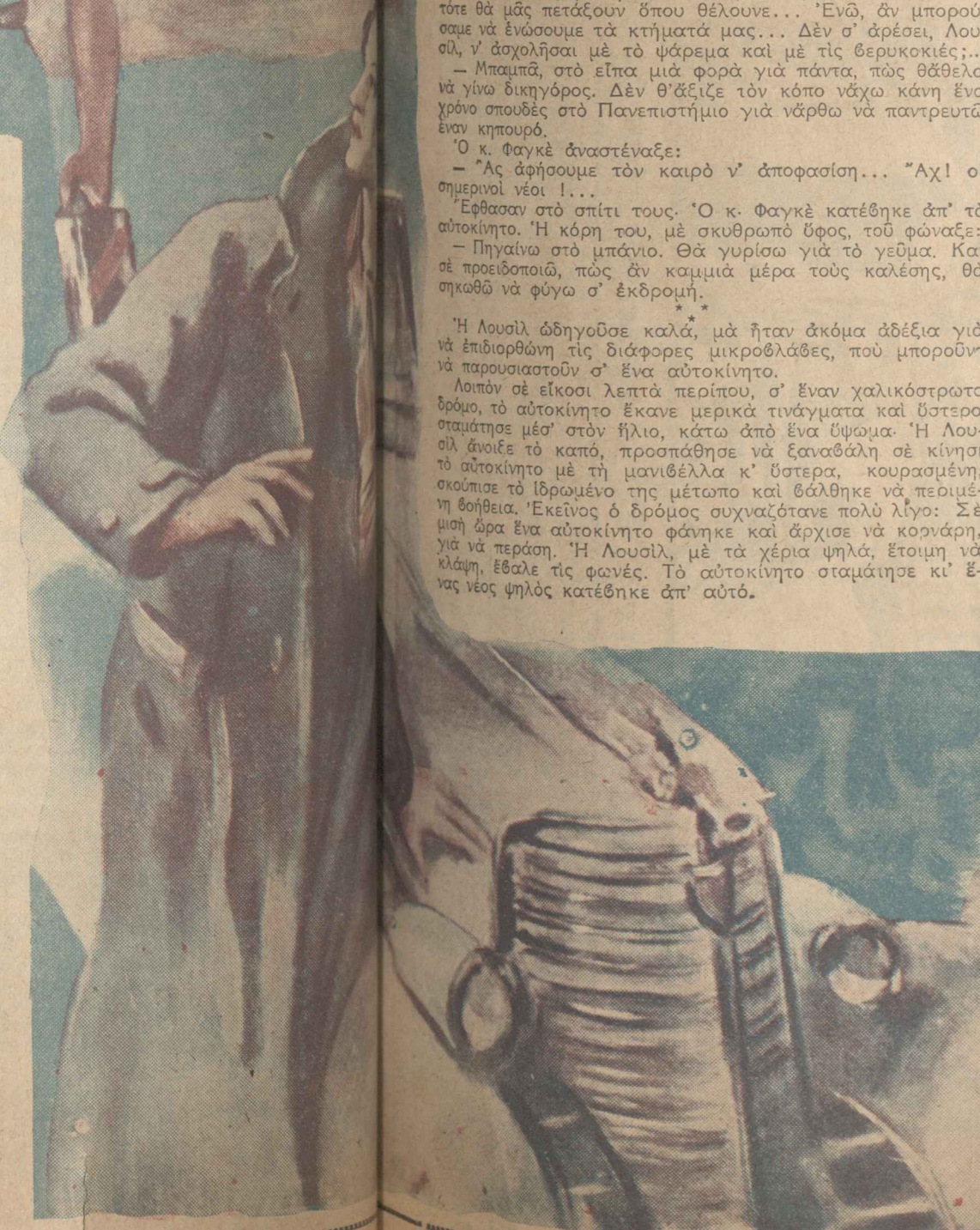
— Δέν μπορούμε νά τ' αγοράσουμε, πατέρα; Θά καταστραφούμε έντελώς. Ασφαλώς, τά λεφτά μας δέν θά πάνε χαμένα, μά ξέρεις καλά, πώς δέν έχουμε μετρητά χρήματα, καί δέν άγαπά καθόλου τις ύποθήκες...

— Ναι, ναι... Μά ή Λουσίλ...

Ο Μωρίς σηκώθηκε. Τό λιοκαμένο του πρόσωπο σκοτεινίασε.

— "Οχι, πατέρα, ξέρω πού θέλεις νά καταλήξης. Μ' άρέση καλλίτερα νά σου πω τό όχι, τώρα άμέσως. "Η γή καί τό πότισμά της είναι μία ύπόθεση, ο γάμος είναι μία άλλη. "Αν παντρευτώ, θά τό κάνω για τόν έαυτό μου, καί όχι για τις βερυκοκκιές μου.

— Νά την, αύτή ή μικρούλα, περνά, μέσ' τ' αυτοκίνητο, μαζί με τόν πατέρα της. Κύτταξέ την τουλάχιστον.

Μά ο Μωρίς είχε πειά γυρίσει τη ράχι του καί κατευθυνόταν με μεγάλη θήματα πρὸς τό γκαράζ.

Τὸν ἴδιον καιρὸ, ὁ κ. Φαγκέ ἔλεγε στὴν κόρη του, πού ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο:

— Γιά δέ, ὁ γιὸς τοῦ Λαγκαρίζ γύρισε. Είναι πειὰ ἀγρονόμος. Καί ἐξ ἄλλου, οἱ Λαγκαρίζ ἔχουνε τὰ ὠραιότερα περιδῶλια τοῦ τόπου.

— "Αἱ ναι, τὰ ξέρω τὰ περιδῶλια τους, εἶπε ἡ Λουσίλ περιφρονητικά.

— Ὁ γιὸς Λαγκαρίζ ὅμως εἶναι χαριτωμένος. Θά μπορούσαμε νὰ συμπεθερέψουμε. Τὸν θυμάσαι τὸν φίλο σου Μωρίς ; Παίζατε μαζί τὸ τόπι καί σὲ πέταγε τόσο δυνατά, τόσο μακριά !...

— Ναι, ἤμουνά τότε δεκατεσσάρων χρονῶν καί σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία θυμοῦμαι πὼς ἤμουνά λίγο τρελλή.

— Μπα! Μπα! Ὁ γιὸς Λαγκαρίζ εἶναι πρώτης τάξεως γαμπρός. Καί ὅχι μόνον αὐτό. Μπορεῖ καμμιά μέρα ν' ἀναγκασθῶ νὰ πουλήσω τὰ κτήματά μας. Δέν ὑπάρχει ἄλλος νὰ τ' αγοράσῃ στὸν τόπο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοῦς. Καί τότε θά μάς πετάξουν ὅπου θέλουνε... "Ενῶ, ἀν μπορούσαμε νὰ ἐνώσουμε τὰ κτήματά μας... Δέν σ' ἀρέσει, Λουσίλ, ν' ἀσχολῇσαι μὲ τὸ ψάρεμα καί μὲ τις βερυκοκκιές;...

— Μπαμπά, σὲ εἶπα μία φορὰ γιὰ πάντα, πὼς θάθελα νὰ γίνω δικηγόρος. Δέν θ' ἄξιζε τὸν κόπο νάχω κάνῃ ἕνα χρόνο σπουδές στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νάρθω νὰ παντρευτῶ ἕναν κηπουρό.

Ὁ κ. Φαγκέ ἀναστένανε:

— "Ας ἀφήσουμε τὸν καιρὸ ν' ἀποφασίσῃ... "Αχ! οἱ σημερινοὶ νέοι !...

Ἐφθασαν στὸ σπῖτι τους. Ὁ κ. Φαγκέ κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ κόρη του, μὲ σκυθρωπὸ ὄψος, τοῦ φώναξε:

— Πηγαίνω στὸ μπάνιο. Θά γυρίσω γιὰ τὸ γεῦμα. Καί σέ προειδοιῶ, πὼς ἀν καμμιά μέρα τοὺς καλέσης, θά σηκωθῶ νὰ φύγω σ' ἐκδρομῇ.

Ἡ Λουσίλ ὡδηγοῦσε καλᾶ, μά ἦταν ἀκόμα ἀδέξια γιὰ νὰ ἐπιδιωρῶνῃ τις διάφορες μικροθλάδες, πού μπορούν νὰ παρουσιαστοῦν σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

Λοιπὸν σὲ εἴκοσι λεπτά περίπου, σ' ἕνα χαλικόστρωτο δρόμο, τὸ αὐτοκίνητο ἔκανε μερικά τινάγματα καί ὕστερα σταμάτησε μέσ' στὸν ἥλιο, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψωμα. Ἡ Λουσίλ ἄνοιξε τὸ καπὸ, προσπάθησε νὰ ξαναβάλῃ σὲ κίνησι τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴ μανιθέλλα κ' ὕστερα, κουρασμένη, σκούπισε τὸ ἰδρωμένο της μέτωπο καί βάλθηκε νὰ περιμένῃ βοήθεια. Ἐκεῖνος ὁ δρόμος συχνάζετο πολὺ λίγο: Σὲ μισή ὥρα ἕνα αὐτοκίνητο φάνηκε καί ἄρχισε νὰ κορνάρῃ, γιὰ νὰ περάσῃ. Ἡ Λουσίλ, μὲ τὰ χέρια ψηλά, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ, ἔβαλε τις φωνές. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε κι' ἕνας νεὸς ψηλὸς κατέβηκε ἀπ' αὐτό.

— "Αἱ σεις εἰσθε, κύριε Μωρίς ; εἶπε ἡ Λουσίλ στενοχωρημένη.

— Ἡ δεσποινὶς Φαγκέ; εἶπε ὁ Μωρίς, μὲ ψυχρὸ ὄψος.

Ἦτοτε ἀντὶ νὰ τῆς σφίξῃ τὸ χέρι, σταμάτησε σ' ἀπόστασι τεσσάρων θημάτων καί εἶπε ἀδέξια:

— Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω ;

— Ἐπάθα μία θλάξῃ καθὼς θλέπετε. Θά σὰς ἤμουν ὁ ποχρεωμένη, ἀν εἰδοποιούσατε τὸ κοντινότερο γκαράζ.

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ ρίξω μία ματιά, εἶπε ὁ Μωρίς.

— Εἶναι ἀνώφελο, κύτταξα ἐγὼ ἡ ἴδια.

Καί καθὼς ὁ Μωρίς ἐπέμενε, κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καί τοῦ γύρισε τὴ ράχι.

— Σὰς σώθηκε ἡ μπενζίνα, τῆς εἶπε τέλος. Ἐντυχῶς ἔχω μαζί μου ἕναν βοηθητικὸν τενεκέ. Ἐπιτρέπετε ;

Ἡ Λουσίλ δέν τοῦ ἀποκρίθηκε τίποτα. Ἐκεῖνος ἀδείασε τὴν μπενζίνα του στὸ αὐτοκίνητό της, πῆρε τὸν ἄδειο του τενεκέ, καί ἀπὸ τὸ μαροπιῆ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ φώναξε:

— Μπορεῖτε νὰ ξαναβάλετε μπρός, δεσποινίς.

— Πόσα σὰς χρωστῶ ; φώναξε ἡ Λουσίλ.

— Τίποτα.

Λίγο ταραχμένη, ἡ Λουσίλ ξεκίνησε ξανά. Θά γύριζε πίσω τὴν μπενζίνα του, σ' αὐτὸν τὸν νεό. Καί στὸ πρῶτο γκαράζ, πού συνάντησε, ἐφωδιάστηκε μ' ἕνα βοηθητικὸ τενεκέ. Ὅταν ἐφθασε στὴν παραλία, ἀσφάλισε τὸ αὐτοκίνητό της σ' ἕνα σκιερὸ μέρος, ἔβγαλε τὴ ρόμπα της καί μένοντάς μὲ τὸ μπανιερό, παραδόθηκε στὸ χάδι τῶν κυμάτων.

Κολυμποῦσε γρήγορα, μὲ τὸ κεφάλι λίγο χαμηλωμένο. Ἀλλὰ ἦταν τὸ πρῶτο της μπάνιο καί τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης τῆς θέλωνε τὰ μάτια. Χωρὶς νὰ τὸν δῇ, χτύπησε ἀξάφνα ἕνα κολυμβητῇ, πού κολυμποῦσε μπροστὰ της, φώναξε «συνγνώμην!» καί προχώρησε. Ὁ κολυμβητῇ γέλασε καί συνέχισε τὸ κολῶμι του, τὸ ἴδιο γρήγορα, ὅπως καί πρὶν. Ἡ Λουσίλ θέλησε τότε νὰ δῇ ποῖος ἦταν ἐκεῖνος πού κολυμποῦσε καλλίτερα ἀπ' αὐτήν. Ὅταν ἀπομακρυνθῆκανε λίγο καί οἱ δύο, σταμάτησαν καί θγάζοντας τὸ κεφάλι τους ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸν νερό, κυττάχτηκαν. Ἦταν ὁ Μωρίς Λαγκαρίζ.

— Πάλι αὐτὸς ! σκέφθηκε ἡ Λουσίλ. Μὲ στενοχωρεῖ αὐτὸς ὁ νέος...

Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τὸν κρατήσῃ σὲ ἀπόστασι, μά ὁ Μωρίς, μόλις τὴν ἀναγνώρισε, θούτηξε κάτω ἀπ' τὴ θάλασσα, κολυμπώντας γρήγορα, σὰν νάχε δῇ κανένα σκυλόψαρο. Ἡ Λουσίλ στραβομουτσούνιασε: αὐτὸς ὁ «περβολάρης» δέν ἦταν καθόλου εὐγενικός. Ὁ Μωρίς πού δέν εἶχε καλλίτερη διάθεσι, ἀναρωτιώτανε:

«Τὸ ἔκανε ἐπιτήδες ἀρὰ γε ; Ἀῤῥιο, θ' ἀλλάξω μέρος γιὰ τὸ μπάνιο μου».

Ξαναγύρισε στὴν ἀμμουδιά καί ξάπλωσε κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο. Ὅταν τέλειωσε καί τὴν ἡλιοθεραπεία του καί προ-

χωρούσε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό του, συνάντησε τὴν Λουσίλ, πού ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του κρατώντας ἕναν τενεκὲ μπενζίνα. Τοῦ τὸν ἔδωσε καὶ εἶπε: «Εἶναι γιὰ σὰς!» μ' ἕνα ὕφος τόσο ἐπιτακτικό, ὥστε ὁ Μωρίς ἔσκασε σὰ γέλια. Καὶ ἡ Λουσίλ ἡ ἴδια δὲν ὑπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν σοβαρότητά της. Ὡπλίστηκε μὲ θάρρος:

— Ἀκούστε, κύριε Λαγκαρίζ, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ σὰς μιλήσω σοβαρά.

— Ἐμπρός, λοιπόν, σὰς ἀκούω.

— Ἀς καθήσουμε μιὰ στιγμή.

Σκούπισε τὸ θρεγμένο ἀκόμα κεφάλι της, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ κοκκίνισμά της.

— Ἀς μιλήσουμε καθαρά, συνέχισε. Ξέρετε ποιά εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῶν γονέων μου;

— Πφ! Οἱ γονεῖς...

— Ἀκούστε, σὰς γνῶρισα, ὅταν ἤμουνα μικρὸ κοριτσάκι, καὶ ἦσαστε τότε ἕνας καλὸς φίλος μου. Καλλιτέρα εἶναι νὰ μιλήσουμε μὲ εὐκρίνεια: Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴν παντρευθῶ.

— Ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι σας; Μὰ δὲν σὰς πὸ ζήτησα. Κι' ἐγὼ ἐπίσης, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴν παντρευθῶ.

— Ἀ! ὠραία, εἶμαστε σύμφωνοι! εἶπε ἡ Λουσίλ μ' ἀνακούφισι.

— Ἐντελῶς σύμφωνοι! Ὁ πατέρας μου μοῦ μίλησε γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν σήμερα. Τὸν προειδοποίησα πὺς δὲν θὰ δεχτῶ ποτὲ νὰ παντρευθῶ...

— Καὶ μένα ἐπίσης ὁ πατέρας μου, μοῦ ἔκανε μιὰ πρότασιν γι' αὐτὴν τὴν ἰδέαν. Καὶ τὸν προειδοποίησα πὺς ἤθελα νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι καὶ νὰ συνεχίσω τὶς σπουδές μου.

— Ὠραία! Εἶμαστε σύμφωνοι, λοιπόν, δὲν θὰ παντρευτοῦμε.

— Σύμφωνοι... Κοιμηθῆτε πολὺ καλά.

— Ναι, εὐχαριστῶ. Γιὰ τὴν ὥρα, θέλω νὰ προγευματίσω. Ποῦ μπορεῖ νὰ φάῃ καλὰ κανεὶς ἔδω; Ἐγὼ νάρθω τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια.

— Στοῦ Ταμαρί. Μὰ μὴν πάτε ἐκεῖ, θὰ πάω ἐγὼ.

— Τόσο τὸ καλλιτέρο. Γώρα πού ἐξηγηθήκαμε, μποροῦμε μιὰ χαρὰ νὰ κάνουμε παρέαν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Εἶμαστε σύμφωνοι, καὶ ἔχουμε εἰδοποιήσει καὶ τοὺς γονεῖς μας. Εἶναι ἀνώφελο νὰ κυτταζώμαστε πειὰ σὰν τὸ σκύλο μετ' ἡγάτα.

— Σύμφωνοι... Γιὰ πέστε μου καὶ κάτι ἄλλο: Παιζτε τένις;

— Δυστυχῶς, ὄχι. Σεῖς, ἀγαπᾶτε νὰ πηγαίνετε θαρκάδα μετ' ὁ πανί;

— Δὲν ξέρω... Νομίζω πὺς αὐτὸ θὰ μ' ἄρεσε πολὺ.

— Μεθαύριο, ἂν φυσᾷ μαϊστράλι, ἐλάτε καὶ ἀνταλαβάνω νὰ σὰς μάθω ὅλες τὶς μανοῦδρες. Εἶναι εὐκόλο ν' ἀρχίσουμε.

— Ἀκούστε, θάθελα νάρθω, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: νὰ μὴν ποῦμε τίποτα στοὺς γονεῖς μας.

Λουσίλ
(Σκίτσο τοῦ κ. Ὁρφανίδη)

— Ναι, ναι. Θὰ μὰς δηλητηρίαζαν τὴ ζωὴ μὲ τὰ παντολογήματά τους...

Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα, ἡ Λουσίλ καὶ ὁ Μωρίς ἦσαν στὴ θάλασσα μετ' ἡ θάρκα; ὅπως συνήθως. Ξαφνικά, σηκώθηκε δυνατότερος ἄνεμος.

— Διάθολε, εἶπε ὁ Μωρίς, πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω. Ἀς προσπαθήσουμε νὰ πάρουμε τὸν ἄνεμο ἀπὸ κοντά... Προσοχή, μὴν ἀναποδογυριστοῦμε... Μὰ μὴν ἀφήνῃς, λοιπόν, τὸ πανὶ νὰ φουσκώνῃ... Τράβα δυνατὰ τὰ σκοινιά... Περίμενε...

Κατέβαζε συγχρόνως τὸ μεγάλο πανὶ τῆς θάρκας μετ' ὅδοντα σφριγμένα καὶ μετ' ὁ δίακι τοῦ τιμονίου ἀνάμεσα σὰ γονατὰ του. Ἡ Λουσίλ, μετ' ὁ μαλλιά της ἀνακατεμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο, δαγκώνοντας τὰ χεῖλη της, ὅπως ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι, τὸν κύτταξε μετ' ὁ μεγάλα πράσινα μάτια της.

— Δὲν μποροῦμε νὰ πετύχουμε τίποτα, μικρούλα μου Λουσίλ, πρέπει νὰ κάνουμε θόλτες! τῆς εἶπε τέλος. Συγγνώμην γιὰ τὰ λεπτοκαμωμένα σας δαχτυλά: ἡ δουλειὰ εἶναι σκληρὴ καὶ ὁ Θεὸς ξέρεי ποτε θὰ φθάσουμε.

Ὁ Μωρίς εἶχε πειὰ μισοκατεβάσει τὰ πανιά κι' ἔκανε τὴν πιδὺσκολη δουλειὰ. Ἡ θαρκούλα ἔγερνε πρὸς τὰ πλάγια καὶ σὲ κάθε της κλίσιν, τὰ πανιά ἀγγίζανε στὴ θάλασσα. Ὁ Μωρίς φοβότανε πρὸ πάντων γιὰ τὸ κατάρτι του.

— Πρέπει νὰ τραβήξουμε λίγο ἀκόμα τὰ πανιά, φώναξε. Δὲν προχωροῦμε καθόλου καὶ τὰ κύματα θὰ μὰς θουλιάξουν. Ἀς προσπαθήσουμε νὰ πάμε μετ' ὁ ἄνεμο... Ἀρχίζουμε νὰ κάνουμε νερά... Θέλετε νὰ τ' ἀδείασετε... νὰ ὁ κουβάς...

Ἡ Λουσίλ, κλονιζόμενη ἀπὸ τὴ θαλασσοταραχὴ πῆρε τὸν κουβὰ καὶ προσπάθησε ν' ἀδείασῃ τὸ νερό. Μὰ ἡ θαρκούλα εἰχε μισογεμίσει. Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Λουσίλ παραπάτησε κι' ἔπεσε μέσα σὸ νερό.

Ἀργὰ - ἀργὰ καὶ μετ' ὁ κόπο, προχωροῦσαν πρὸς τὴν παραλία. Ὁ Μωρίς βοήθησε τὴ Λουσίλ νὰ σηκωθῇ καὶ ὕστερα ξαναπῆρε τὴ θέσιν του.

Ὅταν ἀδείασε ὁλοτὸ νερό, ὁ Μωρίς ἄρχισε νὰ παλεύῃ θαρραλέα μετ' ὁ ἄνεμο, ἐνῶ ἡ Λουσίλ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ πανιά, ἐξαπλωμένη μπροῦμπα στοὺς θάλας τῆς θάρκας.

Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο περισσότερο δυναμῶνε ἡ θαλασσοταραχὴ. Οἱ δυὸ νέοι διπλασιασάανε τὶς προσπάθειές των. Μὰ ἡ παραλία ἦταν ἀκόμα μακριὰ. Ξαφνικά, εἶδανε ἕνα πλοίαριο, πού εἶχε ξεκινήσει πρὸς βοήθειά του. Στὴ γέφυρά του, ὁ κ. Λαγκαρίζ, τρελὸς ἀπὸ ἀνησυχία, τοὺς ἄπλωνε τὰ χεῖρά του.

Ἡ Λουσίλ ἦτανε χαμένη κάτω ἀπ' τὰ πλάγια (Συνέχεια στὴ σελ. 58)

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΤὴν ΕΠΙΧΑΔΑ

(Πὺς εἶδαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τα ἔτη 1791 καὶ 1798 οἱ Μανιάτες τῆς Κορσικῆς Δήμος καὶ Νικόλαος Στεφανόπουλος)

Αὐτὸ πού προεκάλεσε τὶς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίες ὅλων τῶν θεατῶν τῆς ἑορτῆς, ἦταν ἡ προθυμία μετ' ὁποιαδήποτε ἑαυτοὺς ἐντελῶς, χωρὶς νὰ τοὺς ὑποδείξῃ κανεὶς, ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς νήσου, ἔρριξαν μέσα στὶς φλόγες τοὺς τίτλους των, τὶς στολές τους καὶ τὶς περούκες τους.

— Ἐτοῖς ἀς χαθῇ, φώναξε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἡ κυβερνήσις πού μὰς τοὺς ἔδωσε!

Μετὰ τὴν τελετὴ αὐτὴ, ἕνας οἰκογενειάρχης ἔλαβε τὸ λόγο. Ἀπαρίθμησε ὅλα τὰ κακὰ καὶ τὶς πιέσεις πού εἶχε ὑποστῇ ὁ λαὸς τῆς Κεφαλληνίας ἐκ μέρους τῶν τυράννων τοῦ Ἑνέτων καὶ τελείωσε τὸ λόγο του λέγοντας:

«Ἴ! ἄλλο μποροῦμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴ Βενετία, ἐκτός ἀπὸ δῶξεις; Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει σὲ ποῖο σημεῖο δυστυχίας μὰς ἔφερε ἡ κακὴ διοίκησις καὶ ἡ διαφθορά τῶν ἡδῶν ἀπὸ τοὺς τυράννους μας. Πολίται, πρέπει νὰ φροντισοῦμε γιὰ τὴν ἡθικὴ μας ἀνόρθωσις.

Ἐξάστε τὰ παλαιὰ σας συμφέροντα, τὸ θρωμερὸ χρέμα, τὶς παλαιὰς σας δολοπλοκίας καὶ τὶς ταπεινότητες τοῦ παρελθόντος. Δείχτε πὺς ἀνυψωθήκατε. Προσφέρετε στοὺς ἀπρόσβλητους σας μιὰ πολυτίμη ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποία δὲν ἐλάθατε ἀπ' τοὺς προγόνους σας, διδάσκοντάς τους ν' ἀφιερῶσουν τὴν ἐνεργητικότητά τους στὴν πατρίδα καὶ νὰ καταπνίγουν τὰ πάθη πρὸς χάριν της... Ἐγκαταστήτε νόμους πού νὰ ὑποστηρίξουν τὴν τιμιότητα, τὴν ἀρετὴ, τὴν ἰκανότητα καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν εὐτυχία τοῦ σύνολου. Ἀναγκάστε, μετ' ὁ πειθῶ κι' ὄχι μετ' ὁ θία, καθὲ ἄτομο νὰ ὑποβληθῇ σὲ θυσίες γιὰ τὴν κοινωνίαν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ μέρος. Ἀπομακρύνετε ἀπὸ κοντὰ σας τοὺς ταπεινοὺς καὶ διεφθαρμένους ἀνθρώπους, πού πωλοῦν τὴν ψῆφον τους καὶ τοὺς δουλοπρεπεῖς πού ἐν' ἀρίστως θὰ ξανάβλεπαν τὴ νῆσο τοὺς ὑπὸ τὸν ἐνετικὸ ζυγόν... Ἀπαρνηθῆτε τὴν πολυτέλεια, ἡ ὁποία καταστρέφει τὰ ἔθνη.

Ἐντέ, μετ' ὁ δυὸ λόγια, πολίται, πού θεωροῦν ὡς χαμένη τὴν ἡμέραν, ἡ ὁποία πέρασε χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ Δήμος Στεφανόπουλος κι' ὁ ἀνεψιὸς του θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ διασχίσουν ὁλοτὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς διάφορες κοινότητές της, οἱ ὁποῖες μάλιστα τοὺς ἔστειλαν ἐδικὲς ποσοκλήσεις γιὰ νὰ πάνε. Μὰ θιαζόντουσαν νὰ συναντήσουν τὸ στρατηγὸ Ζαντίλ στὴ Ζάκυνθο, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐπομένη συνέχισαν τὸ ταξίδι τους.

VII

Οἱ ταξιδιώται φθάνουν στὴ Ζάκυνθο. — Ἡ κατάσταση τῆς νήσου. — Ταξίδι σὰ Κύθηρα.

Μόλις ἔφθασαν στὴ Ζάκυνθο, ὁ Δήμος κι' ὁ Νικόλαος Στεφανόπουλος ἔσπευσαν νὰ παραδώσουν στὸν στρατηγὸ Ζαντίλ τὸ δέμα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Βοναπάρτη. Μολοντὶ ὁ τελευταῖος διέταξε τὸ στρατηγὸ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ ἕνα πλοῖο, δὲν ὑπόρεσε ὥστόσο νὰ τοὺς κἀν τίποτε γιὰτὶ κι' αὐτὸς δὲν εἶχε παρὰ μιὰ γαλέρα μόνο τὴν διαθεσίαν του.

— Ἄν θέλετε περιμένετε, τοὺς εἶπε, ὡς ὅτου νὰ ἐπιστρέψω στὴν Κέρκυρα. Θὰ σὰς στείλω ἀπὸ κεῖ μιὰ κορβέτα. Μὰ θὰ περάσῃ ἕνας μῆνας.

Ἡ προθεσμία αὐτὴ τοῦ μηνός, τὸ ζῆγμα τοῦ χειμῶνα καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ πάνε στὴ Μάνη τὸ ταχύτερο, τοὺς ἔκανε ν' ἀποφασίσουν νὰ νοικιάσουν ἕνα πλοῖο. Μὰ τὴ στιγμή πού νομίζαν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ φύγουν, ἕνα σπρόσποτο γεγονός τοὺς ἀνάγκασε ν' ἀναβάλουν τὴν ἀναχώρησίν τους. Ἡ ἀφίξις τους στὴ Ζάκυνθο θὰ εἶχε προκαλέσει διάφορες ἐντυπώσεις σὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ. Ἡ πόλις ἦταν ἀκόμη γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπους ἀφωσιωμένους στὴ Σύγκλητον τῆς Ἑνέτιας—γιὰτὶ αὐτὴ τοὺς εἶχε δημιουργήσει—οἱ ὁποῖοι εἶδαν μετ' ὁ ἀνησυχία τοὺς δυὸ βοτανολόγους τῶν ὁποίων ὁ πατριώ-

τιμὸς φαινόταν ν' ἀναγγέλλῃ μιὰ ἀποστολὴ πιδὺ σημαντικὴ ἀπὸ τὴν ἀπλὴ ἀναζήτησιν φυτῶν.

Συνειννοήθηκαν λοιπὸν ὅλοι κι' ἀποφάσισαν νὰ τοὺς ἐξοντώσουν. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ διέδωσαν ὅτι οἱ πράκτορες αὐτοὶ τοῦ Βοναπάρτη πῆγαιναν νὰ ἐπαναστατήσουν τὸ Μωρητῶν. Ἄν δὲν φοβόντουσαν μάλιστα τὸ στρατηγὸ Ζαντίλ, θὰ τοὺς σκότωναν ἀδίστακτα. Μὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ, περιωρίστηκαν νὰ γράψουν στὸν Ἰασὰ τοῦ Μωρητῶν ὅτι ὁ Δήμος κι' ὁ Νικόλαος Στεφανόπουλος πῆγαιναν νὰ ἐπαναστατήσουν τὸν τόπο του.

Ὁ λαὸς, ἀήσυχος γιὰ τὴν τύχη του, ἐκυμαίνετο μεταξὺ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἐλπίδας. Ἐδῶ, οἱ εὐγενεῖς κι' ὁ ἀρχιερεὺς, ἐπιδροῦσαν πυρηνικὰ στὸ λαόν.

Ὡ! πόσο ὁ ἀρχιερεὺς αὐτὸς ἦταν διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἀγαθὸ συνάδελφόν του τῆς Λεζίννας.

Ἐπαναστάτης ὑπέρμετρος, ὁμοῖος μετ' ὁ τοὺς ἱερωμένους τσαρλατάνους πού, στὴ Γαλλία, πέταξαν καὶ ξαναφύρεσαν τὸ ράσο κατὰ τὰ συμφέροντά τους, θεωροῦσε ὡς δόξαν τοῦ τὸ νὰ εἶνε ἄθεος ἢ μᾶλλον νὰ φαίνεται γιὰ τέτοιους. Εἶχε δὲλες τὶς προλήψεις τῶν ἱερέων τῆς ὑπαίθρου, μετ' ὁ εἶχε τὶς ἀρετές τους. Ἡ ἀριστεία του μονάχα μετ' ὁ ἀνηθικότητά του μποροῦσε νὰ ἐξισωθῇ.

Πῶς, ῥώτησε ὁ Στεφανόπουλος, εἶνε δυνατόν νὰ ἐμπιστευθῶνται τὴ διεύθυνσιν τῶν ψυχῶν σὲ ἀνθρώπους τόσο ἐπιεικῶν γιὰ τὴν κοινωνίαν; Τί κακὸ παράδειγμα γιὰ τὴν νεολαίαν! Ἐτοῖς θὰ μὴν μὴν νὰ σχηματίσῃ καλοὺς συζύγους, καλὰς μητέρες, καλὰς οἰκογένειες; Στὴν ἐκκλησίαν, διακηρύσσει δημοσίαν τὴν ὑπαρξὴ ἑνὸς Θεοῦ, καὶ ἔξω τὸν ἀποκηρύσσει ἐξ ἰσοῦ δημοσίαν;

Ὁ Στεφανόπουλος δὲν ὑπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἀντέκρουσε τὶς ἀρχεὶς αὐτοῦ τοῦ ἱερωμένου καὶ πρὸ πάντων τὸν ἀθεισμό του. Γιὰ νὰ τὸν πείσῃ, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ ν' ἀνοίξῃ στὰ μάτια του τὸ μεγάλο θύβλιον τῆς φύσεως καὶ τὸ ἀπείστελμα τῆς νίκης τοῦ ἦταν, ἂν ἔχῃ νὰ διορθώσῃ τὸν κακὸ αὐτὸ ποιμένα, τοῦλάχιστον νὰ τοῦ ἀφαιρήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ποιμνίου του.

Ὁ διοικητὴς πού εἶχαν οἱ Ἑνέτοι στὴ Ζάκυνθο, δὲν ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Δένδρου τῆς Ἐλευθερίας, ὅταν ὁ λαὸς τοῦ ζήτησε τὴν περούκα του γιὰ νὰ τὴν κἀν, ἐκείνος εἶπε:

— Δὲν θὰ τὴν πάρετε παρὰ μόνον ὅταν μοῦ δώσετε προηγούμενος τὰ τριάντα τακίνα πού μοῦ στοίχισε γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσω.

Ἐπέμεινε δὲ τόσο ὥστε ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὰς τοῦ ἔδωσε ἀμέσως αὐτὸ τὸ ποσόν. Τότε ἐπῆραν τὴν περούκα καὶ τὴν ἔκαψαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Δήμος φρόντιζε νὰ ἐρῇ τὰ μέσα μετ' ὁποῖα θ' ἀπέφευγε τοὺς κινδύνους πού τὸν ἀπειλοῦσαν. Ἄν συμβουλευτοῦν μόνον τὸ θάρρος του, θ' ἀμφοῦσε ὅλους τοὺς πασάδες τῆς οἰκουμένης. Μὰ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ μιὰ μεγάλη ἀποστολὴν καὶ, ὅπως ἕνας στρατηγὸς πού ἔχει λίγα γάτες, δυνάμει ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν καὶ βρίσκεται σὲ κακὴ θέσιν, ὑποχωρεῖ ἢ κρύβεται, περιμένει γιὰ τὴν ἀναχώρησίν του, τὴ στιγμή πού θὰ τοῦ φανῶνται ἡ πιδὺ εὐνοϊκὴ.

Συγχρόνως ἀφίεραν ἕνα μέρος τοῦ χρόνου τοῦ στίς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις καὶ ἔρευνες.

Ἡ Ζάκυνθος, καθὼς καὶ ἡ ἄλλη νησιὰ τῆς Ἀνατολῆς πού ἐνώθησαν μετ' ὁ Γαλλικὴ Δημοκρατία, ἐμοίαζε μετ' ὁ μιὰ νεαρὰ καλλονὴ πού ἀνέρρωσε ἀπὸ μεγάλη ἀρρώστεια καὶ ἀρχίζε ν' ἀπολαμβάνῃ τὶς χάρες τῆς ὑγείας. Ἡ σύγκλητος τῆς Ἑνέτιας εἶχε δώσει στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ νησιά κυβερνήσεις πού τὶς ἐπῆρναν ἐλεεινὰ. Ἐκεῖνες ὅμως ἀπορριμνιόντουσαν γι' αὐτὸ μετ' ὁ ἐπιβολὴν τερρατίων φόρων καὶ μετ' ὁ κάθε λογῆς παρνομίαν. Ἐφταναν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ δολαφονοῦν τοὺς πολίτες τῆς περιφέρειας τους γιὰ νὰ κάνουν κατάσχες στὴν περιουσία τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΣΤΑΝΓΟΥΪΚ

Το σαλόνι της Βαρβάρας Στάνγουϊκ είχε από τα περιφημότερα του Χόλλυγουντ. Εκεί πέρα συναντάει πάντα κανείς τους διασημότερους καλλιτέχνες της Αμερικής και λαμβάνει μέρος στις πιο εξωφρενικές περιπέτειες.

Στο σαλόνι αυτό πήγα πολλές φορές με την Μάρλεν Ντήτριχ. Η «μοιραία» γόησσα ήταν ο οδηγός μου στη φαντασμαγορική και γεμάτη απρόοπτα πόλη των «αστέρων». Ένα βράδυ, λοιπόν, η Μάρλεν Ντήτριχ, μου έδειξε σ' αυτό το σαλόνι ένα παράξενο πρόσωπο και μου είπε:

— Βλέπετε εκεί πέρα αυτόν τον νέο με το κίτρινο πρόσωπο, τα σγουρά μαλλιά και τα χοντρά ματογυάλια; Είναι η πιο μεγάλη συμπάθεια της Βαρβάρας Στάνγουϊκ!

— Περιέργο! Έκανα. Έγώ νόμιζα ότι λατρεύει το Ρόμπερτ Ταϊλор!

— Μα τότε ένα δεν αποκλείει το άλλο! Μου απάντησε η Μάρλεν μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

— Θαυμάσια! ψιθύρισα. Τότε ποιος είναι αυτός ο νέος;

— Είναι ο «Ιρβουγκ Μπέρλιν», ο διασημότερος συνθέτης τραγουδιών της Αμερικής. Όλους τους σκοπούς που τραγουδούν τα παιδιά στους δρόμους, ή μοδιτρούλες στα ντάνσιγκ, τα γκέρλ στα θέατρα, τους έχει θρή αυτός ο νέος. Και όμως, ο περίφημος αυτός συνθέτης δεν ξέρει ούτε μία νότα μουσικής.

«Όλους τους σκοπούς των τραγουδιών του τους θρ'ίσκει σφυρίζοντας. Ο «Ιρβουγκ Μπέρλιν σφυρίζει όλη την ημέρα. Στο σπίτι του έχει τέσσερες πραγματικούς μουσικούς που μεταφράζουν με νότες τους αυτοσχέδιους αυτούς σκοπούς του. Ένας από αυτούς μάλιστα τον ακολουθεί παντού μ' ένα χαρτί της μουσικής κι' ένα μολύβι στο χέρι, γιατί ο Μπέρλιν αυτοσχεδιάζει ακόμη και την ώρα που παίρνει το λουτρό του!

Κ' η Μάρλεν γελώντας επρόσθεσε:

— Κάποτε όμως την έπαθε κι' από τότε είναι απαρνηγμένη! Αυτή την ιστορία μου την διηγήθηκε η ίδια η Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Μια μέρα ο «Ιρβουγκ Μπέρλιν» ήρθε εδώ στο σαλόνι της Βαρβάρας χωρίς γραμματείς. Η ώρα ήταν κάπως περίεργη. Πλησίασε να ξημερώσει. Ο Μπέρλιν είχε να της πη κάτι πολύ σοβαρό. Κι' όταν η Βαρβάρα παρουσιάστηκε μπροστά του, έτοιμη να τον καλώσει που την είχε ευχηθεί, ο «Ιρβουγκ Μπέρλιν» έπεσε στα πόδια της και της έκανε μια φλογερή ερωτική εξομολόγηση. «Ήταν χαριτωμένος! Η Βαρβάρα έμεινε καταγοητευμένη, ξέχασε το θυμό της, κι' αφού τον ευχαρίστησε μ' ένα φιλή, τον έστειλε στο σπίτι του να ησυχάσει, γιατί ήταν εξάλλος από το πάθος του. Ο συνθέτης μας λοιπόν την άκουσε και πήρε το δρόμο της βίλλας του σφυρίζοντας ένα από τους πιο όμορφους και τους πιο αισθηματικούς σκοπούς. Ήταν η ερωτική του εξομολόγηση σε μουσικούς ήχους. «Άξαφνα όμως πάγωσε από τον τρόμο του! Είχε θυμηθεί πως δεν είχε πάρει μαζί του κανένα από τους μουσικούς γραμματείς του. Τόση μάλιστα ήταν η αγανάκτησή του, ώστε όταν θέλησε να ξανασφυρίξει τον σκοπό που είχε θρή, είδε με απογοήτευση ότι τον είχε ξεχάσει! «Ε, λοιπόν, ο «Ιρβουγκ Μπέρλιν» άρρώστησε από τον καύμο του.

Κύπταξε τώρα και τον Ράλφ Μάκ Μιλ... Είναι αυτός ο όμορφος νέος με τα ξανθά μαλλιά που προσφέρει τώρα ένα ποτήρι ούϊσκι στην Τζέιν Μπέννεν...

Κι' η Μάρλεν μου έδειξε ένα λεπτό και κομψό νέο που μοιάζει λίγο το «ήθοιο» Τζέιν Ράιμοντ, τον άνδρα της Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ.

— Μα κι' αυτός ο Ράλφ, εξακολουθούσε η Μάρλεν, είναι μουσικοσυνθέτης και, παρ'όλας, είχε μια αλλόκοτη περιπέτεια σαν κι' εκείνη του «Ιρβουγκ Μπέρλιν». Μια νύχτα,

«Ένα επιτυχές σκίτσο της Βαρβάρας Στάνγουϊκ»

η Βαρβάρα μας είχε καλέσει για ένα μεγάλο γλέντι. «Η θελή να γιορτάσει έτσι τους «άνεπισήμους» άρραβώνες της με τον Ράλφ. «Όλος ο κόσμος λοιπόν ήπια άφθονη σαμπάνια. Κι' όπως ήταν φυσικό, ύστερ' από τα μεσάνυχτα όλοι μας είμαστε τύφλα στο μεθύσι. Ο Ράλφ είχε πιη κι' αυτός πάρα πολύ και το πνεύμα του σπινθηροβολούσε από το κέφι. Μια στιγμή, τότε, κάθισε στο πιάνο (γιατί είναι άριστος μουσικός) κι' άρχισε να παίζει ένα εθύμο τραγουδάκι που ξετρελλάνε όλο τον κόσμο.

— Θεέ μου! Έλεγε ολόχαρος, Τι όμορφο που είναι αυτό το τραγούδι που αυτοσχεδιάζω. Θά είναι μια θριαμβευτική επιτυχία!

Μα την άλλη ημέρα το απόγευμα ξύπνησε με βαρύ κεφάλι. Σε λίγο θυμήθηκε τι είχε συμβη κι' ότι είχε αυτοσχεδιάσει μια μελωδία. «Επίσης θυμήθηκε ότι αυτή η μελωδία ήταν πρώτης τάξεως. Έτρεξε λοιπόν στο πιάνο του κι' επεχείρησε να παίξει το τραγούδι του. Μα δεν ξαναέβρισκε το σκοπό. Τον είχε ξεχάσει!

«Αμέσως, τηλεφώνησε της Βαρβάρας Στάνγουϊκ και της διηγήθηκε απέλπισμένος την περιπέτεια του. «Εκείνη τότε άρχισε να τηλεφωνή σ' όλους τους καλεσμένους της:

— Θυμάστε ότι χθές τη νύχτα, κατά τις δυο ή ώρα, ο Ράλφ αυτοσχεδίασε στο πιάνο ένα όμορφο τραγούδι; Δεν θυμάστε; Είπατε μεθυσμένοι; «Ε, βέβαια, όπως όλος ο κόσμος. Δεν πειράζει... Ευχαριστώ. Η Βαρβάρα έστειλε πενήντα τάτοια τηλεφωνήματα, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. «Επειτα, θέλησε να παρηγορήσει τον Ράλφ και τον κάλεσε στη βίλλα της. Μα ο Ράλφ ήταν άπασαγορότος, όπως άλλοτε ο «Ιρβουγκ Μπέρλιν. Η Βαρβάρα τότε, στενοχωρημένη, άρχισε να χτυπά άσυναίσθητως, με το σαχτύλο της μερικές νότες στο πιάνο.

— Αυτό είναι! Ούρλιαξε άξαφνα ο Ράλφ Μάκ Μιλ. Τό έρρηκα! Αυτός είναι ο σκοπός του!

Η Βαρβάρα, άσυναίσθητα, είχε παίξει τις πρώτες νότες της μελωδίας του. Έτσι, ο Ράλφ την θυμήθηκε ολόκληρη κι' έσπευσε να την γράψει. Αυτό το τραγούδι σε λίγο έγινε δημοφιλέστατο. Είναι το «Αγάπη με για ένα φουαου». Ο Ράλφ κέρδισε από αυτή την ιστορία ένα κατό χιλιάδες δολάρια!

Μα η Βαρβάρα δοσθαι και τις φίλες της. Είναι δε αλησμόνητη η βοήθεια που έδωσε σε μια φίλη της, γνωστό κινηματογραφικό «άστέρα». Αυτή εκεί...

Και η Μάρλεν μου έδειξε μια από τις πιο περίφημες «γέησες» της πόλης.

— Η φίλη της αυτή, εξακολούθησε η Μάρλεν, είχε μια τρελή ερωτική περιπέτεια με... συνέπειες. Μα δεν ήταν παντρεμένη κι' ένα παιδί, παρουσιάζονταν έτσι ξαφνικά, να κατέστρεφε την καριέρα της, γιατί θά εξαγρίωνε όλους τους συλλόγους ήθικης. Η Βαρβάρα τότε την βοήθησε με τις συμβουλές της...

Η φίλη της διέδωσε ότι υπέφερε από άρθριτικά και για λίγους μήνες γυρίζει στο Χόλλυγουντ καθισμένη σ' ένα καροτσάκι, με τα πόδια σκεπασμένα με μια κουβέρτα ως τη μέση. «Επειτα, πήγε σε μια κλινική για να... θεραπευθή κι' όταν «έγινε καλά», ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ και ανήγγειλε με τις εφημερίδες ότι είχε υιοθετήσει δυο παιδιά! Και ανέφερε σχετικός μια συγκινητική ιστορία: μια μητέρα, πάμπτωχη, παρουσιάσθηκε τάχα μια ημέρα στη βίλλα της και την ήκέτιμε να υιοθετήσει τα παιδιά της, γιατί δεν μπορούσε να τα ζήσει. Είχε δυο κοριτσάκια, το ένα ήταν ενός έτους και το άλλο δυο μηνών. «Εκείνη τότε δήθηκε τα παιδιά και βοήθησε την μητέρα να θρή μια δουλειά...

«Όλο το Χόλλυγουντ βρήκε εξίπνη αυτή την ιστορία. Μα (Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

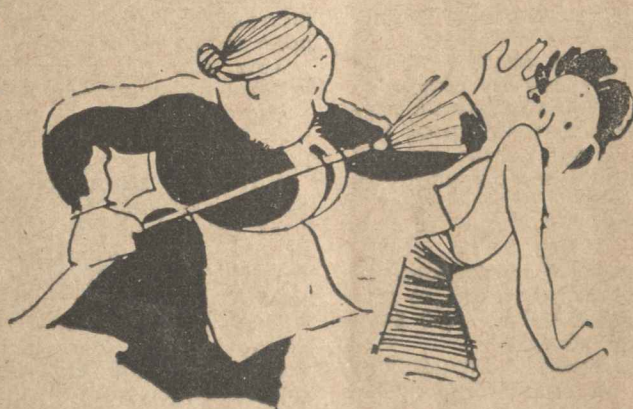
α' Φαρέζα του θανάτου

Ποιος θά πίστευε ότι θά έρχότανε ημέρα, που η έφευρετική του Νεοέλληνας θά έφθανε να ανάκαλψη τρόπους για να ξεγελά κι' αυτόν ακόμα τον Χάρο. Κι' όμως να που γίνεται κι' αυτό. Από τους 1,300 που επιχειρούν ν' αυτοκτονήσουν κάθε χρόνο στην Αθήνα και στον Πειραιά, οι 1100 περίπου παίρνουν κινίνο κι' απ' αυτούς μόλις 30 ή λίγο περισσότεροι κατορθώνουν να ταξιδέψουν στας αιώνιους μονές. Τι σημαίνει αυτό; Μα τί άλλο παρά ότι ο Ρωμύος παίζει και μ' αυτόν ακόμα τον θάνατο. Και τον ξεγελά μάλιστα με τον πιο αδιάντροπο τρόπο. Γιατί οι περισσότεροι, αν όχι όλοι αυτοί οι χίλιοι εκατό συμπολίτες που επιχειρούν ν' «αυτοκτονήσουν» με τα κλασικά, τα πόσων ακίνδυνα «δίσκια κινίνας», όταν έτρεχαν στο φαρμακείο για να προμηθευθούν το απαραίτητο σωληνάριο «το μ'νο που δεν είχαν σ'ι νού τους ήταν το να κατέβουν πράγματι στα σκοτεινά τάτοια του «Αδ». Κάποιο ζήτημα που έκκρεμει, κάποια υπόθεση που τους άπασοχολεί, κάποια δουλίτσα τους θέλουν να φέρουν εις αίσον τέλος και γι' αυτό κατέφυγαν στην ψευδοσπίρα. «Εται μαζί μ' όλα τ' άλλα αρχίζει να νοθεύεται στην χώρα μας κι' αυτή η έννοια της αυτοκτονίας. Άλλοτε αποτελούσε για τους απέλπισμένους της ζωής σκοπόν. Τώρα για τους μικροκαταφευγέτες της ζωής έχει γίνει μέσον, μέθοδος, κόλπο, τακτική που τις περισσότερες φορές φέρνει το ποθούμενο αποτέλεσμα.

Οι γιατροί του σταθμού των πρώτων βοθηθών μπορούν να διηγούνται επί ώρες τέτοιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις. Ο φοιτητάκος π. χ. που έφαγε το «κανόνι» στις εξετάσεις του και τρέμει τώρα την όργην του γεννήτορος καταφεύγει στην δόση αυτοκτονίας. Με δέκα — δεκαπέντε κουφέτα κινίνας θά καταφέρη ενενήντα εννέα στα εκατό να μαλάξει την καρδιά του σκληροτραχήλου πατέρα του. Η σύζυγος που θέλει να τιμωρήσει τον άτακτίζοντα άνδρα της, στο κινίνο θά καταφύγει κι' αυτή. Με το περιεχόμενο ενός σωληναρίου θά κάμη τον άπιστον να θλαστήση την ώρα και την στιγμή που παρέθω την περί των γάμων πίστιν. Το δεσποινίδιον του συνουκισμού, ή δουλίτσα που τις έφαγε με μέ την σκούπα από την κυρία της, ο τετρωμένος την καρδιά νεαρός, που συναντά αντίδραση της οικογενείας του στον γάμο του με εκείνην που είναι γι' αυτόν όλος ο κόσμος, θά χρησιμοποιήσουν το θαυματουργό κινίνο. Και οι αήθιστοι θά υποχωρήσουν.

Είπατε παραπάνω τα νούμερα της στατιστικής. Σε χίλιους εκατό φθάνουν κάθε χρόνο οι κατεργάρηδες αυτοί που έρχονται την μέθοδο της αυτοκτονίας ως μοναδικό και αποτελεσματικό μέσο για να κανονίσουν μια χαρά τη δουλίτσα τους. Μόλις μια υπόθεσί τους δεν πάει καλά, καταφεύγουν στο μακάθριο κόλπο. Παίρνουν χαρτί και καλαμάρι και γράφουν την ετελευταία τους γραφή επίτρηδες για να την διαβάσουν κατόπι οι γονείς και να λυπηθούν τον κανακάρη τους:

«Αγαπητέ μου πατέρα και αγαπημένη μου. Μα με συγχωρήστε διότι δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, και

τι την ήθελα πια την ζωή εφ' όσον η Κική δεν μπορεί να γίνει σύζυγός μου. Και μάθετε ότι ο Τάκης σας ήτο πολύ δυστυχής άνθρωπος, αλλά έτσι είναι αυτός ο μάταιος κόσμος. Και σας παρακαλώ να μη κλάψετε διότι ή άπελπισία μου ήταν πολύ μεγάλη, αφού έτυχε ν' αγαπήσω κι' εγώ ένα κορίτσι. Την μικρήν μου αδελφούλα μου γλυκοφιλά και όλους τους συγγενείς μου. Και σας παρακαλώ να μοιράσετε στους φίλους μου όλα τα πράγματα μου για να θυμούνται τον φίλο τους τον Τάκη και να κλαίνε. Πειθαίνο διότι ήμουν άτυχος.

«Ο πολυσυγαπημένος υιός σας»

Η επιστολή αυτή εύρήθηκε στην τσέπη ενός νεαρού μαραγκού ονόματι Κωνσταντίνου Διονυσοπούλου, που αφού την έγραψε, πήρε δέκα κουφέττα κινίνας, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του και... έθαλε τις φωνές: «Βοήθεια, χάνομαι!» Όταν τον έφεραν με το άσθενοφόρο αυτοκίνητο στο σταθμό πρώτων βοθηθών ένας νοσοκόμος πούχε αντίληψη

τί συνέβαινε, έσπευσε να φωνάξει στους συναδέλφους του: «Ελάτε! Φέρανε πάλι έναν «μηχανικό». Και ήθελε να πη πως ο νεοφερμένος ήταν ένας από εκείνους που χρησιμοποιούν την «μηχανή» της αυτοκτονίας για να επιτύχουν εκείνο που επιδιώκουν.

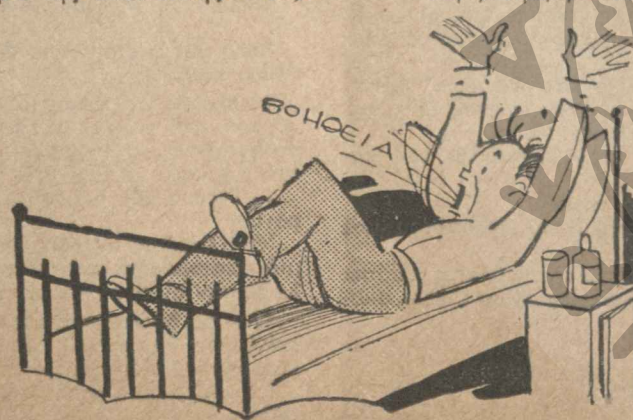
«Εδώ και λίγες μέρες, κατά τα μεσάνυχτα το κουδούνι του σταθμού χτυπούσε δαιμονισμένα. Γιατροί και νοσοκόμοι πετάχτηκαν επάνω άνάστατοι. Ήταν μια γυναικούλα του λαού, από την Ήλιούπολη, που είχε πάρει ιδίοιο. Άναίσθητη δοκόντανε στην αγκαλιά του άνδρός της που έτρεμε ο φουκαράς, σαν το καλαμώζυλο. Την έπλυσαν στο τραπέζι του χειρουργείου και άρχισε η περιβαλνς. Έννεσις, έντρίδες, αίθερας στη μύτη. Κατάπληκτος όμως ο γιατρός είχε αντίληψη ότι μέσα στην κοιλότητα του στομάτος δεν υπήρχε κανένα ίχνος έγκαύματος που θάπρεπε να υπάρχει αν πράγματι είχε πιη ιδίοιο. Ο αξιολύπητος σύζυγος έβρισκε ότι είχε δη στα χέρια της άδεια το μπουκαλάκι του ιδίου. Μισήτηριον. Προσπάθησαν να την συνεφέρουν, άδύνατον. «Εμοιάζε με πεθαμένη. Τότε ο γιατρός κατάλαβε «Κόλπο», ψιθύρισε στους νοσοκόμους και πρόσθεσε, δονατά όμως: «Αφού είναι έτσι πρέπει να την ανοίξουμε την κοιλιά. Έμπρός, έτοιμάστε τα εργαλεία!

Ουδέποτε νεκραστάσις άνθρωπου έκαμε λιγώτερη έντύπωση. Η άπλοική γυναικούλα που είχε πιστέψει ότι πράγματι θά της άνοιγαν την κοιλιά, άφησε τις λιποθυμίες και τά τερτίπια και πετάχθηκε έντρομη.

— Μη γιατρέ, για το Θεό, μη! Είπα ψέματα. Δεν πήρα τίποτα!

Σε λίγο έπεισθη να δώσει περισσότερες εξηγήσεις. Η πεθερά της έθαζε λόγια στον άνδρα της και γινότανε άφορη φασέρων έπεισοδιών, γιατί ο σύζυγος έδινε πίστι σ' όσα του διηγείτο ή μητέρα του. Και για να τον σωφρονίση ή σύζυγος σκέφθηκε να αυτοκτονήση. Άλλά που κουράγιο. Να πεθάνη σ'α καλά καθούμενα δεν είχε τό θάρρος. Σκέφθηκε λοιπόν να σκηνοθετήση άπείραν αυτοκτονίας.

«Αδείασε το μπουκαλάκι με (Συνέχεια στη σελίδα 56)

το θάρος της.

Μά ή πόρτα της οδοῦ Ἀριτουάν ἦταν κλειστή. Τοῦ κάκου οἱ ἐργάτες τῆ χτυποῦσαν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι.

— Μά ποῦ εἶναι λοιπόν ἡ κ. Σολλιέ; φώναξε ὁ Μαγκλουάρ. Γιατί δὲν ἀπαντᾷ; Γιατί δὲν ἔρχεται ν' ἀνοίξη; Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, ἡ φωνὴ τῆς μικρούλας ἀκούστηκε πά-
λι:

— Γιαγιά!... Γιαγιά!... ἔλεγε. Ποῦ εἶσαι;... Ἔλα λοιπόν!... Φοδᾶμαι!...

— Γρήγορα, βοηθήστε με!... φώναξε ὁ ὄργανοπαίκτης. Θὰ περάσω πάνω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχο καὶ θ' ἀνοίξω τὴν πόρτα!...

Ὁ Μαγκλουάρ ἂν κ' εἶχε ἓνα μόνο χέρι, ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπιδέξιος.

Ὁ Κλαύδιος Γκριθὸ ἔσκυψε πλάι στὸν τοῖχο γιὰ νὰ πα-
τήση ἀπάνω στὴ ράχι του.

Πραγματικὰ, ὁ μονόχειρ ἀνέθηκε ἐπάνω, σκαρφάλωσε στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου, τὴν ὕρασκέλισε καὶ πήδηξε στὴν αὐλὴ.

Μακρυὰ, ἀρχίζαν ν' ἀκούγονται σάλπινγγες ποὺ σήμαι-
ναν πυρκαϊά. Δαυλοὶ ἀναμμένοι φαινόντουσαν στοὺς δρό-
μους πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Πυροσβέστες ἔφθαναν ἀπὸ
τὸ Ζεννεβιλλιέρ, τὸ Σαιν - Ντενὶ καὶ τὸ Σαιν-Ουέν, μὰ τοὺς
ἔμενε ἀκόμα ἀρκετὸς δρόμος νὰ κάνουν κ' ἐν τῷ μεταξύ,
ὁ ἄνεμος δυνάμωνε τὴ φωτιά.

Ὅταν ἐπὶ τῆς μέσας στὴν αὐλὴ, ὁ Μαγκλουάρ φώναξε
στὴ μικρὴ Μάρθα.

— Κάνε κουράγιο, μικρούλα μου! Ἔφθασα!...

Χωρὶς νὰ χάνη οὔτε στιγμὴ τὴν ψυχραιμίαν του, μῆθε
μέσας στὸ θυρωρεῖο καὶ τράβηξε τὸ κορδόνι ποὺ ἀνοίγε
τὴν πόρτα.

Πραγματικὰ, ἐκεῖνη ἀνοίξε ἀμέσως.

Τότε ὤρμησαν μέσα οἱ ἐργάτες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων
βρισκόταν ὁ Κλαύδιος Γκριθὸ ποὺ φαινόνταν διατεθειμένους
ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας.

— Ἀς σώσουμε τὰ χαρτιά!... Ἀς σώσουμε τὸ χρημα-
τοκίδιό τοῦ κ. Μπερνιέρ!... πρόσταξε.

Ὅλοι ὤρμησαν ἀμέσως πρὸς τὴν κατοικία.

Ὁ Κλαύδιος κ' ὁ Μαγκλουάρ ποὺ ἔτρεχαν πλάι-πλάι
πρῶτοι, στάθηκαν ἔξω.

Στὴ λάμψη τῶν φλογῶν εἶχαν διακρίνει δυὸ σώματα ξα-
πλωμένα ἀπάνω στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς.

— Ὁ ἀφέντης! Ὁ κ. Μπερνιέρ! φώναξε ὁ κακοῦργος
ἀρχιεργάτης, προσποιούμενος τὸν κατάπληκτο καὶ τὸν τρο-
μαγμένο.

Συγχρόνως ὁ Μαγκλουάρ ἀναγνώριζε τὴν γιαγιά τῆς
Μάρθας ἀναίσθητη, μὲ τὸ μέτωπο ματωμένο.

— Μά εἶν' ἡ Βερονίκη! τραύλισε. Πληγωμένη... Νε-
κρὴ ἴσως!...

— Ἐπειτὰ, μὲ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς του φώναξε:

— Γρήγορα! Γρήγορα!... Βοήθεια ἐδῶ!... Ἐγὶνε
διπλὸ ἐγκλημα!... Δολοφονήσαν δυὸ ἀνθρώπους!... Ἔ-
βαλαν φωτιά!

Ἐκοσι χέρια ἀμέσως σήκωσαν τὰ σώματα τῶν δυὸ θυ-
μάτων, τὰ ὁποῖα μετέφεραν στὸ θυρωρεῖο ὡς δτου νὰ φθά-
σῃ ὁ γιατρός, τὸν ὁποῖον ἕνας ἐργάτης ἔτρεξε νὰ φέρῃ ἀπὸ
τὸ χωριό.

Ἡ Μάρθα, ἀκούοντας τὴ φωνὴ τοῦ ὄργανοπαίκτη, στὸν
ὁποῖο, καθὼς ξέρομε, εἶχε κάθε ἐμπιστοσύνη, ἔπαυσε πειὰ
νὰ τρέμῃ καὶ κατέθηκε στὸ ἰσόγειο τοῦ θυρωρείου.

Μὰ ἐκεῖ, θλίποντας τὴν γιαγιά τῆς καταματωμένη καὶ
ἀναίσθητη, ἔβγαλε μιά κραυγὴ σπαραχτικὴ καὶ φάνηκε
ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

Ὁ Μαγκλουάρ, τραβώντας τὴν κοντὰ του, τὴν ἔσφιξε
στὸ στήθος του.

— Μὴ φοδᾶσαι, μικρούλα! τῆς εἶπε. Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ
σὲ προστατεύω, γιὰ νὰ σὲ σώσω!

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, ἔφθασαν ἡ ἀντλίες κ' ἄρχισαν νὰ
ἐτοιμάζονται γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ ἔργο τους.

Μὰ ἀπὸ ποῦ νὰ πάρουν νερό;

Ἡ δεξαμενὴ τῶν ναυπηγείων εἶχε παγώσει.

Ἐπρεπε νὰ σπάσουν τὸν πάγο γιὰ ν' ἀντλήσουν νερὸ
κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα του.

Ἦταν κ' αὐτὸ μιά καθυστέρησης.

Ἐξάφνα μιά τρομαχτικὴ ἐκρηγξὶς ἀντήχησε.

Τὰ δοχεῖα τῆς ἐνεζίνης ποὺ βρισκόντουσαν μέσα στὰ ἐρ-
γαστήρια τοῦ διπλανοῦ χρωματουργείου, εἶχαν ἐκραγῇ.

Τὸ χρωματουργεῖο κ' ἡ κατοικία τοῦ Ριχάρδου Μπερ-
νιέρ ποὺ ἀκουμποῦσε σ' αὐτὸ κατέρρευσαν μὲ πάταγο, πε-
τώντας στὸν ἀέρα συντρίμια φλογισμένων δοκαριῶν ποὺ

διωγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο, πῆγαν κ' ἔπεσαν ἐπάνω στὰ γει-
τονικά ναυπηγεία.

Στὸν σταυλὸ τοῦ ἐργοστασίου τ' ἄλογα λυσομανοῦσαν
χρεμετίζοντας μὲ τρόπο.

Ὁ καπνὸς τὰ ἔπνιγε, ἡ φλόγες τὰ ψήνανε ζωντανὰ κ' ὁ
Ἀστακὸς, ὅπως ἔλεγαν τὸν μέθυστο σταυλῆ, ὁ ὁποῖος εἶ-
χε πάθει ἀσφυξία στὸ κρεβάτι του ἀπὸ τὶς πρῶτες σι-
γμές, δὲν μπορούσε νὰ πᾶ νὰ τὰ βοηθήσῃ ἐλευθερώνοντάς
τα.

XXXVII

Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε πάρει τρομαχτικὰς διαστάσεις.

Ὅλα τὰ ἐργαστήρια καϊγόντουσαν.

Μονάχα τὸ μικρὸ περίπτερο τῆς Βερονίκης ἔμενε ἄρρη-
κτο.

Μιά καὶ δὲν μπορούσε νὰ σωθῇ τίποτε ἀπὸ τὸ ἐργοστά-
σιο Μπερνιέρ, τὰ γειτονικά ναυπηγεία ἔγιναν ὁ στόχος
τῶν πυροσβεστῶν. Ἐπρεπε, ρίχνοντάς τους ἀδιάκοπα νερό
μὲ τὶς ἀντλίες, νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὴν ἄμεση κατα-
στροφή.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ τόπου ὥστόσο δὲν εἶχαν ἀκόμα φανῇ στὸν
τόπο τοῦ δράματος.

Ὁ δήμαρχος τοῦ Σαιντ - Ουέν καὶ ὁ ἀστυνόμος βρισκό-
ντουσαν στὸ Παρίσι, ὅπου γιῶρταζαν μαζὺ μὲ τὶς οἰκονό-
μους τῶν τῶν πρωτοχρονιά.

Μόνον οἱ χωροφύλακες ἔκαναν ὅσο μπορούσαν καλλιτε-
ρα τὸ καθήκον τους, μὰ τοὺς δυσκόλευε ὁ κόσμος ποὺ εἶ-
χε τρέξει καὶ ποὺ μολοντὶ ἔδειχνε καλὴ θέλησι, ὥστόσο
τὰ θαλάσσωσε γιατί ὅλοι ἦσαν σχεδὸν μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ
πρωτοχρονιάτικο γλέντι.

Ὁ Μαγκλουάρ ποὺ εἶχε τρομάξει πολὺ, ὅταν εἶδε τὸν
Ριχάρδο Μπερνιέρ νεκρὸ καὶ τὴ Βερονίκη ἀναίσθητη, νε-
κρὴ ἴσως κ' αὐτὴ, κόντευε κ' ἐκεῖνος νὰ χάσῃ τὸ μυαλό
του.

Οἱ στεναγμοὶ τῆς μικρῆς Μάρθας τοῦ σπάραζαν τὴν καρ-
διά.

Θυμῆθηκε τὰ θλιβερά προαισθήματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ κ.
Σολλιέ τοῦ εἶχε μιλήσει τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας
καὶ μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ συνέλθῃ.

Ἡ συστάσεις ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἡ Βερονίκη, τοῦ ξανάφ-
θαν στὴ μνήμη.

Θυμῆθηκε ὅτι εἶχε ὀρκισθῇ νὰ προστατεύσῃ τὴν περι-
ουσία τῆς μικρῆς Μάρθας καὶ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ
κρατήσῃ τὸν ὄρκο του.

— Μικρούλα μου, εἶπε στὴ Μάρθα, μεγάλη συμφορὰ ἐξ-
ἔστηκε. Ἰσως μάλιστα νὰ εἶναι πῶς μεγάλη, πῶς δυνάτη
ἀπ' ὅ,τι φαντάζομαι... Ἡ καλὴ σου γιαγιά μου ἐκμυστη-
ρεύθηκε τὸ ἀπόγευμα πολλὰ πράγματα... Ἰπρεπε νὰ σκε-
φθοῦμε τὴν περιουσίαν σου...

Ἡ Μάρθα φαινόταν πὼς τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα.

— Τὴν περιουσίαν μου; ξαναεἶπε μ' ἓναν τρόπο ἐντελῶς
μηχανικό.

— Ναί... Θυμίσου!

— Τί πρέπει νὰ θυμῶ;

— Τὸ κουβάρι μὲ τὸ μαλλὶ τῆς γιαγιάς σου...

— Ναί... ναι... θυμᾶμαι...

— Ἔ, λοιπόν;

— Ἡ γιαγιά μου εἶπε: «Αὐτὸ τὸ κουβάρι, ἂν πεθάνω,
θὰ τὸ πάρῃς, θὰ τὸ πᾶς στὸν κ. Μπερνιέρ ἢ στὸν καλὸ
μας φίλο τὸν ὄργανοπαίκτη...» Μὰ ἡ γιαγιά δὲν πέθανε,
δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἐλπίζω πὼς ὅχι... Μὰ βρίσκεται σὲ κίνδυνον κ' ὁ
κ. Μπερνιέρ πέθανε...

— Πέθανε! Ὁ κ. Μπερνιέρ! Εἶναι δυνατόν;

— Ἀλλοίμονο! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια...

— Καὶ ἡ γιαγιά, βρίσκεται σὲ κίνδυνον... Λοιπόν, ἂν πε-
θάνῃ κ' αὐτὴ, θὰ μείνω μόνη, ἐγώ, ὁλομόναχη!...

— Ὅχι, δὲν θὰ μείνῃς μόνη... Θὰ μείνῃς μὲ τὸν Μαγ-
κλουάρ, ὁ ὁποῖος θὰ σ' ἀγαπᾷ μὲ ὅλη τὴν καρδιά
κ' ὁ ὁποῖος θὰ θρῖν τρόπο νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξῃ μὲ ἔργα
αὐτὸ... Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε τὸ μέλλον σου, μικρὴ μου
Μάρθα... Δόσε μου τὸ κουβάρι μὲ τὸ μαλλὶ ποὺ ἔχει μέσα
τὴν ἀπόδειξιν τοῦ μεγάλου ποσοῦ, τὸ ὁποῖο ὁ πατέρας σου
κατέθεσε γιὰ σένα...

— Ναί, ναι, καλὴ μου Μαγκλουάρ. Θὰ σοῦ τὸ δώσω,
ὅπως ἄλλως τε μοῦ εἶπε νὰ κάνω ἡ γιαγιά...

Καὶ πλησιάζοντας τὸ τραπέζι, μέσας στὸ συρτάρι τοῦ
ὁποῖου ἡ κ. Σολλιέ εἶχε βάλῃ τὸ πολύτιμο κουβάρι, τὸ
ἀνοίξε. Πῆρε ζωὸ μέσα τὸ κουβάρι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ὄρ-
γανοπαίκτη.

γανοπαίκτη.

Ὁ Μαγκλουάρ τὸ ἔχωσε θαθεῖα μέσα στὴν τσέπη του
καὶ ψιθύρισε:

— Τώρα πρέπει ν' ἀγρυπνῶ ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν δυστυχι-
σμένη μικρούλα ἂν μείνῃ μόνη...

Κατόπιν πλησίασε τὴ Βερονίκη, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της καὶ
πῆρε τὸ συνεσπασμένο χέρι της.

Ἡ Μάρθα ἔκλαιγε μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸ
στήθος τῆς γιαγιάς της.

Ὁ μονόχειρ θέλησε ν' ἀνοίξῃ τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε γιὰ
νὰ θεσπαιωθῇ ὅτι τὰ μέλη δὲν εἶχαν σκληρυνθῇ κ' ὅτι
ἡ ζωὴ, κατὰ συνέπειαν, ὑπῆρχε ἀκόμα σ' αὐτὸ τὸ ἀναίσθη-
το κορμί.

Ἐξάφνα, ἀνασκήρτησε.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάχτυλα τῆς Βερονίκης, τῶν ὁποίων
ἡ ἀρθρώσεις ὑποχωροῦσαν χωρὶς δυσκολία, εἶδε νὰ λάμ-
πῃ ἓνα μεταλλικὸ ἀντικείμενο.

Τὸ πῆρε καὶ τὸ ἐξήτασε.

Ἦταν ἓνα χρυσὸ κοσμηματάκι, ἀληθινὸ ἔργο τέχνης, τὸ
ὁποῖο παρίστανε ἓνα λεοντάρι ποὺ ὑκράτοῦσε ἀνάμεσα στὰ
νύχια τοῦ μιά πολυτίμη πέτρα ἐπάνω στὴν ὁποία βρισκό-
ντουσαν χαραγμένα δυὸ ἀρχικά.

Ὁ Μαγκλουάρ. Νὰ ἓνα πρᾶγμα ποὺ δεί-
χνει ὁλοφάνερα ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα πιάστηκε μὲ
τὸν δολοφόνου, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ κλέφτης, ὅτι πᾶ-
λαιψε μαζὺ του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ καὶ ὅτι αὐτὸ
τὸ κοσμημὰ ἀπόμεινε στὸ χέρι, ὅταν χτυπήθηκε ἀπὸ
τὴν σφαίρα... Ἡρεμῶς, καθὼς φαίνεται ἀπὸ μιά ἀνάλυσιν.

Ὁ κρικός ποὺ τὸ συνέδεε μ' αὐτὴν, ἔσπασε... Εἶναι μιά
ἐνδειξὶς αὐτὸ τὸ πραγματάκι. Θὰ βοηθήσῃ ἴσως ν' ἀνα-
καλυφθῇ κανένα ἔγκλημα, ἂν ἡ μαμὰ Βερονίκη ποὺ θὰ εἶδε
ἀσφαλῶς τὸν ἐγκληματία, δὲν μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ. Πάντως
θὰ ἐξυπηρετήσῃ πολὺ τὴν δικαιοσύνη.

Ἐξάφνα ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ Μαγκλουάρ ἐπῆραν ἄλλο
δρόμο.

Ἡ δικαιοσύνη! Ἐξανείπε ξύνοντας τὸ κεφάλι του. Γε-
λιέται δεκαεπὶς φορὲς στὶς εἰκοσι... Γι' αὐτὸ πρὶν παρα-
δώσω τὸ εὑρημὰ μου στοὺς ἀνθρώπους τῆς δικαιοσύνης
καὶ τῆς ἀστυνομίας, θὰ περιμένω πρῶτα ν' ἀκούσω τὴν
γνώμην τῶν γιατρῶν γιὰ τὴ μαμὰ Βερονίκη. Ἐπειτα, θὰ
ἰδῶ τί θὰ κάνω...

Καὶ ὁ μονόχειρ ἔβαλε τὸ κοσμημὰ στὴ θέσιν του.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἔφθασε ὁ γυνώριμος γιατρός, Μπορ-
ντέ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν δήμαρχο τοῦ Σαιντ - Ουέν,
δυὸ - τρεῖς ἀπὸ τοὺς δημοτικὸς συμβούλους καὶ τὸν ἀ-
στυνόμο.

Ἐσαυγυρίζοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶχαν δῆ τὶς λάμψεις
τῆς πυρκαϊᾶς κ' εἶχαν τρέξει στὸν τόπο τοῦ δράματος.

Ἐνας χωροφύλακας ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τοὺς προῦπαν-
τήσῃ.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶπε, φοδερά ἐγκλήματα διεπράχθη-
σαν ἐδῶ. Διπλὴ δολοφονία, κλοπὴ καὶ ἐμποτισμός...

— Ποῦ εἶναι τὰ θύματα;

— Μέσας στὸ σπιτάκι τῆς
θυρωροῦ.

Ὁ ἀστυνόμος μαζὺ μὲ τὸν
δήμαρχο διευθύνθηκαν ἀμέ-
σως πρὸς τὸ θυρωρεῖο καὶ
μῆχαν μέσα. Βρῆκαν ἐκεῖ
τὸν δόκτορα Μπορντέ, σκυμ-
μένον πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα
τῆς Βερονίκης, δίπλα στὴ
Μάρθα ποὺ ὠλόλυξε.

— Πρόκειται λοιπὸν πε-
ρὶ δολοφονίας; ρώτησε ὁ
ἀστυνόμος.

— Δὲν χωρεῖ καμιὰ ἀμ-
φισβόλια ἀπάντησε ὁ για-
τρός.

— Κι' ὁ κ. Μπερνιέρ;

— Χτυπήθηκε ἀπὸ μιά
σφαίρα κατὰσθητα.

— Πληγώθηκε ἐπικίνδυνα;

— Εἶναι νεκρός!...

— Μεκρός! Ἐξανείπαν μὲ
τόσο ὁ δήμαρχος κ' ὁ ἀ-
στυνόμος.

Ὁ δόκτορ Μπορντέ ἔξα-
κολούθησε, δείχνοντας τὴν

Βερονίκη.

— Κι' αὐτὴ ἡ φτωχὴ γυναῖκα, χτυπημένη στὴν κροταφικὴ
χώρα ἀπὸ τὴ σφαίρα, δὲν ἔχει ἴσως παρὰ λίγων ὥρων ζωὴ
ἀκόμη καὶ μπορεῖ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ στὴν ἄλλη.

— Εἶναι ἡ θυρωρὸς τοῦ ἐργοστασίου;

— Μάλιστα, κύριε!

— Θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν ἐξετάσουμε;

— Ἀγνοῶ ἂν θ' ἀνακτήσῃ τὶς αἰσθήσεις της, ἀπάντησε
ὁ γιατρός.

— Αὐτὴ μόνο θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πῇ τί συνέβη... Θὰ
εἶδε ἴσως τὸν δολοφόνου...

— Ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἶδε. Μὰ θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν κατο-
νομάσῃ ποτέ; Ἡ κατάστασί της εἶναι κρίσιμωτάτη... Εἶ-
ναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὴ μεταφέρουμε ἀμέσως στὸ νο-
σοκομεῖο...

Ἐνας χωροφύλακας διετάχθηκε νὰ πᾶ νὰ φέρῃ γρή-
γορὸ ἓνα φορεῖο ἀπὸ τὸ δημαρχεῖο. Δυὸ καλοπορσίρειοι
ἐργάτες προσεφέρθηκαν νὰ τὸν συνοδεύσουν.

— Θὰ κάνετε μιά σχετικὴ ἐκθεσί, δὲν εἶν' ἔτσι, δόκτορ;

εἶπε ὁ ἀστυνόμος στὸν γιατρό. Ὅσο γιὰ τὸ πτώμα τοῦ κ.
Μπερνιέρ, δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀφήσουμε ἐδῶ, ἔαπλωμένο
στὸ πτώμα. Δὲν ὑπάρχει κανένα κρεβάτι;

— Ὑπάρχει ἓνα στὸ πρῶτο πάτωμα, τὸ κρεβάτι τῆς ἐυ-
τυχισμένης κ. Σολλιέ, ἀπάντησε ὁ Μαγκλουάρ, ὁ ὁποῖος
ἐσφίγγε στὴν ἀγκυλιά του τὴν μικρούλα Μάρθα ποὺ ἔ-
κλαιγε.

— Ἔ, λοιπόν, ξανάπε ὁ ἀστυνόμος, ἄς ἀνεβάσουν τὸ
πτώμα στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ ἄς τὸ ἐκπλῶσουν στὸ κρεβ-
βάτι.

Ἡ διαταγὴ τοῦ ἐκτελέστηκε ἀμέσως.

Σήκωσαν τὸ πτώμα τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ καὶ τὸ με-
τέφεραν στὴν κάμαρὴ τῆς Βερονίκης.

Πρέπει τώρα νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὴ
διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, εἶπε ὁ δήμαρχος στὸν ἀστυνό-
μο.

— Ναί, θὰ στείλω ἀμέσως ἓνα χωροφύλακα.

Καὶ θγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σημειωματάριο
ἔκοψε δυὸ φύλλα χαρτί, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Διπλὴ δολοφονία, κλοπὴ καὶ ἐμπρησμός, διεπράχθησαν εἰς τὸ Σαιντ-
Ουέν, εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ, τοῦ ἐνὸς τῶν θυμάτων,
Ἀπαράιτητος καὶ ἐπείγουσα ἡ παρουσία τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ Ἀρ-
χιγοῦ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας.

Ὁ Ἀστυνόμος τοῦ Σαιντ - Ουέν.

— Τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ θὰ τὸ πᾶς στὰ δικαστήρια καὶ τὸ
ἄλλο στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια, διέταξε ὁ ἀστυνόμος ἕναν
ἀπ' τοὺς ὑφισταμένους του. Ἀν ἔχῃς τύχη καὶ ἔρῃς ἀμάζι,
πάρ' το... Πάντως κάνε ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ γρήγορα!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενδυμια Σόφια

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΡΙΜΑ ΣΤΑ ΛΕΦΤΑΙ..

«Ο Ίακώβ είναι πολύ άρρωστος. Η γυναίκα του, η Ρεβέκκα, πηγαίνει να του αγοράσει διάφορα φάρμακα. Όταν γυρίζει, βρίσκει τον γιατρό πάνω από το προσκέφαλο του άντρός της.

— Λοιπόν, γιατρέ; τον ρωτά.
— Άλλοίμονο! Δεν μπορούμε πια να κάνουμε τίποτα. Ο δυστυχισμένος, παρέδωσε την ψυχή του στον Θεό!
— Πώς; Τέλειωσε! «Ω! γιατρέ... Καί τώρα, δλ' αυτά τα φάρμακα που αγόρασα θα πάνε χαμένα; Και στοιχίζουν πόσα λεφτά... Δεν μπορώ να τα πάρω εγώ, γιατρέ, για να μην πάνε χαμένα».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ ΤΥΠΟ
ΔΙΑΝΑ

Από περιγραφή μιάς μάχης του Ισπανικού πολέμου, δημοσιεύθεισαν εις

Βλέπετε, έχω πρακτικό μυαλό, φίλε μου... Αί στρουθοκάμηλοι μπορούν ν' αντικαταστήσουν περίφημα τα τηλεγραφόφωλα...

γαλλικήν εφημερίδα:
«Οι Έρωτοί άρμησαν έναντιον των αντιπάλων του με χειροβομβίδας εις τας χείρας και έγκρηιδία μεταξύ των δδόντων, άδοντες διάφορα θούρια και ύψωντες άπειλητικώς τούς γρόνθους των»!

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
ΛΟΓΙΚΗ ΤΡΕΛΛΟΥ

Ένας τρελλός θυάζει το κουτί με τα σπέρτα του, για ν' ανάψει ένα τσιγάρο. Το άνοίγει και βλέπει μέσα τρία σπέρτα μονάχα. Παίρνει το πρώτο, αλλά είναι θρεγμένο και δεν ανάδει. Παίρνει το δεύτερο, το τρίβει στο κουτί, μα κι αυτό δεν ανάδει. Τότε παίρνει το τρίτο, το τρίβει στο κουτί και...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

(Υπό ΣΙΠΩΛ ΟΜΒΕΡΛΑΙΝ)

Ξανάρθε το φθινόπωρο... Πέφτει η βροχή ψιλή - ψιλή... Και δεν υπάρχει πια ψιλή.

Τά σύννεφα στον ούρανό Πλακώσανε θαρειαί και σκούρα... Κ' η φτώχεια πιά θαρειαί σκοτούρα!

Ξερά τα φύλλα πέφτουνε Και τρίβουνε στη γη την κρύα: Άπενταρία! Άπενταρία!

Φυσάει βορράς! Φυσάει θρακιάς Στά δάση μέσα, στα λαγκάδια — Κ' η τσέπη είναι τόσο άδεια...

Και των βιολιών αντιλαλούν Μακρυά πένθιμοι θρήνοι... Κ' η τσέπη κλαίει κι εκείνη...

Και άφηνουμαι στον άνεμο και πάω παραπαίων... Φτώχεια και των γονέων!

Κι' από την θλίψη την πολλή Μου σφίγγεται η καρδιά... «Αχ! Άναπαραδιά!...

αυτό ανάδει τέλος.
Τότε ο τρελλός το σβύνει και το ξαναβάζει προσεχτικά μέσα στο κουτί, λέγοντας: «Α! αυτό ανάδει επί τέλους! Άς το φυλάξουμε γι' αργότερα!...

ΣΤΕΡΝΗ ΜΟΥ ΓΝΩΣΙ

Ο ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ. — «Α! Έκανε σχημα!... Θα έπρεπε να τη μεταφέρω σε... δύο δόσεις...»

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

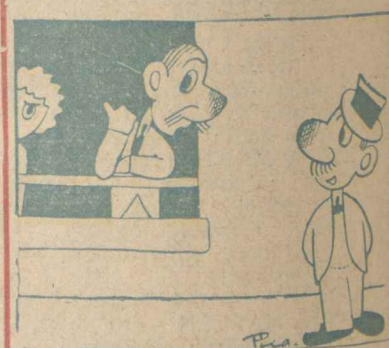
ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

— Κατηγορούμενε! Το Δικαστήριο δέχεται τις εξηγήσεις σου, που δικαιολογούνε έντελώς το παράπτωμα της διγαμίας, που έκανες. Είσαι ελεύθερος. Μπορείς να γυρίσης στο σπίτι σου.
— Σε ποιά από τα δυό, κύριε Πρόεδρε;

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

Στο θέατρο, την ώρα που το έργο τελειώνει και πέφτει η αύλα, η κυρία λέει στον σύζυγό της:
— «Ω! Ζάκ, καλά που το θυμήθηκα! Νομίζω πως όταν φύγαμε από το

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

— Θάρχουνι ευχαρίστως να πιά λίγο κρασί μαζί σου, μα φοβάμαι την επέμβαση της... μεγάλης μου δύναμεις...

σπίτι, έχασα να κλείσω την θούσι του μπάνιου!...

— Είναι έξη μήνες τώρα, που έχω χάσει το ρολόι μου. Το άναζήτησα παντού, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Σήμερα το πρωί, καθώς φορούσα ένα γιλέκο, που δεν το είχα θάλει από εκείνη την εποχή, μάντεψε τί θρήκα...

— Το ρολόι σου, φυσικά.
— «Οχι άκριβώς. Άλλά θρήκα...»
ήν τρύπα, από την οποία έπεσε και χάθηκε...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Τώρα, άπαντήστε μου ειλικρινώς, κύριε κόμη, υπάρχει τίποτε το

άτιμωτικό στην σταδιοδρομία μου; Μπορούν οι κ. κ. Μονρό και Μάρκχαμ να σκέφτονται για μένα, τι θέλουν, αλλά επιτρέψτε μου να έχω κι' εγώ την δική μου γνώμη.
— Κύριε Γκρήνθουδ, άπάντησε ο κόμης, φοβάμαι ότι φάνηκα πολύ άυστηρός στις παρατηρήσεις μου και σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε...
— Άγαπητέ μου κόμη, ούτε λέξι πια για δλ' αυτά! Εφώτα ο Γκρήνθουδ χαμογελώντας για τον θρίαμβό του. Τη στιγμή εκείνη, ένας υπηρέτης μπήκε μέσα κι' άνηγγειλε στον κόμητα ότι ο κόμης Ουάρριγκτον θρικόταν στο σαλόνι κι' ότι ζητούσε από την έξοχότητά του να του παραχωρήσει μιά συνέντευξι δέκα λεπτών μόνο.

Ο κόμης Άλτερνόνι παρακάλεσε τον Γκρήνθουδ να μη φύγει προτού ξαναγυρίση, του ζήτησε συγγνώμην και κατέβηκε στο σαλόνι, όπου τον περίμενε ο κόμης Ουάρριγκτον.

— Η έξοχότης σας, είπε ο τελευταίος, ελπίζω ότι θα με συγχωρήσει για την άκατάλληλη ώρα της επίσκεψέας μου.
— Ο κόμης Ουάρριγκτον είναι πάντοτε ευχαρίστως δεκτός στο σπίτι μου...

— Σας ευχαρίστω, κύριε κόμη. Τώρα θα μου επιτρέψετε να σας άπευθύνω μιά παράκλησι.

— Σας άκούω και να είσθε θέβαιος πως θα κάνω, τι μπορώ για να σας ευχαριστήσω...

— Ενδιαφέρομαι πολύ, άγαπητέ μου κόμη, είπε ο Ουάρριγκτον για μιά νεαρή εξαδέλφη μου, ονομαζόμενη Έλίζα Σίδνεϋ. Η νέα αυτή άγάπησε άλλοτε έναν άνθρωπο άνάξιο της, έναν άθλιο που πλούτισε καταστρέφοντας τους άλλους. Εύτυχως άντελήφθη έγκαίρως περί τίνος ύποκειμένου έπρόκειτο και τον έδιωξε καταπνίγοντας τον έρωτά της. Μα ο άθλιος αυτός προσπάθησε χθες την νύχτα να κακοποιήσει την δεσποινίδα Σίδνεϋ με τον πιο ποταπό τρόπο. Της έδωσε ναρκωτικό, χρησιμοποιώντας γι' αυτόν τον σκοπό έναν άνθρωπό του. Εύτυχως, η Θεία Πρόνοια έφώτισε την τελευταία στιγμή τον άνθρωπο αυτό και τον έκανε να υπερασπισθί, να προστατεύσει και να σώσει την τιμή της δεσποινίδος Σίδνεϋ.

— Μιά τέτοια συμπεριφορά δεν μπορεί να μείνει άτιμωρητή σε μιά χώρα, στην οποία υπάρχουν νόμοι και τιμωροί, είπε ο κόμης Άλτερνόνι.

— Α, μιλώρδε, το χρήμα μπορεί να κατορθώσει τα πάντα. Έξ' άλλου, για να καταγγελθί ο άθλιος αυτός, χρειάζονται σοβαρές αποδείξεις, μάρτυρες, πράγματα που δυστυχώς δεν υπάρχουν... Α! Ξέρει και κάνει καλά τις δουλειές του αυτός ο έλεεινός Τζώρτζ Μονταγκιού ή Γκρήνθουδ.

— Πώς; φώναξε ο Άλτερνόνι, του οποίου τα χαρακτηριστικά αλλοιώθηκαν. Άκουσα καλά; Τί θνομα είπατε;
— Τζώρτζ Μονταγκιού ή Γκρήνθουδ, ξαναείπε ο κόμης Ουάρριγκτον.

— Ω! φώναξε ο Έταλός εύπατρίδης, πέφτοντας σε μιά έβρα και σκεπάζοντας το πρόσωπό του, με τα χέρια του. Σας ευχαρίστω που μου το είπατε αυτό, προτού θυσιάσω την κόρη μου...

— Συγχωρήστε με, κόμη, αν σας έλύπησα χωρίς να θέλω... Τί λέτε; Μου κάνατε μιά τεραστία εκδούλευσι... Μου άνοίξατε τα μάτια και είδα καθαρά ποιός είναι ο άνθρωπος αυτός, του οποίου η ζωή είναι γεμάτη εγκλήματα.

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΥΝΟΛΤΣ

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο κόμης Άλτερνόνι, έσφιγγε με μεγάλη ευγνωμοσύνη τα χέρια του ευγενούς Άγγλου.

— Άλλοτε, μιλώρδε, θα σας εξηγήσω την ατρία της ταραχής μου... Θα ήθετε τότε πόσο άθλιο κι' άνήθικο ύποκειμενο είναι αυτός ο Γκρήνθουδ. Άλλά πέστε μου, σε τί μπορώ, να φανώ χρήσιμος στην έξοχότητά σας.

— Η εξαδέλφη μου Έλίζα Σίδνεϋ, για ν' άποφύγη τις καταδιώξεις του άθλιου αυτού, άποφάσισε να φύγη από την Άγγλία. Η έξοχότης σας ξέρει ότι έχω μιά μικρή έπαυλι στο Μοντόνι.

— «Ω! μιλάτε με μεγάλη μετριοφροσύνη για την έπαυλίσας, είπε ο Έταλός κόμης. Άπεναντίας είναι — πρόσθεσε στενάχοντας — μιά θαυμασία διαμονή, όπου σε καιρούς καλλίτερους δέχτηκα την φιλοξενία σας;

— Μάλιστα, είπε ο κόμης ύποκλινόμενος, η έξοχότης σας με τίμησε με την έπίσκεψί της. Στην έπαυλι αυτή σκοπεύω να εγκαταστήσω την Έλίζα Σίδνεϋ για να βρίσκεται άσφαλισμένη από τα νύχια του Γκρήνθουδ.

«Ο σκοπός της έπισκέψέας μου είναι να εύαρεστηθί η έξοχότης σας να μου δώση μερικές συστατικές έπιστολές, με τις όποιες ή δεσποινίς Σίδνεϋ να μπορέση να μπη σε μερικά σπίτια του Μοντόνι.

— Πολύ ευχαρίστως, άπάντησε ο Άλτερνόνι. Και πότε σκοπεύει να φύγη ή δεσποινίς Σίδνεϋ;

— Μεθαύριο, άγαπητέ μου κόμη.

— Αύριο το θράδυ, μιλώρδε, θα έχετε τις συστατικές έπιστολές. Θα είναι θέβαια άνοιχτές, αλλά η έξοχότης σας ζς φροντίση να μη διαβαστούν στην Άγγλία.

— Σας καταλαβαίνω, κόμη. Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Ο κόμης Ουάρριγκτον ευχαρίστησε θερμά τον κόμητα Άλτερνόνι, τον άποχαιρέτησε μ' έγκαρδιότητα και έφυγε.

Τότε ο οικοδεσπότης χτύπησε ένα κοδούνι και είπε άποφασιστικά και με όρη στον ύπνρητη που παρουσιάστηκε:

— Παρακάλεσε τον κ. Τζώρτζ Γκρήνθουδ να ρθί έδω. Ο Γκρήνθουδ έφτασε σε λίγο. Ο κόμης, έξαλλος από την όρη του, έκοβε θέλτες μέσα στο δωμάτιο.

— Κύριε Γκρήνθουδ, του είπε ο Έταλός εύπατρίδης, μου φαίνεται ότι θυμάστε το άντικείμενο της συνουσίας μας, όταν μας διέκοψε πρό όλίγου η άφιξις του κόμητας Ουάρριγκτον.

— Βέβαια, άπάντησε ο Γκρήνθουδ, ο όποιος από το ύφος του κόμητος, μάντεψε ότι κάποιος καινούργιος κίνδυνος είχε παρουσιαστή. Μου άπευθύνετε διάφορες κατηγορίες, στις όποιες ελπίζω ότι άπάντησα με τρόπο ικανοποιητικό για σας, αφού κατάδεχτήκατε να μου ζητήσετε συγγνώμην για την άυστηρότητα των λόγων μου...

— Αν, κύριε, εξακολούθησε ο κόμης με διακέκλια και τανικωντας την άπαχθεία του και την όρη του, αν είσατε τόσο όσο έντιμος, όσο θέλετε να φαίνεσθε και αν προσγματοικά σας συκοφάντησαν, αν κλαίτε αληθινά για την καταστροφή εκείνων, τους όποιους η έπιχειρήσείς σας έκαναν φτωχούς, τότε λάδετε την καλωσύνη να μου επιτρέψετε τα χρήματα που σας έμπεστεύθηκα. Τότε μόνο θα σας δικαίωσω και για να σας πω την αλήθεια, δεν θέλω πια ν' άνακατευθώ σε έπιχειρήσεις.

— Άγαπητέ μου κόμη, είπε ο Γκρήνθουδ, ό,τι ζητάτε είναι προσβλητικό για μένα και άσυνήθιστο στις έμπορικές έπιχειρήσεις.

— Έδώ δεν πρόκειται για έμπορικές έπιχειρήσεις, δλ' άποκλειστικώς για ζητήματα τιμής.

— Τιμή κι' έπιχειρήσεις είναι για μένα συνώνυμα πράγματα, είπε ο Γκρήνθουδ χαμογελώντας.

— Τόσο το καλλίτερο! φώναξε ο κόμης. Βλέπω ότι είμαστε σύμφωνοι και γι' αυτό σας παρακαλώ να μου έπι-

οτρέπετε το ποσόν που σας έδωσα...

— Τέτοιου είδους απαιτήσεις δεν γίνονται θιαστικά, είπε ο Γκρήνθουδ παίζοντας με την θαυμάσια άλυσίδα του ρολογιού του.

— Δυο πράγματα έγιναν: ή καταθέσατε τα κεφάλαιά ή θρίσκονται ακόμη στα χέρια σας, είπε ο κόμης. "Αν συνέβη το πρώτο δώστε μου την έγγραφό σας, αν συνέβη το δεύτερο, δώστε μου μία επιταγή για τον τραπεζίτη σας..."

— Αυτό που μου ζητάτε, απαιτεί ώριμη σκέψη, είπε ο Γκρήνθουδ. "Εξ άλλου κατά την εποχή αυτή δεν έχω πρόχειρα κεφάλαια."

— Τότε πώς θα κάνετε την επιχείρησή για την οποία διέθεσα τα δικά μου κεφάλαια; είπε ο κόμης.

— Πρέπει να μάθετε, είπε ο Γκρήνθουδ, ότι κεφαλαιούχοι σαν εμένα τοποθετούν τα κεφάλαιά τους όπου νομίζουν επικερδέστερο και χρησιμοποιούν συναλλαγματικές για να κινούνται. "Ετσι μπορώ να φτιάξω δώδεκα θαπώρα μέσα σε λίγους μήνες και να τα πληρώσω χωρίς ν' αγγίξω καβάλου τα κεφάλαιά μου..."

— Σας καταλαβαίνω, κύριε, είπε ο κόμης, και για να μη σας ζημιώσω, είμαι πρόθυμος να πάρω πίσω τα χρήματά μου με τον τρόπο που χρησιμοποιείτε συνήθως...

— Ωραία είπε ο Γκρήνθουδ. Τότε το πράγμα διαφέρει. Ξέρω έναν από τους πλουσιωτέρους τραπεζίτες του Λονδίνου με τον οποίο έχω συχνές συναλλαγές. "Έχετε καμμία δυσκολία να καταθέσετε τα κεφάλαιά σας σ' αυτόν αντί για μένα για έξη μήνες;"

— Ποιός είναι ο τραπεζίτης αυτός;

— Ο Ζάμ Τόμλινσον...

— Δεν τον γνωρίζω, αλλά δέχομαι... Πότε θα τον δω;

— Έλατε αύριο κατά το μεσημέρι στο σπίτι μου και θα πάμε στο κυρίου Τόμλινσον... Σε μία ώρα θα κανονίσουμε την υπόθεσή σας μαζί του.

Ο Γκρήνθουδ, αφού είπε τα λόγια αυτά, έφυγε.

ΚΒ

Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

Η Τραπεζα Ζάμ Τόμλινσον θρίσκονταν στην πλούσια συνοικία «Λόμπαντ Στρίτ». Έχαιρε μεγάλης εμπορικής υπολήψεως κι' έθεωρείτο ασφαλειστική. Τα πλούτη ή ακεραιότητάς και ή πείρα του διευθυντού της ήσαν παροιμιώδη.

Στην πραγματικότητα όμως τα πράγματα ήσαν οιασδήποτε. Από τον καιρό που ο πατέρας Τόμλινσον είχε πεθάνει κι' είχε αναλάβει την διεύθυνση της Τραπεζής ο γιός του Ζάμ ή κατάστασις είχε αλλάξει. Ανίκανος ο Ζάμ να διευθύνη Τραπεζα, είχε χάσει μέσα σε δυο-τρία χρόνια τεράστια ποσά.

Η επανάστασις της Γαλλίας το 1830 είχε καταστρέψει μία μεγάλη επιχείρησι στην οποία ο Τόμλινσον είχε καταθέσει όλα σχεδόν τα κεφάλαιά του. "Ετσι κι' η Τραπεζα Τόμλινσον κατεστράφη, τουλάχιστον στην πραγματικότητα."

Ο Ζάμ Τόμλινσον αναγκάστηκε τότε να δηλώσει τα πάντα στον ταμία του, παλαιό υπάλληλο του οίκου του, τον Μιχαήλ Μάρτεν, έναν πύπο αποκρουστικό στην εμφάνισι.

Ο Μάρτεν θεώρησε τον κύριό του, ότι μπορούσε φαινομενικώς ή Τραπεζα να εξακολουθήσει τις εργασίες της και αν πήγαιναν καλά να συγκαλύψουν την καταστροφή.

Το πρωί της επομένης των γεγονότων που διηγηθήκαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, ο Ζάμ Τόμλινσον καθόταν στο γραφείο του και διάβαζε τούς «Τάιμς». Σε κάποια στιγμή χτύπησε ένα κουδούνι και είπε στον υπάλληλο που παρουσιάστηκε:

— Πέστε στον κ. Μάρτεν ότι τον περιμένω.

Ο υπάλληλος έφυγε και σε λίγο ο Μάρτεν μπήκε μέσα κλείνοντας με προσοχή την πόρτα πίσω του.

— Καλημέρα, Μιχαήλ, είπε ο τραπεζίτης. Τι νέα;

— Όσο πηγαίνουμε καί χειρότερα, γρύλλισε ο ταμίας. Βρισκόμαστε σε τόσο απελπιστική θέση, ώστε καθημερινώς φοβάμαι ότι θ' ανατείλη ή ημέρα, αλλά δεν θα προλάβουμε στην δούλη της.

— Θεέ μου! Τι κατάστασις! φώναξε ο Τόμλινσον. Και όμως χιλιάδες ανθρώπων θα ήθελαν να θρίσκονται στη θέση μου, ενώ εγώ θα προτιμούσα να είμαι ένας φτωχός δοκαθαρής.

— Αυτά είναι τρέλλες! είπε ο γέρο ταμίας. Πρέπει να υπομεινουμε ως το τέλος.

— Ποιά είναι ή κατάστασις των θιβλίων σου σήμερα; ρώτησε ο τραπεζίτης με κάποιο φόβο.

— Τρεις χιλιάδες τετρακόσιες λίρες και δεκαοχτώ σελίνια σε χρήμα, και χίλιες εξακόσιες τριανταπέντε λίρες

σε γραμμάτια, απάντησε ο ταμίας.

— Αυτά μόνο; φώναξε ο Τόμλινσον. Και σήμερα ακριβώς πρέπει να πληρώσουμε στο Γκρήνθουδ τις δυο χιλιάδες λίρες που μου οανεισε πρό έξη εβδομάδων...

— Δεν πρέπει να δοθούν τα χρήματα αυτά, είπε ο ταμίας. Ο Γκρήνθουδ ξέρει την καίσιτασι της Τραπεζής και πρέπει να περιμένη.

— Ξέρεις τον Γκρήνθουδ, Μιχαήλ, είπε ο τραπεζίτης. "Αν δεν είμαστε ακριβείς στις υποχρεώσεις μας μαζί του, δεν θα μάς δανείσει πια ούτε σελίνι. Τι θα καναμε χωρίς αυτόν σε πολλές περιστάσεις;"

— Τα ξέρω δλ' αυτά, απάντησε ο ταμίας. "Αλλά σκεφθήτε τον τόκο που του πληρώνουμε..."

— Βλέπετε λοιπόν τον κίνδυνο που διατρέχουμε, είπε ο τραπεζίτης.

— Τον περασμένο χρόνο, εξακολούθησε ο ταμίας, του πληρώσαμε σε τούκους τρεις χιλιάδες λίρες. Δεν είναι δυνατό να εξακολουθήσουμε με τον τρόπο αυτό...

Την στιγμή εκείνη, ένας κλητήρας ανήγγειλε τον Γκρήνθουδ. "Άμεσως ο Μάρτεν θύγχε έξω."

— Θα έρχεσθε για τις δυο σας χιλιάδες λίρες; ρώτησε ο τραπεζίτης τον Γκρήνθουδ μετά τον συνηθισμένο χαϊρετισμό, μόλις εκείνος μπηκε μέσα.

— Ναι, έχω απόλυτη ανάγκη του ποσού αυτού πριν απ' το μεσημέρι, απάντησε ο Γκρήνθουδ, γιατί είμαι υποχρεωμένος να πληρώσω στον κόμητα Άλτερνι δεκαπέντε χιλιάδες λίρες.

— Τρομερό! είπε ο Τόμλινσον. Βρίσκομαι κι' εγώ στην ίδια κατάσταση. Μόλις παρτε τα χρήματά σας, θ' ανασταλούν άμεσως ή πληρωμές.

— Είναι πολύ δυσχερές, είπε ο Γκρήνθουδ, αλλά ο κόμης έχει απόλυτη ανάγκη των χρημάτων του και δεν μπορώ να τον αναβάλω...

— Θεέ μου! φώναξε ο Τόμλινσον. Τι να κάνω; Καλέ μου φίλε Γκρήνθουδ, ξέρω ότι είσαι πολύ πλούσιος... ότι μπορείς να θήρς όποιο ποσόν θέλεις... Σε ίκετεύω, μη με πιέζεις για σήμερα.

— "Αλλά τί πρέπει να κάνω τότε εγώ; Πρέπει να ικανοποιήσω τον κόμητα και ει'ν αδύνατον να το κατορθώσω χωρίς τις δυο χιλιάδες αυτές λίρες."

— Μπορώ να σας δώσω το ποσόν αυτό σε δεκαπέντε μέρες!

— Σε δεκαπέντε μέρες! φώναξε ο Γκρήνθουδ σφίγγοντας τις γραβιές του. Μα αύριο θα είναι πολύ άργα...

— Αφήστε μου τις δυο χιλιάδες λίρες έξη εβδομάδες ακόμα ή ένα μήνα και τότε θα κάνω ό,τι θέλετε...

— Πέστε μου, με ποιόν τρόπο θα ικανοποιήσω τον κόμητα Άλτερνι και είμαι έτοιμος να σας αφήσω τα χρήματά για έξη μήνες.

Ο Τόμλινσον είχε θυσιάζει σε σκέψεις.

Από την θύσσή του αυτή τον απέσπασε ή είσοδος του ταμίου Μάρτεν, ο οποίος τον πλησίασε και του ψιθύρισε στο αυτί μερικά λόγια και κατόπιν άποσύρθηκε.

Τότε ο Τόμλινσον γύρισε προς τον Γκρήνθουδ και του είπε:

— Ο ταμίας μου μου ανήγγειλε ότι αναγκάστηκε να πληρώσει πρό όλίγου έφτακόσιες πενήντα λίρες. "Ετσι τα χρήματά που μένουν τώρα στο ταμείο της Τραπεζής είναι λιγώτερα από δυο χιλιάδες λίρες. Υπόθαλε μόνος σου τούς δρους σου..."

Ο Γκρήνθουδ είχε πετύχει αυτό που επιθυμούσε.

— Άκούστε, είπε παίζοντας με την άλυσίδα του ρολογιού του, ο κόμης Άλτερνι σας δέχεται αντί για μένα ως όφειλέτη του... Δεχθήτε το αυτό κι' εγώ σας αφήνω τις δυο χιλιάδες λίρες.

— Πώς! φώναξε ο τραπεζίτης. Θέλετε, Γκρήνθουδ, να παρουσιαστώ ως όφειλέτης δεκαπέντε χιλιάδων λιρών στον κόμητα την στιγμή που χρωστάω σε σας μονάχα δυο χιλιάδες!

— Ασφαλώς δεν μιλάτε σοβαρά, Γκρήνθουδ...

— Μιλάω σοβαρώτατα. "Αν χρεωκοπήσετε μέσα σ' έξη μήνες δεκαπέντε χιλιάδες λίρες περισσότερα ή λιγώτερα, δεν είναι σπουδαίο ποσόν."

Αν όμως κατορθώσετε να σπείξετε την Τραπεζά σας μέσα σ' αυτό το διάστημα, θα σας δοθησώ να υπερνικήσετε τις δυσκολίες.

— Δεν είσθε δίκαιος, Γκρήνθουδ. Θέλετε να με καταστρέψετε μ' ένα χτύπημα, φώναξε ο Τόμλινσον. Λοιπόν, αφού είν' έτσι, πάρτε τις δυο χιλιάδες λίρες σας...

— Και τότε θα τοιχοκολλήσετε στην πόρτα της Τραπεζής σας μία μικρή γνωστοποίησι, με την οποία θ' αναγγέλλετε στο κοινόν ότι παύουν ή πληρωμές...

"Ετσι δεν είναι; είπε ο Γκρήνθουδ, εξακολουθώντας να παίζει με

την άλυσίδα του ρολογιού του.

— Άχ! Θεέ μου!... Σ' αυτό λοιπόν το σημείο έφθασα; φώναξε ο τραπεζίτης. Καταστραμμένος, ατιμάσμενος, φτωχός! Και δλ' αυτά σε διάστημα μιάς ημέρας...

Αλλά καλύτερα να τά υποφέρω δλ' αυτά παρά να δεχθώ τούς δρους σας...

Και χτύπησε ζωηρά το κουδούνι.

— Κύριε Μάρτεν, είπε με προσποιητή γαλήνη στον ταμία που παρουσιάστηκε, μετρήστε δυο χιλιάδες λίρες στον κύριο Γκρήνθουδ.

— Αδύνατον! μουρούρισε ο Μάρτεν ρουφώντας μία πρέζα ταμπάκο. Πρό όλίγου πλήρωσα 465 λίρες και δεν έχω πια στο ταμείον το ποσόν που μου ζητάτε...

Ο τραπεζίτης σκέφθηκε μία στιγμή και έπειτα είπε:

— Κύριε Μάρτεν, μπορείτε ν' άποσυρθήτε. Θα κανονίσω την υπόθεσι μόνος μου μαζί με τον κ. Γκρήνθουδ.

Και όταν ο ταμίας θύγχε έξω, γύρισε προς τον Γκρήνθουδ και πρόσθεσε:

— Δέχομαι τούς δρους σας.

— Τότε θα ξαναρθώ το μεσημέρι μαζί με τον κόμητα Άλτερνι.

— Όποτε είχατε την υπόθεσι αυτή προετοιμασμένη μέσα στο μυαλό σας, είπε με ειρωνεία και πίκρα ο τραπεζίτης.

— Βεβαίωτα! φώναξε ο Γκρήνθουδ με τη συνηθισμένη του άδιαφορία. "Ήξερα ότι θα μ' άπαλλάσσετε από την υποχρέωσι αυτή πρός τον κόμητα και από εύγνωμοσύνη, στο έξη δλ' σας φανώ χρήσιμος."

Βασίζομαι στα λόγια σας, είπε ο Τόμλινσον.

Και κυττάζοντας το ρολόι του, πρόσθεσε:

— Είναι μεσημέρι. Φαντάζομαι ότι ο κόμης δεν θ' άρνηση νάρθη.

Πράγματι μετά ένα τέταρτο της ώρας, έφθασε ο Ιταλός ευπατριδής.

— Βλέπετε ότι κράτησα τον λόγο μου, κόμη! είπε ο Γκρήνθουδ θριαμβευτικά.

Ο κ. Τόμλινσον είχε στα χέρια του κεφάλαια δικά του, τα οποία πρέπει να κρατήση έξη μήνες και έξη μέρες από σήμερα με 4 τοις ο/ο.

Κύριε άν δεχθήτε να σας χρωστά ή κ. Τόμλινσον δεκαπέντε χιλιάδες λίρες απ' τα κεφάλαιά μου, ή υπόθεσής μας τελειώνει άμέσως.

— Δεν διατάζω καθόλου, κύριε Γκρήνθουδ, απάντησε ο κόμης, να πιστώσω μ' αυτό το ποσόν ένα τραπεζικό ίδρυμα που έχει τόση μεγάλη φήμη.

— Τότε δεν μένει να κάνετε τίποτε άλλο, φώναξε ο Γκρήνθουδ παρά να μου έπιστρέψετε την απόδειξή μου και να πάρτε μία άλλη από τον κ. Τόμλινσον, ο οποίος δέχθηκε ή μεταβίβασι αυτή.

Η υπόθεσις κανονίστηκε όπως πρότεινε ο Γκρήνθουδ, ο κόμης έδωσε την απόδειξή του στο Γκρήνθουδ και πήρε μία άλλη από τον τραπεζίτη.

— Τώρα που ή υπόθεσις κανονίστηκε, κύριε κόμη, είπε ο Γκρήνθουδ, έλπίζω ότι θα εξακολουθήσουμε να είμαστε φίλοι.

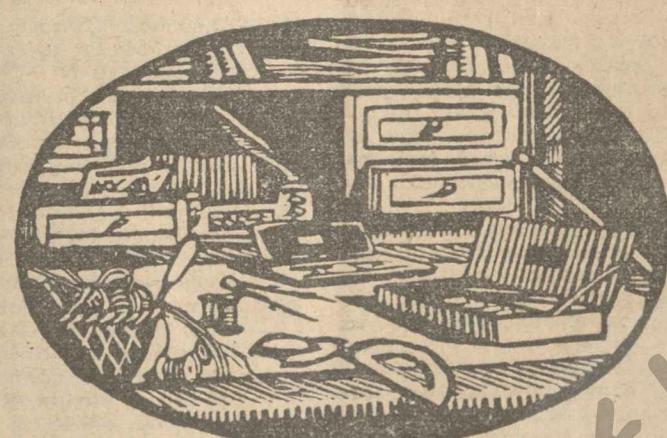
— Δυστυχώς όχι, κύριε! απάντησε ο Ιταλός ευπατριδής με σοβαρότητα. Μαλονότι είμαι αναγκασμένος να δηλώσω ότι οικονομικώς δεν μου κάνετε κανένα κακό, όστόσο τοιμήσατε να μου μίσησετε για την κόρη μου, ή ή οποία είναι άθωα κι' άγνή...

— Κόμη... είπε ο Γκρήνθουδ.

— Σιωπή! τον διέκοψε ο Άλτερνι μ' επιβλητικό ύφος. Λίγα μόνο λόγια θα σας πω... Έντελως τυχαίως έμαθα τις άτιμιες σας κι' εύγνωμονώ τον Θεό γιατί ή κόρη μου δεν έγινε σύζυγος ανθρώπου, ο οποίος καταφεύγει σε κακούργους και χρησιμοποιεί ναρκωτικά για να κατακτά τις γυναίκες. Κύριε Τόμλινσον, συγχωρήστε με άν μιλάω έτσι μπροστά σας.

Ο κόμης Άλτερνι χαϊρέτησε μ' ευγένεια τον τραπεζίτη και ρίχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα στον Γκρήνθουδ, θύγχε έξω.

— Λέει πράγματα έντελώς άγνωστα σε μένα! είπε ο Γκρήνθουδ άναγκάζοντας το θράσος του.

ησι, την ξέσκισε σε χίλια κομματάκια κι' έπειτα τά πέταξε στη φωτιά.

— Σωθήκαμε και πάλι! ψιθύρισε κυττάζοντας τα χαρτάκια που καίγοντουσαν.

Όταν άποτεφρώθηκαν έντελως, πήρε μία πρέζα ταμπάκο.

— Σωθήκαμε; δανείπιε ο Τόμλινσον. Είπε, ότι σωθήκαμε;

— Οί κ. κ. Ντόμσον και Ντόβενς κατέθεσαν πρό ενός λεπτού, στην Τραπεζά έφτα χιλιάδες τετρακόσιες έβδομήντα λίρες, απάντησε ο ταμίας με γαλήνη, χωρίς να δείχνη την παραμικρή συγκίνησι.

Την κατάθεσι αυτή εξακολουθήσαν και άλλες.

Μετά μία ώρα, θρίσκόντουσαν στο ταμείο δεκαπέντε χιλιάδες λίρες και όταν το θράδυ, ή Τραπεζα έκλεισε, ή κατάθεσής περνούσαν τις είκοσιπέντε χιλιάδες λίρες.

Απ' δλ' αυτά, μπορεί κανείς να πάρη μία ιδέα της καταστάσεως, στην οποία θρίσκονταν ή Τραπεζα Ζάμ Τόμλινσον.

Κατά το θράδυ της ίδιας ημέρας, ο κόμης Ουάρρεγκτον έπισκέφθηκε την Άρτεμιδα Άρλινγκτον κι' έμεινε αρκετή ώρα μαζί της στο σαλόνι, κουδεντιάζοντας.

Όταν ο κόμης έφυγε, ή Άρτεμιδα ξαναγύρισε κοντά στην Έλίζα Σίδνεϋ και της έδωσε μερικά γράμματα άνοιχτά.

— Να ή συστατικές έπιστολές, της είπε. Είναι άνοιχτές, αλλά ο κόμης θέλει να μ' διαβάσουν. Μοι το σύστησε αυτό Ιδιαίτερος.

(Ακολουθεί)

ΙΝΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY URSULA BLOOM

ΖΗΝΤΑΤΩΔΟΣ

Ο μικρός Ναϊντού ήταν λουστρός. Εκείνη την ημέρα απ' την νυχτερινή ξαγρύπνια και την υπερβολική κούραση, δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος στα πόδια του. Στριμώγιζε στη γωνία του και άφησε το λογισμό του να πετάξει στα παλιά χρόνια, στο πατρικό του σπίτι, όπου ζούσε αμέριμνα μαζί με τ' αδελφάκια και τους γονείς του. Είπε αλήθεια πως καμιά φορά ξμεναν νηστικοί, μα ο Ναϊντού ήταν περισσότερο ευτυχισμένος τότε, παρά τώρα που δεν πεινούσε πιά.

Ξαφνικά θυμώθηκε μία σκηνή που είχε συμβεί μία μέρα. Ένω έπαιζε με τ' αδελφία του στην όχθη του θολού απ' τη θροχή ποταμιού, που κυλούσε όρμητικά, μία στιγμή είχε χάσει την ισορροπία του και είχε πέσει στο ποτάμι. Δεν είχε προλάβει ούτε να φωνάξει, γιατί το στόμα του είχε γεμίσει νερό !...

Όταν συνήρθε είδε απάνω του σκυμμένον έναν άνθρωπο να προσπαθί να τον συνεφέρει. Ήταν ένας ευρωπαίος, απ' εκείνους που κυνηγούν περιπέτειες στα βάθη της Ανατολής. — Σαχίμπ, του είχε πη ο Ναϊντού, η ζωή μου σου ανήκει. Μου την έσωσες και είνε υποχρέωσις αίματος για μένα να την θέσω στην διάθεσί σου. Είμαι σκλάβος σου... Πάρε με μαζί σου. Μία μέρα, άργα ή γρήγορα, θα σου δοφίλω αυτό το χρέος... Και η παραμικρή σου επιθυμία είνε για μένα ιερή προσταγή...

Ο Χένρυ που είχε εξαντληθεί φοβερά απ' την προσπάθεια για να σώσει τον Ναϊντού, πήρε μία θαθεία ανάσα και το άπάντησε :

— Δεν χρειάζομαι σκλάβους. Έσωσα ένα παιδάκι που πνιγότανε. Γι' αυτό δεν μου πρέπει καμιά πληρωμή. Πήγαινε στο καλό τώρα...

Από τότε πέρασαν τέσσερα χρόνια. Ο Ναϊντού ήταν τότε δεκαπέντε χρονών και θρισκόταν μακριά απ' το χωριό του, έδω σ' αυτή την πολιτεία και έκανε τον λουστρό σ' αυτό το ξενοδοχείο. Ωστόσο σ' όλο αυτό το διάστημα, ούτε μία μέρα δεν είχε ξεχάσει τον «σαχίμπ» που του έσωσε την ζωή.

Ένω σκεφτόταν αυτά ο Ναϊντού, στ' ατύδια του έφτασε ένα γυναικείο κλάμα. Κατάλαβε ότι πάλι έκλαιγε η άραία Έσμα, η νεαρή κρεολή σκλάβια του ξενοδόχου. Σφιχτήκε η ψυχή του. Μά τι άνθρωπος έπρεπε να είνε ο ξενοδόχος για να κάνει να κλαίη το τρυφερό και χαριτωμένο αυτό πλάσμα ; Ήταν δυνατόν να υπάρχουν άντρες στον κόσμο, που, όχι μονάχα να αδιαφορούν για τα δάκρυα μιάς τόσο ώμορφης και γλυκειάς κοπέλλας, αλλά και να προκαλούν το κλάμα της ; Ο φτωχός Ναϊντού δεν μπορούσε να καταλάβει με κανέναν τρόπο την τόση αναλγησία.

Ωστόσο ο ξενοδόχος ήταν ένα τέρας, ήταν σωστός κτηνώδης άνθρωπος. Ήταν ένας σαδιστής που ήδονιζόταν απ' αν-

θρώπινο και ιδιαίτερα απ' τον γυναικείο πόνο... Ακόμα την προηγούμενη μέρα είχε κατακυλίσει τον δύστυχο Ναϊντού απ' τις σκάλες, κλωστοπατώντας τον. Ήταν, θέβαια, μεθυσμένος εκείνη την ώρα. Μα ξέμεθυστον δεν τον θυμώταν ποτέ ο Ναϊντού. Άλλωστε αυτός ο «σαχίμπ» έδερνε συχνά την δύστυχη κοπέλλα ή τύχη της την είχε ρίξει στην άγκαλιά του. Ο νεαρός λουστρός το είχε δη πολλές φορές με τα μάτια του. Μία φορά μάλιστα τον είχε ακούσει να της λέη :

— Κατάλαβες ότι μου ανήκεις ; Αν αντίληφθώ ότι εξακολουθείς να αγαπάς εκείνον τον γελοίο, αλλοίμοιό σου ! Θα σε σκοτώσω σαν σκυλί ! Σε αγόρασα και δεν έχεις το δικαίωμα ν' αγαπάς άλλον !...

Απ' τις όνειροπολήσεις του απέσπασε τον Ναϊντού η άφιξη ενός καινούργιου πελάτου. Ήταν ένας νέος, νεαρός τύπος, ψηλός, ηλιοκαμένος. Έτρεξε να σηκώσει τις θαλίτσες του, η οποίες ήταν πολύ θαρείες και με μεγάλη δυσκολία τις μετέφερε στο δωμάτιό του. Όταν τις ακούμπησε καταγής και ο ξένος άνοιξε το παράθυρο, τα μάτια του Ναϊντού έλαμψαν από έκπληξη και γαρά. Κατόπιν έκανε μία θαθεία υπόκλιση και είπε :

— Σαχίμπ, με θυμάσαι ; Είμ' εγώ που μ' έσωσες πριν τέσσερα χρόνια, όταν κινδύνευα να πνιγώ στο ποτάμι. Είμαι στη διάθεσί σου...

Ο Χένρυ του τράβηξε θαυευτικά το αυτί και του είπε :

— Έσύ είσαι Ναϊντού ; Χάρηκα που σε είδα. Τι κάνεις έδω ;

— Λουστάρω παπούτσια, σαχίμπ !

— Ακόμα δεν ξέχασες το ποτάμι ;

— Σαχίμπ, δεν θα το ξεχάσω ποτέ και μία μέρα θα σου ανταποδώσω το καλό...

— Καλά, καλά. Πήγαινε στη δουλειά σου και άλλη φορά να μην συλλογιέσαι αυτό το πράγμα...

Ο Ναϊντού παρακολούθησε με το βλέμμα τον Χένρυ που προχωρούσε προς την σκάλα. Και τότε είδε ύστερα από λίγα βήματα να μένη καρφωμένος στη θέσι του και να τρελά τα μάτια του. Σε λίγο τον αντίκρουσε να πιάνη τα χέρια της νερής Έσμα και να της λέη :

— Έσμα, έδω είσαι ; Πώς θρέθηκες και τι κάνεις έδω ;

— Έσμα χαμήλωσε τα μάτια της και παίζοντας με τα δάχτυλά της, του άπάντησε με μισόσβουστη φωνή :

— Μένω με τον μεγάλο σαχίμπ, τον ξενοδόχο...

— Ωστε τότε που άρνήθηκες νάρθης μαζί μου, ακολουθήσες αυτόν τον παληάνθρωπο ;

— Δεν ξέρεις, σαχίμπ, τι άνθρωποι είνε οι γονείς μου. Έπειδή δεν ήσουν πλούσιος, δεν σε ήθελαν και μου επέβαλαν να ακολουθήσω αυτόν !

Ο νέος πρόσεξε μερικούς μώλωπες στα μπράτσα της. Τι σημάδια είνε αυτά ; την ρώτησε.

— Εκείνη δεν άπάντησε, μά άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

Ο Ναϊντού τὰ έθλεπε και τ' άκουγε όλα. Τώρα ήξερε ότι οι δυο νέοι αγαπιώντουσαν. Βασάνιζε το μυαλό του να βρή έναν τρόπο να τους βοηθήση...

Μά ένα πράγμα που είδε του πάγωσε το αίμα : Είθε τον ξενοδόχο να όρμή τρεκλίζοντας άπάνω στους έρωτευμένους, κρατώντας ένα πελώριο μαχαίρι. Ο Χένρυ δεν είχε αντίληφθί τίποτε, γιατί είχε γυρισμένα τα νώτα του.

Η Έσμα που τον είδε να σηκώνη το όπλο του, έμψηξε μία κραυγή τρόμου και σωριάστηκε στο έάπεδο. Ο νέος, ανιδεός έντελώς για τον κίνδυνο που διέτρεχε, είχε σκύψει άπάνω απ' την Έσμα, για να την βοηθήση. Ο ξενοδόχος ήταν πειά έτοιμος να καρφώση το μαχαίρι του στην πλάτη του Χένρυ μά δεν πρόλαβε. Ο Ναϊντού βγήκε απ' τον κρυφώνα του ξαφνικά, ώρμησε σαν αίφωνα και πήδησε σαν άκριδα στην πλάτη του ξενοδόχου, του όποιου άρχισε να σφιγγη με δύναμη τον λαιμό. Έκείνος ώστόσο, μ' όλο του το μεθόσι γύρισε σαν αϊλουρος τινάξε απ' άπάνω του τον μικρό Ναϊντού πάτησε στο ένα του πόδι, άρπαξε το άλλο και έτοιμάστηκε να τον σκίση στα δυο με το γιγαντιαίο μαχαίρι του !

Ο Χένρυ όμως, ο όποιος είχε αντίληφθί τι συνέβαινε, πήδηξε άπάνω του και άρπαξε το ώπλισμένο χέρι του. Άρχισε τότε μία φοβερή πάλη μεταξύ των δυο άνδρων. Ο ξενοδόχος κατάφερε για μία στιγμή να έλευθερώση το ώπλισμένο χέρι του. Η θέσι του Χένρυ ήταν κρίσιμη, γιατί

(Συνάχ. σελ. 58)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

η Σεχίς

ως Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ

Από το Παρίσι άρχισαν να μäs έρχονται η πρώτες άπληψεις της φθινοπωρινής μόδας, που για την ώρα έχουν έντελώς άνεπίσημο χαρακτήρα μά ώστόσο, μάς δείχνουν άρκετά καθαρά ποιόν δρόμο πρόκειται ν' ακολουθήση η μόδα του χειμώνα που μäs έρχεται.

Η σιλουέττες είνε δυό, κυρίες μου, έντελώς διαφορετικές η μία από την άλλη. Η μία τοποθετεί, όλο το πλάτος από τη μέση και κάτω. Η άλλη άπεναντίας το θέλει από τη μέση κι' επάνω. Είτε η φούστα είνε πολύ φαρδιά και κλός και το κορσάκι εφάρμοστό, είτε η φούστα είνε στενή και ίσια και το κορσάκι ντραπέ, με μανίκια φαρδιά, με ζακετούλες κλός κτλ. Η πρώτη σιλουέττα έχει φούστες πλισσέ, γύρω - γύρω ή με γκοντέ ή με πιέτες που άνοίγουν από τα γόνατα και κάτω. Άλλες φούστες έχουν συγκεντρωμένο όλο τους το πλάτος σ' ένα σημείο, ή έντελώς έμπρός ή πίσω, όπου σχηματίζουν σαν πούφ.

Πολλές φούστες, ιδίως η κλός για να δείξουν περισσότερο το φάρδος τους, είνε γύρω - γύρω στον ποδόγυρο γαρνιρισμένες μ' ένα φυτίλι ή με μία φάσα ή μ' ένα κέντημα. Στα επανωφόρια το γαρνίρισμα αυτό γίνεται με γούνα, ιδίως ρενάρ στο ίδιο χρώμα με το ύφασμα του παλτού.

Το μεγαλύτερο φάρδος της φούστας παρατηρείται στα θραδυνά φορέματα: από τα όποια πολλά μοιάζουν με κρινολίνα. Όλα όμως τα φορέματα αυτού του είδους έχουν φούστες από ύφασμα διαφανές, ντανέλλα ή τυλλί, κάτω από το όποιο διακρίνεται ένα φουρρά στενό και μακρύ.

Σε πλήρη αντίθεσι με τις φούστες έρχονται τα κορσάκι τα όποια είνε άπλούστατα. Στα θραδυνά φορέματα τα κορσάκι είνε άπλά κορσελέ με μπατελλές ή χωρίς, άρκετα ντεκολτέ έμπρός και πάλι ντεκολτέ στην πλάτη. Στα φορέματα της ημέρας τα κορσάκι κατεβαίνουν πολύ συχνά κάτω από τη μέση, έχουν μανίκια ίσια στενά και μακρά και μοιάζουν πολύ με σουέτερ. Τα περισσότερα έχουν γιακάδες ίσιους ή ντραπέ που ανεβαίνουν ψηλά στον λαιμό. Ένα από τα χαρακτηριστικά της μόδας είνε ότι όλοι οι γιακάδες είνε γαρνιρισμένοι.

Ας έρθουμε τώρα στη δευτέρα σιλουέττα. Σ' αυτήν όλο το ενδιαφέρον του φορέματος περιορίζεται στο κορσάκι. Η φούστες είνε σκέτες έντελως και όλίσσιες χωρίς να είνε υπερβολικά στενές. Άπεναντίας τα κορσάκι είνε φαρδιά και ντραπέ. Το φάρδος γίνεται με σουέρες, με νωμίτες, με σφηκοφαλές. Τα μανίκια είνε φαρδιά, πολλά απ' αυτά κιμονό, όλα όμως σφιχτά στο μανίκι. Πολλά κεντήματα και άλλες γαρνιτούρες στολίζουν τα κορσάκι ιδίως στον λαιμό.

Στη μόδα αυτήν συνετέλεσαν και τα μοντέρνα κτενίσματα που άφηκαν τον λαιμό έντελώς, έλευθερον. Γι' αυτό ξανασβέπουμε πάλι τους ψηλούς γιακάδες στα επανωφόρια καθώς και την επάνοδο των κολλιέ, αλθβινών ή ψευτικων και των μεγάλων κρεμαστών σκουλαρικιών.

Πολύ θαρεία και γαρνιρισμένα είνε τα επανωφόρια τα όποια συνηθίζονται ή όλόκληρα, ή σε φόρμα κάτι ή ως μικρά παλτουδάκια που μόλις φάνηουν κάτω από τη μέση. Όλα αυτά γαρνίζονται με σουτάς, με γούνες κορτές και κολλημένες σαν άπλικασιόν, με σειρήτια, με καπιτονέ κτλ.

Μεγάλη προσοχή δίνει η μόδα στα μανίκια. Σε φορέματα μονόχρωμα θέλουμε μανίκια σκωτσέζικα, σε πάλτα από ύφασμα θέλουμε μανίκια από γούνα, σε φορέματα θραδυνά από θελοόδο, θέλουμε μανικάκια πολύ φουσκωτά από δαντέλ-

Πολύ μοντέρνο. επανωφόρι από λευκό όττομάν. Κόβεται έντελώς ίσιο και ως μόνη γαρνιτούρα έχει το φεστιοννέ κόψιμο στις άκρες γύρω-γύρω.

λα ή σουτέν.

Όσο για τα χρώματα όλα τα καινούργια φορέματα θρισκονται στο τόξον που περιλαμβάνει τις διαβαθμίσεις από το μπλε στο κόκκινο, με θάσι το γκρενά. Πάντως θα φορεθούν και τα πολύ σκούρα πράσινα και τα γκρι - μπλε, αλλά το χρώμα που θα κυριαρχήση θα είνε το μπλε, το θιολέ, το θυσσινί, το γκρενά και όλα τα συγγενή.

Έχετε επίσης υπ' όψιν σας κυρίες μου ότι τα μανσόν επανέρχονται έν θριάμβω, ότι τα τακούνια θα είνε πολύ ψηλά και μυτερά και ότι τα καπέλλα έπίσης θα έχουν ψηλούς και μυτερούς τεπέδες και θα φοριούνται έντελως στην κορυφή του κεφαλιού.

ΚΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α

ΚΑΝΕΤΕ ΜΟΝΕΣ ΣΑΣ ΤΟ ΜΑΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ.

Γό μασσάζ είνε άπαραίτητο. Μά δεν είνε εύκολο να πηγαίνη κανείς κάθε τόσο σε ειδικά λουτρούτα και να το κάνει μόνος του, όταν δεν ξέρη είνε επικίνδυνο. Έν τούτοις άμα μάθη τους στοιχειώδεις κανόνες έπειτα μπορεί εύκολώτα να συνηθίση.

Πρώτον: Άλείψτε το πρόσωπό σας καλά με μία ειδική κρέμα. Δεύτερον: καθήστε μπρός στον καθρέφτη σας με τα χέρια σας επάνω στο τραπέζι, έτσι ώστε το πρόσωπό σας να μπορεί να άκουμπή στους άγκώνες σας άναπαυτικά. Τρίτον: Άρχισε το μασσάζ ένώνοντας τις δυό παλάμες κάτω από το σαγόκι και άνεβάστε τες ως το αυτί. Την κίνησι αυτή θα την επαναλάβετε δέκα φορές. Κατόπιν με τον δείκτη και τον μεσαίο δάκτυλο κάνετε ένα έλαφρό μασσάζ στα μάγουλά σας (έχοντας πάντα τους άγκώνες άκουμπισμένους στο τραπέζι) άνεβαίνοντας από τη μύτη στους κροτάφους (5 φορές). Με τα ίδια δάχτυλα κάνετε ένα έλαφρό μασσάζ στο μέτωπο άνεβαίνοντας από τα φρύδια στη ρίζα των μαλλιών (10 φορές).

Τέλος με το άνάστροφο της παλάμης κάνετε και το άπαραίτητο μασσάζ στον λαιμό σας ένώνοντας τις μύτες των δακτύλων στη θάσι του λαιμού και άνεβαίνοντας στη ρίζα των αυτιών (10 φορές). Μετά το μασσάζ ξεπλυνήτε με κρύο νερό, άνεβαίνοντας με πάγο και το πρόσωπό σας θα διατηρήση την νεανική του εμφάνισι επί πολλά χρόνια.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να φύγη η μυρουδιά του πετρελαίου, άν τυχόν καίτε λάμπα με πετρέλαιο ή μαγειρεύετε με γκαζέρα του πετρελαίου, δεν έχετε παρά να ρίξετε μέσα ένα κομματάκι καμφορά.

Αν έφυγε ένα κουμπί από την καπιτονέ σας πολυθρόνα ή από καναπέ σας, μπορείτε εύκολώτα να διορθώσετε τη ζημιά. Περάστε από το κουμπί μία λεπτή φουρκέτα των μαλλιών, χάστε την στο μέρος όπου βγήκε το κουμπί. Δεν θα φανή καθόλου.

Αν τυχόν κανένα από τα βάψα σας είνε ραγιωμένο και τρέχη, για να το κάνετε πάλι ίκανό να συγκρατά το νερό, αλείψτε το έσωτερικώς μ' ένα πινέλο βουτηγμένο σε διάλυσι κολοφονίου και σπίρτου του καμινέτου.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Η ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΙΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μετρήστε εις την στήλην των «θεαμάτων» των καθημερινών εφημερίδων, τούς κινηματογράφους, οι οποίοι λειτουργούν εις την πρωτεύουσάν: Θά τους θρήτε έβδομήκοντα και έξι, ούτε ένα λιγώτερο. Μετρήστε κατόπιν και τὰ θεατρά μας: Πέντε ή έξι, μονάχα και μάλιστα «πολλά πέφτουν» — λέγουν οι επιχειρηματίες των. "Επειτα ζηήσετε να θρήτε και τούς «καραγκιόζηδες» οι οποίοι παίζουν τυχόν στην Αθήνα. Κανέναν! Τούς έχει διαγράψει από την στήλη των θεαμάτων ή καθημερινή εφημερίς. Ανειπιστήτως μπορείτε να πληροφορηθήτε ότι ο Μόλλας στην λεωφόρο 'Αλεξάνδρας και κάποιος άλλος σε μια μάνδρα από-κεντρη, παίζουν ακόμη.

Νά ένα γεγονός που δεν πρέπει να περνά απαρατήρητο. "Ο πολυπαθής πρωταγωνιστής του «θεάτρου των σκιών», ο πολυς Καραγκιόζης εξόριστος από την πρωτεύουσα! Και όμως άλλοτε αποτελούσε το προσφιλέστερο θέαμα των Αθηναίων. "Εχει γαλουχήσει γενεάς γενεών. "Εχει σκορπίσει το πλάτυ, το αυθόρμητο γέλιο σε εκατοντάδες χιλιάδων μικρούς και μεγάλους. Μαζύ με τον Φασουλή εκράτησε άλλοτε επί δεκαετηρίδες ολόκληρης τὰ σκήπτρα του λαϊκού θεάτρου. Τώρα σθύνει άγνοημένος.

Σημεία των καιρών, θά έλεγε ένας σκεπτικιστής. Τό μεγάλο ψάρι τρώει τό μικρό, θά συνεπείραινε με θυμοσφίαν ο λαός.

Μεγάλο ψάρι επί του προκειμένου είναι ή εφεύρεσις των αδελφών Λουιέρ. Από τότε που άρχισε να απλώνη τις «όθονες» της εις πάσαν περιπεφραγμένην ή άπερίφρακτον μάνδραν της αθηναϊκής συνοικίας, οι θιασσοί του συφοριασμένου του Καραγκιόζη και του αλησμόνητου Φασουλή, έπήραν τὰ κατοάθραχα και άνεζήτησαν τύχην εις τὰ άκρα της έλληνικής επαρχίας. Άλλά και από εκεί τούς εκτοπίζει ήμέρα με την ήμέρα ή Α. Ε. τό φίλι. Αύτην την στιγμή σ' ολόκληρη την χώρα φυτοζωούν καμμία τριανταριά καραγκιόζοπαίκτες και μόνο τρεις Φασουλήδες. Και όλα τὰ φαινόμενα δείχνουν ότι ή τελειωτική εξαφάνισις των δεν είναι μακριά. Οι φίλοι του λαϊκού θεάτρου λοιπόν άς κλάψουν από τώρα εκείνους που τούς έκαναν άλλοτε να ξεκαρδίζονται στα γέλια. "Ετσι διασφαίνει ή δόξα του κόσμου, λέγει ο ποιητής.

"Εκεί ψηλά στην λεωφόρο 'Αλεξάνδρας, περικυκλωμένους από έννέα κινηματογράφους και από εκατόν έννέα αεροδυναμικές πολυκατοικίες στέκεται ακόμα στα πόδια του ο παλαιός μας φίλος, ο άπερίγραπτος Καραγκιόζης και δέχεται τις τελευταίες καρπαζιές της ζωής του από τόν θλοσσυρόν Ντερβέναγα. "Εχει και σήμερα τόν κύκλον των πιστών φανστικών μάλιστα θαυμαστών του, αλλά θά τούς κρατά άσφαλώς έως ότου ύπάρχη και ο περίφημος πάτρων του, ο Μόλλας με τ' όνομα. Είναι γνωστόν, ότι ο καραγκιόζοπαίκτης αυτός είναι πράγματι καλ-

Τό κοινόν σπάει κέφι!...

Ο Φασουλής απέθανε!

λιτέχνης, εξαίσιος εις τό είδος του. Τοῦ τό έχουν αναγνωρίσει δικοί μας και ξένοι, διανοούμενοι και λαός. Και ή άγήραστη φήμη του είναι εκείνη που κρατά ακόμη όρθια την παράγκα του σπαρταριστού ήρώα του.

Βρήκαμε τόν κ. Μόλλα ένα από τὰ τελευταία θράδα, λίγο πριν από την παράστασι στο θεατράκι του της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας. "Ηταν γεμάτο από τό πιο άλλοπρόσωλο θεαματικόν κοινόν. Σ' ένα τραπέζακι ο πρόεδρος της Γερμανίας και ο καθηγητής του πανεπιστημίου κ. Λούδερς. Σ' ένα άλλο ο ύπουργός - διοικητής πρωτεύουσας κ. Κατζιάς. Στους πάγκους της πρώτης σειρας καμμία σαρανταριά γαστριάδες της περιοχής. Πιο πέρα πολυμελείς οικογένειες δημοσίων υπαλλήλων, στο άκρον άκροτοι εκπρόσωποι του στόλου και του στρατού, έξω προς τὰ δεξιά μια παρέα που κατέφθασε πρό όλιγου με δυό άπαστραπτουσες λιμουζίνες. Και στο θάθος κοντά στον μπουφέ ο Μόλλας.

Δέν είναι απογοητευμένος, όσο θά περίμενε κανείς. — "Εγώ τουλάχιστον δουλεύω περίφημα! είναι ή πρώτη φράσις του. Οι άλλοι όμως οι συνάδελφοι...

Και ως συμπλήρωμα της τελευταίας του φράσεως εφεύγει σε λίγο από τὰ χείλη του τό πικρότατο παράπνο μιας τέχνης που σθύνει τσόν άζοξα:

— Μας έφαγε ο Κινηματογράφος!

"Εγνώρισε θριάμβους ο Καραγκιόζης. Είδε πολλές φορές τόν πυκνότατον μπερντέ του άποθεούμενον. Λέγουν ότι πρόκειται περί ινδικής ή περσικής εφευρέσεως, εξακριθωμένον όμως είναι ότι οι Τούρκοι του έδωσαν την φόρμα του λαϊκού, κωμικού θεάματος. Άλλά στα χέρια των Έλλήνων έφθασε στο κατακόρυφον της έπιτυχίας του. "Ετελειοποιήθη τόσο πολύ, έπήρε τόσα πράγματα από τόν γαρκτήρα, την ιδιουσυγκρασία και τις συνήκες του όιου μας, ώστε να μη διατσούν ωρισμένοι ξένοι διανοούμενοι να γράψουν ότι αποτελεί την «άριωτέραν μορφήν θεάτρου που έχει να παρουσιάση ή σύγχρονος 'Ελλάς».

"Η ιστορία του στην χώρα μας αρχίζει από τό τέλος του παρελθόντος αιώνας. Προϋπήρχε έννοείται, μάλιστα προσέφερε και υπηρεσίες στην επανάστασι του 21, γιατί με τό πρόσχημα των παραστάσεών του εύρισκαν την ευκαιρία να συνέρχονται κρυφά οι όπλαρχηγοί μας και να συνεννοούνται για την εξέγερσι. "Η έπιβολή του όμως άρχισε από τό τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνας, για να φθάση στον κολοφώνα του κατά τὰ μετὰ τούς βαλκανικούς πολέμους.

Έτη. Μέχρι του 1920 μόνο θριάμβους έγνώριζε. Από εκεί και πέρα όμως άρχισε ή κατιούσα. "Αρχισε να φθίνει όλιγον κατ' όλιγον, να μαραινεται, να παραγκωνίζεται από τό σινεμά.

"Ο Μάξ Λίντερ και ο Τσάρλυ Τσάπλιν του έβρισαν την πρώτη άποφασιστική βοή. Για να τώ δώση την χαρακτηριστική Ντίονεϋ με τούς μικρούς και τις τρελλές συμφωνίες του.

Θά νομίσετε ότι δεν άμύνθηκε. "Ισα - ίσα έκαμνε ο συφοριασμένος δι-

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΚΡΙΣΤΙ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

των Μαργαριταρών

"Ο Ρόμπυ Κάρτερ έρριξε μια ματιά στους καλεσμένους της θείας του, της περίφημης κόμησας Κόριγκαν, που ήταν μια από τις μεγαλύτερες άριστοκρατίσες του Λονδίνου. Οι καλεσμένοι της εκείνο τό θράδυ ήσαν όπως πάντα από τούς πιο έκλεκτούς. "Όσο για τό γεύμα, είναι περιττό ν' αναφέρη κανείς ότι ή κόμησσα Κόριγκαν είχε την έκλεκτότερη κουζίνα του «Σίτυ».

"Ανάμεσα λοιπόν στους καλεσμένους της θείας του, ο Κάρτερ πρόσεξε απέναντί του τόν νεαρό Μπόμπ Πάλμερς που είχε, με την αλήθεια, ένα ύφος παράξενο. Τό πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο από κάποιο τρόπο! "Ο Πάλμερς ήταν ένας από τούς πιο λαμπρούς νέους του Λονδίνου. Τό μέλλον του ήταν εξασφαλισμένο. Πρός τό παρόν, ήταν ιδιαίτερος γραμματέας της θαύθυλουτης λαίδης Νταμαρτίν, που είχε παντρευτή διαδοχικά δυό πολυεκατομυριούχους.

"Ο Κάρτερ, όπως ήταν φυσικό, σκανδαλίστηκε από την φανερή εκείνη άγωνία του Πάλμερς. Μια στιγμή μάλιστα τόν είδε να κυτάζει μ' έναν άλλοκοτο τρόπο την μίς Πετρονέλλα "Αντερσον, την κόρη του γνωστού ύφυπουργού, που καθόταν δίπλα στον Λεό Σένκ. "Ο Κάρτερ τότε θυμήθηκε ότι είχε ακούσει πολλές φορές να γίνεται λόγος για τό τρυφερό ειδύλλιο της Πετρονέλλας και του Μπόμπ Πάλμερς. Νόμισε λοιπόν πως κατάλαβε την αιτία της άγωνίας και τό τρόμου του Πάλμερς, όταν πρόσεξε ότι ή άμορφη και ύπερηφανη Πετρονέλλα μιλούσε με μεγάλη οικειότητα με τόν Λεό Σένκ, ένα γνωστό γεροντοπαλλήκαρο με γκριζα μαλλιά που είχε μεγάλη περιουσία και την άραιότερη συλλογή έργων τέχνης του Λονδίνου. "Ο Ρόμπυ Κάρτερ, όστόσο, εύρισκε ύπερβολική τή ζήλεια του Πάλμερς, που δεν ήταν μόνο άνησυχος, αλλά και προμοκρατημένος. Γιατί φοβόταν τόσο πολύ; Γιατί άραγε αυτός ο τρόμος;

"Ο Κάρτερ έρριξε τώρα μια έρευνητική ματιά στην Πετρονέλλα "Αντερσον. "Ηταν σ' αλήθεια μια έξαιρετική καλλονή! Φορούσε μάλιστα στον λαιμό της ένα κολλίε από μαργαριτάρια που ήσαν σωστό άριστούργημα. Αυτό τό κολλίε σημάιζε μπροστά στο στήθος της μια πρωτότυπη τριγωνική δαντέλλα με τὰ μαργαριτάρια του. "Ηταν έξοχο!

"Ο Κάρτερ λοιπόν, μετά τό γεύμα, θέλησε να πλησιάση τόν δύστυχο Μπόμπ Πάλμερς για να τόν παρηγορήσει με τὰ λόγια του, με τή στιγμή εκείνη ειδοποίησαν τόν φίλο του, ότι τόν ήθελε για κάποια επείγουσα δουλειά ή λαίδη Νταμαρτίν. "Ο Πάλμερς, έτοιμάσθηκε να φύγη και περνώντας δίπλα από την Πετρονέλλα της είπε με μια ύποκαμη φωνή:

— "Αφες τις άνοησίες, άγάπη μου! Βγάλε γρήγορα αυτό τό καταραμένο κολλίε!...

"Ο Κάρτερ θριασκόταν εκεί κοντά κι' άκουσε δίχως να τό θέλη να παραξενεαυα αυτά λόγια. Είδε μάλιστα την Πετρονέλλα ν' ανάδη από έναν ξαφνικό θυμό και να γυρίζει την πλάτη της με περιφρόνησι στον Μπόμπ Πάλμερς.

Αύτην την σκηνή την ξαναθυμήθηκε την άλλη ήμέρα τό απόγευμα, όταν είδε στην Μπόντ Στρήτ την Πετρονέλλα και τόν Λεό Σένκ να περνούν από μπροστά του με μια άμορφη λιμουζίνα.

— Τί άνόητοι που είναι οι έρωτευμένοι! συλλογίσθηκε. "Η Πετρονέλλα κι' ο Πάλμερς μάλλωσαν γι' αυτόν τόν άνοστο Λεό Σένκ...

Κι' ο Κάρτερ γύρισε στο σπίτι του, όπου τόν περίμενε μια έκπληξι. Βρήκε εκεί πέρα τόν έπιθεωρητή Στάνλεϋ Γκράχαμ, έναν απ' τούς καλλιτέρους ντέτεκτιβς της Σκώτλαντ Γιάρντ.

"Ο Κάρτερ κι' ο Γκράχαμ ήσαν παλαιοί φίλοι. "Αρχισαν λοιπόν να πίνουν τό ένα ούισκυ ύστερ' από τό άλλο, όταν εξαφνα ο Γκράχαμ φώναξε με αηδία:

— "Α! Δέν ξέρεις πόσο μισώ τις γυναίκες!

— "Αλήθεια; τόν ειρωνεύθηκε ο Κάρτερ. Κι' όμως μού φαίνεται πως δεν πλημύρισαν ακόμη ή Σκώτλαντ Γιάρντ!

— Εύτυχώς! Έκανε ο ντέτεκτιβ.

Κι' έπειτα, όπως συνήθιζε, τόν ρώτησε άποτομα:

— Ρόμπυ, μήπως ξέρης την λαίδη Νταμαρτίν;

— "Όχι δεν την έβρα διόλου.

— "Ο Μπόμπ Πάλμερς όμως, ο γραμματέας της είναι φίλος σου, δεν είναι έτσι;

— "Ακριβώς.

— Τί ξέρεις γι' αυτόν;

— "Όχι πολλά πράγματα. Είναι ένας χαριτωμένος νέος.

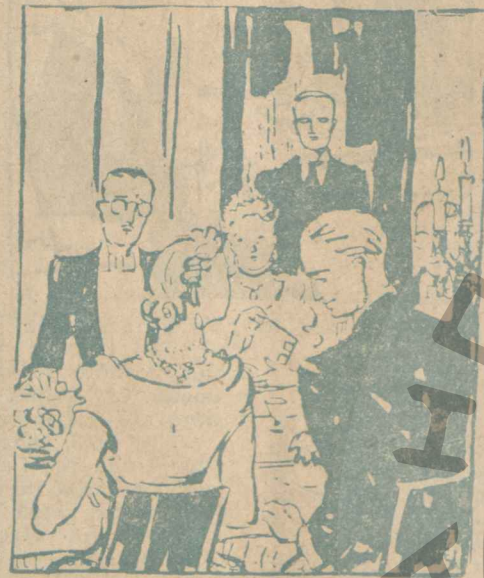
— Θα μπορούσες να φαίνεται ότι είναι άνακατεμένος σε μια ύποπτη ύπόθεσι;

— "Όχι, βέβαια! "Όλοι οι Πάλμερς είναι «τζέντλεμεν», Γκράχαμ. "Αλλέ τούς ήσυχους! Δέν θγαίνει τίποτς από αυτούς! Α...

— Αυτό ακριβώς είπα κι' εγώ στη λαίδη Νταμαρτίν. Έκανε στενοχωρημένος ο ντέτεκτιβ. Μά που άκουει αυτή ή διαβολή γυναίκα!...

Κι' ο Γκράχαμ άδειασε ακόμη ένα ούισκυ και εξακολούθησε:

— "Ακουσε, Ρόμπυ... Τό 1931 ήσουν στην "Αμερική, μα θά έμαθες από τις εφημερίδες την μεγάλη κλοπή που είχε γίνει στο μέγαρο της λαίδης Νταμαρτίν. Πως είχαν κλέψει κοσμήματα άξιας εκατό χιλιάδων λιρών! Εύτυχώς, άνακαλύψαμε τόν κλέφτη πολύ γρήγορα και θράκαμε τὰ περισσότερα κοσμήματα. "Ο κλέφτης, ο περίφημος Ρόμπερτ κλεισθηκε στη φυλακή για έπτὰ χρόνια. "Ωστόσο δεν μπόρεσαμε να θρούμε μερικά από τὰ κοσμήματα και μάλιστα τη «Βασίλισσα», τό πιο άμορφο κοσμήμα της θαύθυλουτης

Μιλούσε με μεγάλη οικειότητα με τόν Λεό Σένκ.

λαϊδης. Είχα λοιπόν ξεχάσει όλην αυτήν την ιστορία, όταν άξαφνα, σήμερα το πρωί με κάλεσε ή λαϊδή Νταμαρτίν και μου είπε να συλλάβω τον Μπόμπ Πάλμερς, γιατί είχε λόγους να πιστεύω ότι ό γραμματέας της ήξερε πού θρικόταν ή «Βασίλισσα»!... Προσπάθησα θέβαια να την πείσω ότι δεν είχε καμιά απόδειξη κατά του Μπόμπ Πάλμερς, μα τί να σου πώ, ή στάσι του τελευταίου αυτού μου φάνηκε κάπως παράξενη... Θά έλεγε κανείς ότι είναι τρομοκρατημένος, πανικόβλητος!

Ο Κάρτερ θυμήθηκε τον τρόπο του Πάλμερς στο γεύμα της θείας του, μα δεν είπε τίποτε.

— Η λαϊδή Νταμαρτίν, εξακολούθησε ό αστυνομικός, έμαθε ότι ό Πάλμερς ρωτούσε χθές την καμαριέρα της για τη «Βασίλισσα». Ο Πάλμερς δεν ήταν ακόμα γραμματέας της λαϊδης, όταν έγινε ή κλοπή των κοσμημάτων της. Μη-κε στην υπηρεσία της ύστερ' από δυό χρόνια. Δεν είχε δη-λοιπόν ποτέ του τη «Βασίλισσα». Χθές όμως ζήτησε από την καμαριέρα της λαϊδης να του την περιγράψη με κάθε λεπτομέρεια. Κ' ή καμαριέρα παραξενεύθηκε και τό άνά-φερε στην κυρία της... Η λαϊδή Νταμαρτίν τότε με έκάλ-λεσε και μου είπε να συλλάβω τον γραμματέα της! Μά, έγω, δεν μπορούσα να κάνω μια τέτοια γκάφα, διχως να έχω κανένα στοιχείο στα χέρια μου... Ώστόσο, ό Μπόμπ Πάλμερς τά έχει χάσει: είναι κυριολεκτικά τρελλός από τον φόβο του! Τι λες Ρόμπυ, για όλα αυτά;

Ο Κάρτερ έμεινε λιγάκι σιωπηλός.

— Μά τί είναι αυτή ή «Βασίλισσα»; ρώτησε κατόπιν.

— Είναι ένα σπάνιο κολλιέ πού λένε ίτι τό είχε μια βασίλισσα της Γαλλί-ας, ή Μαρία των Μεδίκων. Είναι ένα εξαίσιό κολλιέ πού τά μαργαριτάρια του σχηματίζουν μπροστά στο στήθος μια μικρή τριγωνική δαντέλλα...

Ο Ρόμπυ Κάρτερ πετάχθηκε όρθιος από την κατάπληξη.

— Διάβολε! Έκανε. Αυτό είναι άπί-στευτο!...

Και θυμήθηκε τό κολλιέ πού είχε δη-στον λαιμό της Πετρονέλλας "Αντε-ρσον. Αυτό τό κολλιέ ήταν ασφαλώς ή «Βασίλισσα»!

Τό περίεργο είναι, εξακολούθησε ό ντέτεκτιβ, ότι ή ιστορία αυτή ξανα-φούντωσε τώρα ακριβώς πού είναι έ-λεύθερος ό Ράλφ, γιατί είναι καμιά δεκαπενταριά ήμέρες πού θγήκε από τη φυλακή. "Ετσι, δεν μπορώ να κα-α-λαθώ τίποτε!... Αυτή ή ιστορία εί-ναι ένα αίνιγμα για μένα. Βέβαια, Ρό-μπυ, αφού μου έγγυάσαι για την έντι-μότητα του Μπόμπ Πάλμερς, δεν πρό-κειται να τον πειράξω. "Αν μάθης ό-μως τίποτε, ειδοποίησέ με, σέ παρακα-λώ...

— Μείνε ήσυχος! του απάντησε ό Κάρτερ.

Κι' ό Γκράχαμ ξαναγύρισε στη Σκώτλαντ Γιάρντ.

Ο Ρόμπυ Κάρτερ φόρεσε τό αδιάφορό του και θγήκε έξω. "Επρεπε με κάθε τρόπο να θρη την Πετρονέλλα. "Αντε-ρσον. Δεν είχε πη τίποτε στον Γκράχαμ από όσα ήξερε, για να μην την μπλέξη με την αστυνομία. Μά έπρεπε να τη θρη και να της μιλήση για τη «Βασίλισσα».

"Εψαξε λοιπόν εκείνο τό θράδυ σ' όλα τά άριστοκρατικά κέντρα και τέλος την είδε μαζί με τον Λεό Σένκ στο φι-λανθρωπικό χορό του «Κάρλτον». "Εκεί, ζήτησε από τη λαϊδή Γκράντ, θεία της Πετρονέλλας, να τον παρουσιάση στην όμορφη άνηψιά της κι' όταν έγιναν ή συστάσεις, ό Κάρτερ παρέσυρε την Πετρονέλλα σ' ένα χορό.

— Σας είδα χθές στο γεύμα της θείας μου... της είπε. Φορούσατε ένα υπέροχο κολλιέ!...

Η Πετρονέλλα χλωμάσε άμέσως. Ο Κάρτερ νόμισε πως θά λιποθυμούσε.

— Μπά! Δεν ήταν διόλου υπέροχο αυτό τό κολλιέ! Έ-κανε εκείνη τη στιγμή μια φωνή δίπλα τους.

"Ήταν ό Λεό Σένκ.

— Η μίς "Αντερσον, εξακολούθησε, φορούσε κάτι ψευ-τικά μαργαριτάρια μια «ιμισσιόν» πού της είχα χαρίσει, έτσι, για να γελάσουμε. "Εσπασε όμως αυτό τό κολλιέ και γι' αυτό δεν τό φοράει πιά...

Και παίρνοντας την Πετρονέλλα άρχισε να χορεύη μαζί της ένα θάλα.

Ο Ρόμπυ Κάρτερ γύρισε στο σπίτι του άπογοητευμένος. "Εβλεπε πως δεν μπορούσε να βοηθήση τον Μπόμπ Πάλ-μερς. Την άλλη ήμέρα είχε κάποια δουλειά στην άλλη ά-κρη του Λονδίνου. Δεν γύρισε λοιπόν στο σπίτι του παρά τό άπόγευμα στις πέντε ή ώρα. "Εκεί, τότε, θρήκε τον Πάλμερς και την Πετρονέλλα πού τον περίμεναν!

— Ο Μπόμπ μου είπε ότι μπορείτε να μάς βοηθήσετε, του είπε ή ώραία Πετρονέλλα. Πρόκειται για εκείνα τά κα-ταραμένα μαργαριτάρια...

— Τι μυθιστόρημα! στέναξε ό Πάλμερς.

— Άκούστε, εξακολούθησε ή Πετρονέλλα, κάθουα σ' ένα διαμέρισμα στο Μέμφις, πίσω από τό Μπελγκραβ Σκου-άρ. Μου άρρέει να ζώ χωριστά από την οικογένειά μου, για να έχω την άνεξαρτησία μου, "Ε, λοιπόν, την Δευτέρα, πού ήταν τό γεύμα της θείας σας, παρουσιάσθηκε στο δια-μέρισμά μου την ώρα πού ήμουν στον κοιμητή μου ένας υπάλληλος της ήλεκτρικής εταιρείας για να επιθεωρήση τά σύρματα. Η καμαριέρα μου τον άφησε μόνο και γύ-ρισε στην κουζίνα. Σε λίγο όμως άκουσε ένα μεγάλο θό-ρυθο στην κάμαρά μου κι' έτρεξε να δώ τί είχε συμβή. Ο υπάλληλος της ήλεκτρικής εταιρείας είχε άναστατώσει όλα τά έπιπλα! Η καμαριέρα μου άρχισε να τον μαί-λωνα. "Εκείνη τη στιγμή γύρισα από τό κουρείο μου. Ο άγνωστος, μόλις με είδε, έσπευσε να εξαφανισθή. Η κα-μαριέρα μου τηλεφώνησε τότε στην ήλεκτρική εταιρεία κι' έμαθε ότι δεν είχαν στείλει από εκεί κανένα υπάλληλο. Ο άγνωστος λοιπόν ήταν ένας κλέφτης!...

»Είπα τότε της καμαριέρας μου να γυρίση στην κουζίνα για να μου έτοι-μάση ένα τσάι κι' άρχισα να θάζω σέ τάξι την κάμαρά μου. Κι' άξαφνα εί-δα ότι ένα από τά σανίδια του πατώ-ματος ήταν κομμένο με τό πριόνι, κά-τω ακριβώς από τό γραφείο μου. Ά-νασήκωσα λοιπόν τό κομμένο σανίδι και στο θαυούλωμα πού ήταν από κά-τω είδα ένα κουτί τσιγάρων. Σκέφθη-κα ότι τό είχαν θάλει εκεί πέρα για να στηρίξη τό κομμένο σανίδι. Μά έπειδή δεν τό στηρίζε καλά, τό έθγαλα, έβα-λα έναν γυάλινο κύβο του γραφείου μου κι' έπειτα τακτοποίησα όλο τό δωμάτιο.

Κατόπιν ντύθηκα κι' έτοιμαζόμουν να φύγω για τό γεύμα, όταν άξαφνα είδα στην άκρη του χαλιού εκείνο τό παλιό κουτί των τσιγάρων. Τό πήρα για να τό ρίξω στο καλάθι των άχρη-στων, μα είδα πως ήταν βαρύ και, πε-ρίεργη, τό άνοιξα. Είδα τότε μέσα σ' αυτό ένα μαργαριταρένιο κολλιέ! Η χαρά μου ήταν άπεριγράπτη! Φόρεσα άμέσως αυτό τό κολλιέ και έπειδή μου πήγαινε πολύ ό-μορφα, δεν θρήκα τό θάρρος να τό θγάλω και ήρθα μ' αυτό στο γεύμα της θείας σας...

— Κι' έγω, έκανε τότε ό Μπόμπ Πάλμερς, είδα έξαφνα στον λαιμό της Πετρονέλλας τη... «Βασίλισσα!» "Ήξερα πως ήταν αυτό τό κολλιέ, γιατί τό είχα δη σέ πολλές πα-λιές φωτογραφίες της λαϊδης Νταμαρτίν. "Επίσης, ήξερα πως τό είχαν κλέψει. Φαντάζεσθε λοιπόν τον τρόπο μου, όταν τό είδα στον λαιμό της Πετρονέλλας. "Εσπασα άμέ-σως, μόλις θρήκα την εύκαιρία, να της πώ να θγάλη από τον λαιμό της αυτά τά καταραμένα μαργαριτάρια, μα ή Πετρονέλλα παρεξήγησε τον τόνο μου και θύμωσε. Την άλλη ήμέρα, όταν τέλος μπόρεσα να της εξηγήσω τον κι-δυνο, ήταν πια πολύ άργά. Είχε χάσει τη «Βασίλισσα»!

— Μάλιστα! έκανε ή Πετρονέλλα. Μετά τό γεύμα της θείας σας, πήγα με τον Λεό Σένκ και με μερικούς άλλους φίλους μου στο «Κλάμπ Ρουέ» κι' από εκεί σ' ένα σαρό-άλλα νυκτερινά κέντρα. Είχα ζαλισθή από τη σαμπάνια. Μά την άλλη ήμέρα, όταν εξαλίσθηκα, είδα πως είχα χά-σει τό κολλιέ!... "Εσπευσα άμέσως να ειδοποιήσω τον Λεό Σένκ και να του διηγηθώ όλη την ιστορία των μαργα-ριταριών. Μά δεν με πίστεψε!... "Από εκείνη τη στιγμή δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να με συμβουλεύη να παρα-δώσω στην αστυνομία την «Βασίλισσα». Καθώς καταλα-βαίνετε, αυτός είναι ένας καθαρός έκθιασμός! Ο Λεό

Ο αστυνομικός τούς έδειξε τό κολλιέ...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

(ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΩ)

"Αφού με τη δική σου έξησα ζωή, αφού σιμά σου ευτύχησα στιγμές να μένω και ήπια της ψυχής σου τη γλυκειά πνοή του ναίαν σαν μύρο μέσα στη σκιά κρυμμένο...

"Αφού άκουσα τά χείλη σου να μου μιλούν τά λόγια πού σκιρτούσαν μέσα στην καρδιά μου, αφού να κλαίνε είδα και να μου γελούν τά μάτια και τό στόμα σου μπρός στα δικά μου,

Και στην άπελπισμένη μου είδα κεφαλή να λάμψη άχτίνα του άστρου σου κρυφή για μένα, κ' είδα στη λίμνη της ζωής μου τη θολή, ή πέσουν ρόδα από τις μέρες σου κοιμένα, —

Μπορώ να πώ στον Χρόνο τώρα τον ταχύ: — Πέρνα και φύγει!... φύγε μακριά από μένα, "Εχω λουλούδι άμάραντο μέσ' στην ψυχή φύγε με τά λουλούδια σου τά μακραμένα!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

(ΤΟΥ ENRIE DE REGNIER)

Είν' έτοι άράια άπόψε ή δύσι, των δέντρων καθώς πορφυρώνει τό χρυσό, πού δες ή μέρα πού πάει να σβύση, τον θάνατό της κάνει έπίσημο κι' άργό.

Τό σούρουπο στα ρόδα πάνω, είν' έτοι διάφανο, ήσυχο, γλυκό, πού δεν έκλεισαν όλα και τό χειρ θάνα, και κόφτω ένα για σένα, ρόδο άχνό.

Ετσι τά φύλλα σιγανά θροούνε τ'όνα με τ' άλλο ή όλα μαζί, όπου δεν ξέρω αν τά χείλη του γελούνε, ή αν τό δάσος τρέμη στη σιγή.

Τό ποταμάκι στο λειβάδι τρέχει, έτοι γλυκά, γλυκά, πού νύχ, των καλαμιών τά γάλακτοφύλλα πως άρέχει, ή πως έσύ από άγάπη κλαίς.

Κ' ή νύχτα ή σκοτεινή να κατεβαίνει, χρυσή, μετάξινη απ' τά βάθη της σιωπής, κι' έτοι ακόμα τό φθινόπωρο ζεσταίνει, πού θα μπορούσες και γούμνη να κοιμηθής

STANCES

(ΤΟΥ JEAN MOREAS)

Λοιπόν θ' άβιστε, ά πρόσχαροι άνθόκηποι, έσάα! Νά, κλωνογέρνουν τοξοτά και με τό θρόισμά των, τά δέντρα — φύλακες πιστοί των θλιβερών μηνιμάτων, — πέρα τά κοιμητήρια γιομίζουν, τά παλιά!

Δέντρα, πρασινοντύσετε τά δυνατό κλαριά σας! τότε πού θάρθ' ή μισητή κι' άγρία νυχτιά με όρμή θά πάρη τό χρυσάφι της απ' τά νεκρόφυλλά σας για να μπορέση πιο όμορφη και κείνη να γενή.

Σένκ θέλει να με παντρευθή και πιστεύει ότι τώρα πού έέ-ρει τό μυστικό μου, θά μ' άναγκάση να τον πάρω, για να τό κλείσω τό στόμα!

— Θά το άπαγορεύσω να σου ξαναμιλήση! φώναξε έ-ξαλλος ό Μπόμπ Πάλμερς.

— Προσοχή! Έκανε ό Ρόμπυ Κάρτερ. Ο Λεό Σένκ είναι: τό σκοτεινό σημείο αυτής της ιστορίας. "Ηουνάστε πρós τό παρόν και περιμένετε τις οδηγίες μου...

"Ετσι κι' έγινε.

Την άλλη ήμέρα τό άπόγευμα λοιπόν, ό Ρόμπυ Κάρτερ τηλεφώνησε στην Πετρονέλλα να πάη στη Σκώτλαντ Γιάρντ, παίρνοντας μαζί της και τον Λεό Σένκ.

— Πρόκειται για κάποια παράβασι της τροχαίας... της εξήγησε. Θά πάτε στο γραφείο του επιθεωρητού Γκράχαμ. Θά είμαι κι' έγω εκεί πέρα.

Μά ύστερ' από λίγο, όταν ή Πετρονέλλα πού συνω-δευόταν από τον Λεό Σένκ μπήκε στο γραφείο του Γκρά-χαμ, δεν είδε υόνο εκεί τον Ρόμπυ Κάρτερ, αλλά και τον Μπόμπ Πάλμερς.

Ο Γκράχαμ τούς δέχθηκε με ευγένεια και τούς εξήγη-σε άμέσως ότι δεν έπρόκειτο για καμιά παράβασι, αλλά για τη «Βασίλισσα».

Και τούς έδειξε τό κολλιέ έπάνω στο γραφείο του.

Ο Λεό Σένκ ξερόθρηξε και τό κούταξε κατάπληκτος.

— Πώς τό θρήκατε; άπόρησε ή Πετρονέλλα, κυττάζον-τας με θαυμασμό τον Γκράχαμ.

— Θά σάς εξηγήσω... της είπε ό αστυνομικός. "Εδώ κι' έπτά χρόνια, όταν πιάσαμε τον κλέφτη των κοσμημάτων της λαϊδης Νταμαρτίν, θρήκαμε όλα σχεδόν τά κλοπιμαία, εκτός από την «Βασίλισσα». Κι' όμως, θά την θρίσκαμε κι' αυτήν, αν ψάχναμε στο σπίτι μιας φίλης του Ράλφ, πού καθόταν στο «Μέμφις», εκεί ακριβώς πού κάθεστε σημε-ρα έσείς, μίς "Αντερσον... Ο λοποδύτης Ράλφ λοιπόν μόλις θγήκε από τη φυλακή, έπιασε δουλειά ως γκαρσόνι στο «Κλάμπ Ρουέ». Κατόπιν, πήρε την άπόφασι να εξα-κριβώση αν ή «Βασίλισσα» εξακολουθούσε να είναι κρυ-μένη εκεί πού την είχε φυλάξει. Κι' έτσι, παρουσιάσθηκε στο διαμέρισμά σας, μίς "Αντερσον, ως υπάλληλος της ή-λεκτρικής εταιρείας! Μά όταν σάς είδε, φοβήθηκε και έ-σπευσε να εξαφανισθή. Φαντάζεσθε όμως την έκπληξή του, όταν τό ίδιο θράδυ στο «Κλάμπ Ρουέ» είδε στον λαιμό σας τό μαργαριταρένιο κολλιέ!...

— Κι' άποράδιε να τό κλέψη για δεύτερη φορά!... Έ-κανε γελώντας ό Λεό Σένκ και τράθηξε πρός την πόρτα για να φύγη. "Α! Θεέ μου! "Όλο τό Λονδίνο θά γελάση μ' αυτήν την ιστορία!...

— Μιά στιγμή! Έκανε σοβαρός ό Γκράχαμ. Ο Ράλφ ξα-νάλεψε στ' αλήθεια τό κολλιέ, μα ξέρετε από πού;

— Από πού; ρώτησε χλωμαϊμένος ό Λεό Σένκ.

— Από τό σπίτι σας! του απάντησε ό Γκράχαμ. Τον πιάσαμε την ώρα πού έθγαίνε από αυτό, με τη «Βασίλι-σσα» στην τσέπη! Ο Ράλφ μάς είπε ότι δεν μπόρεσε να κλέψη τό κολλιέ στο «Κλάμπ Ρουέ», γιατί είδε έσας, μί-στερ Σένκ, να τό ξεκουμπώνετε και να τό παίρνετε από τον λαιμό της μισομειθυμένης μίς "Αντερσον, την ώρα πού την βοηθούσατε να θάλη τό μαντώ της...

— Τι ώραίο παραμύθι! Έκανε ό Λεό Σένκ, προσπα-θώντας να διατηρήση την ψυχραιμία του. Μά έγω είμαι θα-υπλούς. "Εχω ό,τι θέλω!...

— Όχι, του είπε ό Γκράχαμ, αυτό δεν είναι αλήθεια. Μπορείτε να έχετε τά πάντα, εκτός από τον έρωτα...

Και τού έδειξε την Πετρονέλλα πού είχε γείρει στην άγ-καλιά του Μπόμπ Πάλμς.

— Κλέψατε τό κολλιέ για να έκβιάσετε τη μίς "Αντε-ρσον να σάς παντρευτή!... Καθώς βλέπετε, τώρα, όλη αυ-τή ή ιστορία διαφωτίσθηκε με την σύλληψι του Ράλφ πού τον παρακολουθούσαμε από την στιγμή πού θγήκε από τη φυλακή και με τη βοήθεια του φίλου μου Ρόμπυ Κάρτερ πού ήξερε όλα τά μυστικά της...

Κι' ό Γκράχαμ έτοιμάσθηκε να πάη στο μέγαρο της λαί-δης Νταμαρτίν για να της επιτρέψη την περιήρη ή «Βασι-λισσα» των μαργαριταριών

ΑΓΑΘΗ ΚΡΙΣΤΙ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συναρπαστικές αφηγήσεις του κυνηγού αγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ)

ΟΤΑΝ ΕΧΟΥΝ ΠΕΙΣΜΑ ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Συνήθως τὸ νὰ πιάσῃ κανεὶς καὶ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀσία στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἡμέρα ζωῆς τῆς ζούγκλας, φαίνεται πολὺ πιὸ εὐκαλό καὶ πιὸ ἄσκοπο ἀπὸ τὸ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ μεταφέρῃ ἕνα ἀγριο θῆριο. Καὶ ὅμως καμμιὰ φορὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο καὶ εἶναι νὰ συναντήσῃ τῆρες καὶ λεοπαρδάλεις πού ἦταν πολὺ πιὸ ὑπάκουες καὶ πειθαρχικὲς ἀπὸ ἕναν καλοκάγαθο ἐλέφαντα ἢ μιὰ ἐξυπνὴ μαϊμούδιτσα. Κάποια ἑρᾶ, ὅπως ἔχω κιόλας διηγηθῇ, κινδύνευσα νὰ χάσω τὴν ζωὴ μου ἀπὸ ἕναν τάπυρο, τὸ πιὸ ἄκακο καὶ κουτὸ ζῶο πού ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν Ἀσία, ἀλλὰ μιὰ φορὰ, κι' αὐτὸ θὰ τὸ διηγηθῶ τώρα, κινδύνευσα νὰ καταστραφῶ οικονομικῶς ἀπὸ τὸ πείσμα μιᾶς νεαρᾶς ἐλεφαντίνας.

Τὸ 1923 ὁ γνωστὸς τραπεζίτης καὶ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου Ροβέρτος Φλεισάκερ, μοῦ ἀνέθεσε κατὰ τὸ ἐρχόμενο ταξίδι μου νὰ φέρω μαζί μου κι' ἕναν ἐλέφαντα γιὰ τὸν Κήπο. Ὁ ἴδιος εἶχε δωρίσει δύο μικροὺς ἐλέφαντας πού ἐφωδίαζαν μετὰ χαρὸντες κουβαλοῦσαν στὴ ράχη τους τὰς μικροὺς ἐπισκέπτας τοῦ Κήπου. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ὅσα αὐτὰ παχύδερμα δὲν μπορούσαν νὰ μεταφέρουν περισσότερα ἀπὸ ἕξι παιδιά τὸ καθένα κάθε φορὰ καὶ οἱ μικροὶ ἐπισκέπται ἦσαν πολὺ περισσότεροι καὶ ἐξαιρετικὰ ἀπαιτητικοί, ὁ λαμπρὸς τραπεζίτης ἀποφάσισε νὰ χρησῇ στὸν Ζωολογικὸν Κήπον ἄλλον ἕνα ἐλέφαντα, ἀρκετὰ μεγάλον ὅμως ὥστε νὰ μπορῇ νὰ μεταφέρῃ εἰκοσι καὶ δύο σὲ κάθε ὁδία.

Τὸ κυνήγι τῶν αγρίων ἐλεφάντων εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα κυνήγια. Σὲ ὀρισιμένη ἐποχὴ καὶ σὲ ὀρισμένο σημεῖο οἱ Ἰνδὲι κάνουν μιὰ κέντα, δηλ. περιμανδρώνουν μετὰ ισχυρῶς πασσάλους ἕνα μεγάλο χωρὸ καὶ μέσα σ' αὐτὸν ἕναν ἄλλο μικρότερο. Ὑστερὰ θγαίνουν πλήθος χωρικοὶ καὶ διευθύνονται πρὸς τὰ μέρη τῆς ζούγκλας, ὅπου ἔχει μαθευθῇ ὅτι ὑπάρχει ἕνα κοπάδι ἀπὸ αγρίους ἐλεφάντας. Οἱ κυνηγοὶ, τὸ περικυκλώνουν καὶ μετὰ φωνῆς, φωτιῆς καὶ ταμπύρ-λα τὸ διώχνουν πρὸς τὸ μέρος τῆς κέντας, ἔως ὅτου τὸ φέρον ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς μάντρας. Ἐκεῖ διπλασιάζουν τίς φωνῆς καὶ τὸν θόρυβον ἔως ὅτου οἱ ἐλέφαντες τρομοκρατημένοι ἀποφασίσουν νὰ μποῦν πειὰ μέσα στὴ μάνδρα, ὅπου πιάνονται αἰχμάλωτοι. Ἀπὸ τὸ κοπάδι, ὅμως πού θὰ αἰχμαλωτίζουσιν δὲν κρατοῦν ὅλους τοὺς ἐλέφαντας, ἀλλὰ πέντε ἢ ἕξι τὸ πολὺ. Αὐτοὺς καταφέρνουν μετὰ διάφορες τεχνικώτερες μεθοδούς νὰ τοὺς περιόρουν στὴν εὐτερεὴ κέντα καὶ νὰ τοὺς κλείσουν ἐκεῖ. Ὑστερὰ ἀνοίγουν τὴν πόρτα τῆς μεγάλης μάντρας καὶ ἀφήνουν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροὺς νὰ ξεαναγυρίσουν πίσω στὴ ζούγκλα τους.

Ἐννοεῖται πὺς τὸ κυνήγι αὐτὸ ἔχει πολλοὺς κινδύνους γιὰτὶ συχνότατα οἱ ἐλέφαντες ἐξαγριώνονται καὶ ὁρμῶν ἐπ' αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού θὰ τύχῃ νὰ θρεθῇ κοντὰ τοὺς. Πρὶν προφάσῃ νὰ τὸ καλοκαταλάβῃ θὰ ἔχη μεταβληθῇ σὲ μιὰ ἄμορφη μάζα, κάτω ἀπὸ τὰ φοβερά τοὺς πόδια.

Ὅταν ἐφίσαα στὸ Ραγκούν καὶ θέλησα νὰ συγκεντρώσω πληροφορίες γιὰ τὸν ἐλέφαντα πού ἤθελα, ἔμαθα ὅτι μὲν εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ ἀπὸ τὴ ζούγκλα τρεῖς ὥραιους ἐλέφαντας πού τοὺς εἶχαν συλλάβει πρὸ ἐνὸς μηνός. Φυσικὰ τὰ παχύδερμα ἦταν ἀγρία ἀκόμη, ἀλλὰ μετὰ τὸν

καιρὸ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ ἡμερέψουν. Πήγα νὰ τοὺς ἰδῶ καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς θῆρα μιὰ ἐλεφαντίναν πού ἀναποκρινόταν ἀπολύτως σ' ὅλες μου τίς ἀπαιτήσεις. Ἦταν νέα, γερό κορμὸς ψηλὸ ζῶον, ὕψους δύομιση μέτρων καὶ φαινόταν πὺς ὠμορφη καὶ πὺς θολικὴ ἀπὸ τοὺς οὐο ἄλλους συναδέλφους τῆς.

Ἐκλείσα τὴ συμφωνία καὶ παράγγειλα στὸ πλοῖο μετὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ Ραγκούν στὴ Σιγκαπούρη νὰ ἐτοιμασθῶν νὰ παραλάβουν τὴν ἐλεφαντίναν πού ἀργότερα ἔγινε πασίγνωστη σ' ὅλο τὸν Ἅγιον Φραγκίσκο μετὰ τὸ ὄνομα Μπέμμη.

Γιὰ νὰ ἀνεῷξτῇ ἕνας ἐλέφας ἐπάνω σ' ἕνα πλοῖο περινέται κάτω ἀπὸ τὴν κοιλία τοῦ ἑνὸς παιδιῶ καὶ στερεὸ σάκκινο σεντόνι πού δένεται ἐπάνω σὲ μιὰ θηλιά. Γιὰ νὰ μὴ γλυστρήσῃ καὶ ξεφύγῃ ἀπὸ αὐτὸ περνοῦν σχοινὰ κάτω ἀπὸ τὸ λαμό τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ καὶ ἡ μεταφορὰ κατόπιν γίνεται μετὰ τὸ θίναι χωρίς ἄλλες δυσκολίες.

Στὴν πρώτη τῆς αὐτῆς μεταφορᾶς ἡ Μπέμμη δὲν εἶδε κανενὸς ἐδῶς ἐπαναστατικῆς προθέσεως μ' ὅλο πού δὲν τῆς ἄρεσε διόλου ὅταν τὴν σηκώσαμε ψηλὰ στὸν ἀέρα κι' εἶδε τὴν δυσἀρεσκείαν τῆς θγάζοντας ἀγρίως φωνές. Κατόπιν ὅμως ἠσύχασε πάλι καὶ ὅταν ἀποδοχαστῇκαμε στὴ Σιγκαπούρη καὶ τὴ μετέφερα στὸ σπῆτι μου ὅπου εἶχα κιόλας συγκειρώσει καὶ ἄλλους ἐλέφαντας, ἦταν τόσο ἡμερῆ, ὥστε εἶχα τὴν πεποίθησιν πὺς μόλις φθάναμε στὸν Ἅγιον Φραγκίσκο ἀμέσως θὰ μπορούσαν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν γιὰ τὸν ρόλο γιὰ τὸν ὁποῖον προωριζόταν.

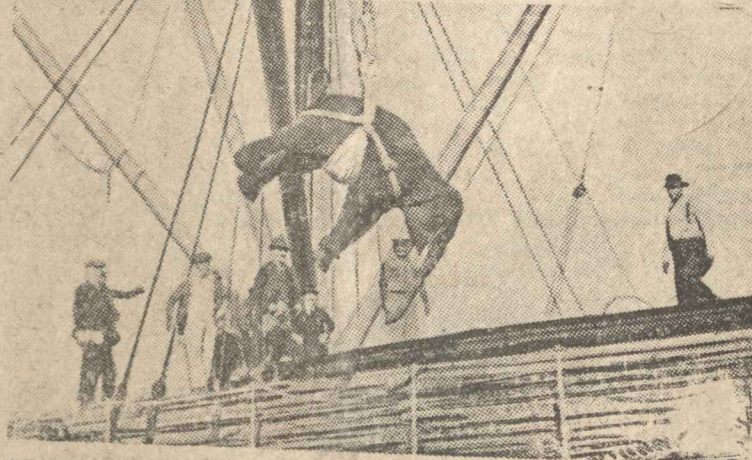
Ὅταν συγκέντρωσα ἑλὰ τὰ ζῶα ἡμέρα καὶ ἀγρία, πού ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρω στὴν Ἀμερικὴ ἀποφάσισα νὰ τὰ φορτώσω σ' ἕνα φορτηγὸ πού θροισκόταν ἐτοιμο νὰ φύγῃ. Φόρτωσα ὅλα τὰ κλουβία μου μετὰ τὰ πούλια καὶ μετὰ τὰ ζῶα χωρίς καμμιὰ δυσκολία καὶ ἀφῆσα τελευταίους τοὺς ἐλέφαντας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἔκανα ἕνα μεγάλο σφάλμα. Ἀντὶ νὰ φορτώσω πρώτη τὴν Μπέμμη, τὴν ἀφῆρα τελευταία.

Τὴν ὥρα πού ἀνέβαζαν τὸ πρῶτο παχύδερμο μετὰ τὸ θίναι, αὐτὸ ἀρχισε νὰ μουγγρίζῃ καὶ νὰ φωνάζῃ τόσο δυνατὰ πὺς ξεσήκωσε τὸν κόσμο. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἐλέφαντες. Τὸ πρᾶγμα εἶναι συνηθέστατο καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλέφας πού νὰ μὴν προκαλῇ ἀληθινὴ ἐπανάστασιν τὴν στιγμή πού θὰ αἰσθαιθῇ τὸν ἑαυτὸ τοῦ μετέωρο.

Τώρα ἦταν ἡ σειρά τῆς Μπέμμης. Ἀπὸ τὴν Ραγκούν εἶχε δεῖξῃ πὺς δὲν τῆς ἄρεσαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ παιγνίδια. Τώρα ξαναεῖδε τὸ πρᾶγμα νὰ ἐπαναλαμβάνεται πρὸς τὰ μάτια τῆς κι' ἄκουσε καὶ τίς ἀγρίες φωνῆς τῶν συναδέλφων τῆς. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ νὰ ἦν ὁρκωσσοῦν κι' αὐτὴ στὸν ἀέρα μετὰ τὸν ὁποῖον. Καὶ τὴν ὥρα πού πήγαμε νὰ τῆς περάσουμε τὴ θηλιά κάτω ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς, ἀρχισε νὰ χτυπιέται νὰ ὑψοῖ σπρῶχον, νὰ πέφτῃ κάτω μετὰ τὸ πλευρὸ, σὲ σημεῖο πού ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν κάνουμε καλὰ. Ἐπὶ ὧρες παιδεύμαστε μαζί τῆς, ἀλλὰ ἦσαν ἀδύνατον νὰ τὴν δέσουμε. Νεῖ μὲν τὰ μπροστὰ νὰ τῆς πόδια ἦταν δεμένα τὰ δύο μαζί μετὰ τὰ ὀπίσθια καὶ τὰ πίσω μ' ἕνα σχοινί, ἀλλὰ καὶ πάλι εἶχε ἀρκετὴ ἐλευθερία κινήσεων ὥστε νὰ μᾶς ἐμποδίζῃ νὰ τὴν κάνουμε ἡμεῖς ὅτι θέλουσε. Ἐξ ἄλλου δέ, ἦταν ἕνα ζῶο πελώριο καὶ ἐλυστό πού μετὰ τὴ θία ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ ὑποτάξῃ κανεὶς.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ φορτηγοῦ (ὁ μόνος συχαμένος καὶ

Ἐνὰ νεαρὸς ἐλέφας φορτώνεται στὸ πλοῖο γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

ἀνταποθηκὸς πλοίαρχος πού ἔχω συναντήσῃ σὲ ὅλα μου τὰ ταξίδια), θῆκε στὸ κατάστρωμα καὶ ἀρχισε νὰ μοῦ φωνάζῃ θροῖοντας καὶ θαλασιμῶντας κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο, ὅτι ἂν δὲν ἔκανα γρήγορα θὰ ἔδινε διαταγὴ νὰ φύγῃ τὸ πλοῖο καὶ χωρίς ἔμένα. Τὸ πλοῖο εἶχε καθυστερήσει περισσότερο ἀπὸ εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ μοῦ εἶδνε δέκα λεπτῶν προθεσμία νὰ φορτώσω τὸν ἐλέφαντα καὶ ν' ἀνέβω κι' ἐγώ, εἰδμεθὶ θὰ σασπάριζε. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μπέμμη εἶχε πέσει πίσω μετὰ τὴν πλάτη καὶ κλωτσούσε τὸν ἀέρα γυρλιζόντας ἀγρία γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ ἴσως πὺς ὅσες προσπάθειες κι' ἂν ἔβαζα δὲν θὰ δεχόταν παῖε νὰ ὑποταχθῇ. Εἶχα μεταφέρει κοπάδια δόλοκληρα ἀπὸ ἐλέφαντες μετὰ πλοῖα καὶ αἰθροδρόμους καὶ θάρκες ἀκόμη, χωρίς τὴν παραμικρὴν δυσκολία καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού κινδύνευα ἢ νὰ μὴν ἐπιβιβασθῶ ἐγὼ στὸ πλοῖο καὶ νὰ χάσω τὸ φορτίο μου δόλοκληρο, ἢ ν' ἀφῆσω τὴν Μπέμμη ἐξω.

Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα σύντομο συμβούλιο μετὰ τὸν Ἀλῆ ἀποφασίσαμε νὰ μεταχειρισθῶμε τὴν ἀτίθασον ἐλεφαντίναν μετὰ ἄλλον τρόπο. Θὰ δοκιμαζα νὰ τρυπώσω ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλία τοῦ ἐλέφαντα. Ὁ Ἀλῆς ἀπὸ πίσω θὰ μοῦ περνοῦσε σιγά-σιγά τὴ σάκκινη θηλεία καὶ δύο Σιαμέζοι μπύδες, πού εἶχαν μεγάλῃ πείρᾳ ἀπὸ ἐλέφαντες θὰ ἐπιάναν τίς δύο ἄκρες καὶ θὰ τῆς στερέωναν στὸ γάντζο. Εἶχα μεγάλες ἐλπίδες πὺς θὰ πετύχαινε γιὰτὶ ἔχω κάνει καὶ πὺς ἐπικινδύνουσα καὶ πὺς δύσκολα πειράγματα τέτοιου εἶδους στὴν ἀταξιοδρομία μου. Τὰ ἐτοιμάσαμε ὅλα καὶ μετὰ κάποια νευρικοῦ ὁμολογῶ, γιὰτὶ ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ καπετάνιου πού ἐξακολουθοῦσε νὰ ὠρύεται μετὰ εἶχαν πειράξει στὰ νεῦρα, ἐτοιμάσθηκα νὰ περάσω κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς Μπέμμης. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἡ Μπέμμη μετὰ ἀπαξίε μετὰ τὴν προσοκίδα τῆς, μετὰ σήκωσε ψηλὰ στὸν ἀέρα ἑπὶ ἀρκετὴ ὥρα, σάν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ: «Ἐ, τί λές, σοῦ ἀρέσει ἐξέσνα νὰ σὲ κρατοῦν ἐκεῖ ψηλὰ;», καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔκανε δύο-τρεις θόλτες μοῦ ἔδωσε ἕνα τινάγμα φοβερὸ καὶ μετὰ ἔβγαλε πὺς πὺς μακριὰ μπορούσε.

Εὐτυχῶς ἔπεσα καθιστὸς καὶ ἡ προκυμαία ἦταν στρωμένη μετὰ ἄμμο. Ἀντὶ στὸ μέρος τοῦ σώματός μου ὅπου εἶχα πέσει ὑπῆρχαν πλευρά, θὰ τὰ εἶχα σπᾶσει ὅλα. Ὁ παροδῆτοτε χτύπησα καὶ ἔκαλλυτκα τόσο δυνατὰ ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ σηκωθῶ μόνος μου, καὶ ὁ Ἀλῆς ἔτρεξε νὰ με βοηθήσῃ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Μπέμμη εἶχε ἐξαγριωθῇ ἀκόμη περισσότερο καὶ κατάφερε νὰ σπᾶσῃ τὴν ἀλυσίδα, πού ἔδενε τὰ δύο μπροστὰ τῆς πόδια μεταξύ τους καὶ νὰ τὸ θάλλῃ στὴν τραχιά. Τρέχοντας πέρασε ἀπὸ μπροστὰ μου καὶ πρὶν προφτάσω ν' ἀπομακρυνθῶ μπλέχτηκε τὸ πόδι μου στὴν ἀλυσίδα πού σερνόταν πίσω τῆς καὶ τόσο σφιχτὰ ὥστε κατὰ δύσκολοῦσθῃς ἡ ἐξαγριωμένη ἐλεφαντίναν τὸ τρέξιμό τῆς παρέσυρε καὶ μένα, σερνοντάς με κατὰ μήκος τῆς προκυμαίας μετὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο πού ἔβρινε πίσω τοῦ ὁ Ἀλῆς τὸν νεαρὸ Ἐκτορα.

Εὐτυχῶς οἱ δύο Σιαμαῖοι μπύδες ἤξεραν ἀπὸ ἐλέφαντες καὶ τρέχοντας μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἐλεφαντίναν στήθηκαν ἀπέναντί τῆς καὶ ἀρχισαν νὰ τὴν χτυποῦν στὸ κεφάλι καὶ στὴν πρὸσθια δὲναγκάζοντάς τὴν νὰ σταματήσῃ. Ὑστερὰ μ' ἐλευθέρωσαν ἐμένα ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ βοηθήσαν τὸν Ἀλῆ νὰ με μεταφέρῃ μπρὸς στὸ πλοῖο. Τὸ πόδι μου εἶχε πληγῇ ἔλειναι, ἀπὸ τὸ γόνατο εἶχε φύγει ὅλο τὸ κρέας καὶ

φαινόταν τὸ κόκκαλο καὶ ὅλο μου τὸ σῶμα πού εἶχε ἤδη κακοπάθει ἀπὸ τὸ πρῶτο χτύπημα ἦταν τώρα καταμώλωμένο. Ἦταν ἀδύνατο νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου, καὶ κατὰ λάθος πὺς κάθε ἀπόπειρα γιὰ νὰ ἐπιβιβασθῶμε τὴν Μπέμμη στὸ πλοῖο ἦταν πρὸς τὸ παρὸν μάταιη. Ἦταν ἡ πρᾶτὴ φορὰ πού μοῦ συνέβαινε ν' ἀναγκασθῶ ν' ἀφήσω πίσω μου ἕνα ζῶο, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Ὁ πλοίαρχος ἐν τῷ μεταξύ ὠρύετο πὺς δυνατὰ κι' ἀπὸ πὺς πέντε ἐλέφαντες μαζί, καὶ μετὰ ἀπειλοῦσε ὅτι ἂν δὲν ἐπιβιβασθῶμεν σ' ἕνα λεπτὸ θὰ ἔδινε διαταγὴ νὰ σηκώσουν τὴ σκάλα.

Ἀναγκάσθηκα νὰ ὑποταχθῶ. Ἀφῆσα τὴν Μπέμμη στὸν Ἀλῆ μετὰ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν πᾶν πάλι σπῆτι μου καὶ νὰ περιρριμένη διαταγῆς μου. Τὸ ἐλεεινὸ ζῶο εἶχε μύριστη πὺς δὲν ἐπρόκειτο πειὰ νὰ τὴν πειράξουμε καὶ στεκόταν ἡσυχο σάν ἀρνάκι.

Ἀνέβηκα ἀμέσως στὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις παρ' ὅλες τίς ἀπειλὲς τοῦ καπετάνιου χασομέρησε ἀκόμη μισὴ ὥρα στὸ λιμάνι γιὰτὶ εἶχε μπλέξει ἡ ἀγκυρὰ του. Ἦ σκάλα κρεμώταν ἀκόμη στὸ πλάι τοῦ, μὰ ἐγὼ ἤμουν σὲ τέτοια ἐλεεινὴ κατάσταση ὥστε μετὰ ἀνέβασαν ἀπάνω καθιστὸν σὲ μιὰ πολυθρόνα μετὰ τὸ θίναι, ἀκριβῶς σάν τοὺς ἐλέφαντες.

Ὅταν συνῆλθα λιγάκι ἀρχισα νὰ σκέπτομαι τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ μετὰ τὴν Μπέμμη. Ἦταν ἕνα ζῶο μεγάλης ἀξίας καὶ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τὴν ἀφήσω στὴ Σιγκαπούρη, ἔστειλα σ' ἕνα φίλο μου μετὰ τὸν ἀσφύματο ἕνα τηλεγράφημα καὶ τοῦ ἔ-

λεγα νὰ παραγγεῖλῃ στὸν Κινέζο μου μαγαζοῦ τὸν Χιν Μόγκ ἕνα θόρο ἀρκετὰ πλατὺ καὶ ἀρκετὰ στερεὸ ὥστε νὰ μπορῇ νὰ βαστήξῃ τὴν Μπέμμη. Ὑστερὰ, ἀφοῦ θὰ ἔβαζαν τὴν Μπέμμη ἐπάνω ὁ Χιν Μόγκ θὰ ἔστηνε γύρω-γύρω ἕνα φράχτη ἀπὸ πασσάλους χοντροὺς καὶ ψηλοὺς ἐνακμένους μεταξύ τους μετὰ σιδερένια ἐλάσματα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβί θὰ ἔμενε ἡ Μπέμμη ὥσπου νὰ περάσῃ πλοῖο πού νὰ πηγαίῃ στὴ Μανίλλα. Ἐπρόκειτο μετὰ λίγες ἡμέρες νὰ περάσῃ τὸ ὑπερωκεάνειο «Πρόεδρο» Κληθέντ πού ὁ πλοίαρχος τοῦ ἦταν φίλος μου. Στὸ ὑπερωκεάνειο αὐτὸ θὰ ἐπιβιβάζονταν τελικὰ ἡ Μπέμμη μετὰ ἀρκετὴ τροφή γιὰ τὸ ταξίδι τῆς καὶ ἡμουν βέβαιος πὺς θὰ εἴρκε τὴν περιποίησιν καὶ τὴ φροντίδα πού τῆς χρειαζόταν ἔως ὅτου φτάσῃ στὸν Ἀγ. Φραγκίσκο.

Ἔτσι κι' εἶναι. Καὶ σήμερὰ ἡ Μπέμμη βρίσκεται στὸ Ζωολογικὸν Κήπον τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου καὶ εἶναι ἡ ἀγαπῆμένη τῶν παιδιῶν. Κάποια φορὰ πού πήγα νὰ τὴν ἰδῶ, ἀκούσα μιὰ μῆτερα, πού τὸ κοριτσάκι τῆς κοινοῦσε στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντος, νὰ λέῃ μετὰ θαυμασμό: — «Καλὴ τί ἀγγελοῦς εἶναι αὐτὸς ὁ ἐλέφας;». Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ ἤρθε ἡ διάθεσις νὰ τῆς δεῖξω τὴ θειεὴ οὐλὴ πού ἔχω ἀκόμη στὸ γόνατό μου ἐξ αἰτίας τοῦ ἀγγελοῦ, μὰ προτίμησα νὰ μὴ καταστρέψω τὴν ἀγαθὴ φήμην τῆς Μπέμμης.

ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Θέλετε νὰ μιλάτε οἱ ἄλλοι κολακευτικὰ γιὰ σᾶς; Μὴ μιλάτε ἐσεῖς ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτὸ σᾶς. Πάσκαλ
Τὸ μάτι τοῦ ἀφέντη παγαίνει τὸ ἄλογο.
Ἀρχαῖο γυναικεῖον
Τὰ βιβλία εἶναι φίλοι ψυχροί, ἀλλ' ἀσφαλεῖς.
Β. Οὐγκό

ΤΙ ΜΑΣΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 5. 'Η αδιαφορία υπερτιμής του παρά των 'Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

'Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνδυασμένη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπό όφιν.

ΠΕΤΡ, ΚΑΡΒΟΥΝΑΡΗΝ, 'Ενταύθα. — Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«'Αξιότιμη «Μπουκέτο»,

'Επιδή και εγώ είμαι αναγνώστης του Περιοδικού και παρακολουθώ τας μεγάλας εξυπερτίσεις, τας όποιες φέραιται στους αναγνώστας του «Μπουκέτου» έλαθα και εγώ τιν εύχεριαν αυτήν να σας γράψω τούς τήχους αυτούς τούς όποιους εείς θα εγκρίνεται διότι είναι ή πρώτη φορά που εγώ ασχολούμαι με τραγούδια.

Σας χεραϊτό — 'Αναγνώστης.

Συναίρει τόν αξιότιμον διευθυντήν «Μπουκέτου» που προσφέρει την μεγάλην εξηπέρτησιν και σηµβουλήν προς τούς αναγνώστας».

Και τώρα σας απαντώ. 'Εχουμε σοβαράς αμφιβολίας περί του αν το ποίημα είναι δικό σας. Μή μας παρεξηγήτε. 'Εχουμε σχετικώς πικράν πείραν. Καί θασιζόμεθα στο έξης: Πώς είναι δυνατόν να γραφή ένα καλό, ένα άριστον ποίημα από ένα νέον, ο όποιος άγνοεί αυτό το όρθως γράφειν; Το ταλέντο θα μάς πητε. Ναί, άλλα το ταλέντο δεν μπορεί να σταθή χωρίς την μόρφωσιν. Πάντως φυλάξαμε το ποιήμα. 'Ελάτε από το γραφείο 4-7 μ. μ. αποδείξατέ μας πώς έχουμε άδικο και θα δημοσιεύουμε το ποίημά σας με ό-
λας τας τιμάς. Σας το υποσχόμεθα ρητώς.
ΙΣΜΗΝΗΝ ΚΟΛ-
ΛΑ·Ι·ΤΟΥ, Πειραιά.
— Πάντοτε δημοσιεύ-
ουμε άστέρας και ειο-
γραφίας άστέρον.

Χάριν του «Μπουκέ-
του» μεταφράζονται τα
καλλίτερα σχετικά άρ-
θρα και χρονικά. Καί
ή επιθυμία σας επίσης
θα εκπληρωθή. 'Εξη-
τήσαμε από τούς έδω
αντιπροσώπους τών
Κινήμ. 'Εταιριών τας
φωτογραφίας τών ά-
στέρων που υποδεικνύ-
ετε προς δημοσίευσιν.
ΠΟΛΥΤΑΝ, 'Εν-
ταύθα. — Σας εύχα-
ριστούμεν θερμώς για
τα καλά σας λόγια.
'Αλλά να μάς επιτρέ-
ψετε να μὴν περιορι-
σθώμε στην απάντησί
μας σέ δυό ξηρά λό-
για. Οί στίχοι περί
δν ο λόγος δεν είναι
κατάλληλοι προς δη-
μοσίευσιν. 'Αλλοτε —
και έννοείτε τί θέλου-
με να πώμε — ίσως.

'Αρκεϊ μιά ματιά

έξ των πίνακα του Scherk για να βρήτε το σωστο συμπλη-
ρωμα της ωμορφιάς σας: Την πούδρα και το ρουζ που σας
ηγαινεί. 'Εάν είσθε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή: 'Η αιθέρια
πούδρα Mystikum και το κομπάκι Mystikum, που συνδυά-
ζονται με το χρώμα του προσώπου, τα μαλλιά και τα μάτια
σας, θα δημιουργήσουν μαζί με τόν υποκειμενικό σας τύπο
μιά ωμορφιά άρμονική και γοητευτική. 'Ο πίναξ του Σέρκ ευρί-
σκεται εις όλα τα Καταστήματα. Πούδρα Μυστικούμ σέ κουτιά
των δραχμών 80.- και 50.- Κομπάκι Μυστικούμ των Δραχμών 40.-

Mystikum
πούδρα

Σήμερον ή νεοελληνική ποιησις απηλλάγη των άμαρτιών του παρελθόν-
τος. 'Εγινε — αν έννοήται αυτό — περισσότερο ποιήσις. Πάντως δη-
μοσιεύουμε έδω μερικούς εκ των στίχων. Είναι το μόνον που ήμπορούμε
να κάμωμεν.

ΤΗ ΠΡΟΣΦΙΛΕΙ ΜΟΙ Α....

Είθε ν' άμουναι πουλάκι
γλυκοκέλαδο μικράκι.
Νά ήρχόμουν τόν 'Απρίλη
στά λουλούδια σου, ω φίλη.
Που το κίόσκι σου στολίζουν
και χειμώνα αυτά άνθίζουν
Γά ποτίζεις σύ με χάρι
κρυφά νύχτα με φεγγάρι.
Εκεί επάνω γώ να ψάλλω
σου τά κάλλη κι' όχι άλλο.
'Απ' τόν κόπο να διψήσω
και τη δρόσο να ρουφήσω.
Που τά χέρια τά δικά σου

τά δροσίσαν για γαρά σου.
Κάθε μέρα τουτο κάνε
ή τροφή μου αυτή θάνα.
Είς το κίόσκι να προβάλλω
γογγυστά εγώ να ψάλλω.
Παραθύρι το δικό σου
άνοιχτά να είναι εμπρός σου.
Νά κοιμάσαι σύ στην κλίνη
και αντίκρυ ή σελήνη.
Αί άκτίνες της να θλώνται
εις έμέ να συναντώνται.

κ τ. λ. κ. τ. λ.

Και πάλιν σας εύχαριστούμεν θερμώς για τα καλά κι' ευγενικά σας
λόγια. 'Αναγνώσται ως σείς τιμούν το περιοδικόν μας.

Σ. ΚΑΝΕΤΑΚΗ, Χερσόνησον. — Μά είναι δικά σας τά δίστιχα που
μάς στέλνετε; Γιατί έμείς νομίζουμε μάλλον ότι είναι λαϊκά δίστιχα.
Πάντως, είτε δικά σας, είτε λαϊκά είναι, δεν έχουν τίποτε το εξαιρετικό.
Κοινά και ως εμπνεύσεις και ως στιχογραφία.

Ν. ΑΓΓΕΛΙΔΗΝ, Κων/πολιν. — Σας εύχαριστούμε πολύ για το έν-
διαφέρον σας υπέρ του περιοδικού μας που είναι πράγματι ελκυστικό. Το
«Μπουκέτο», καθώς θα είδατε, προσέινει σέ νέες άνακαινίσεις και ή
άρχιση να δημοσιεύη και πάλι διηγήματα των άγνωστών σας συγγραφέ-
ων. Στο προσεχές φύλλο μάλιστα θα έχουμε ένα ώραίο διήγημα του
συγγραφέως των «'Αλανάριδων» κ. Δημοσθένη Βουτυρά.

Ν. Σ., 'Ενταύθα. — 'Η σελίδες των γυρισμάτων υπάρχουν σέ όλα
τά περιοδικά του κόσμου. Είδικοι τυπογραφικοί λόγοι τις καθιστούν ά-
παραίτητες. Μά τόσο δύσκολο λοιπόν είναι να γυρίση κανείς λίγες σελί-
δες για να διαβάση το τέλος ενός διηγήματος;

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

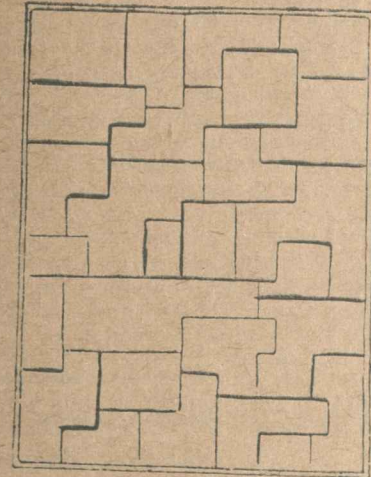
Η ΣΕΛΙΔΑ

που... βυσιτώνει την ώρα

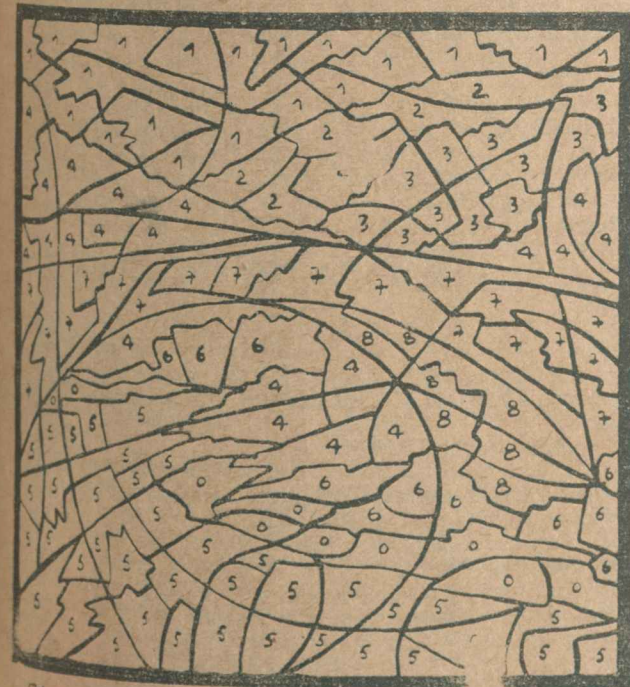
Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κάτω από μία πλάκα της μεγάλης αίθουσής ενός με-
σαιωνικού πύργου θρίσκε-
ται θαμμένος, πρό αίωνων,
ένας θησαυρός. Οί απόγο-
νοι των παλαιών πυργοδε-
σποτών ψάχνουν επί δόλο
ώσπρα χρόνια να θρούν τόν
θησαυρό, μα δεν έχουν άλλ-
ες ενδείξεις εκτός απ' αυ-
τήν ή πλάκα, κάτω απ'
την οποία είναι θαμμένος
ο θησαυρός καλύπτει άκρι-
βας δυό άλλες πλάκες της
αίθουσής.

Τώρα σεις, άγαπητοί ά-
ναγνώσται, μπορείτε να ψά-
ξετε να βρήτε την πλάκα
μέ τόν θησαυρό, έχοντας
όμως υπό όφιν σας ότι ή
πλάκα μπορούν να μετα-
κινηθούν εκ των άνω προς
τα κάτω ή εκ των κάτω
προς τα άνω, άχι όμως και ν' αναποδογυρισθούν.

ΕΥΚΟΛΗ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις μηχανιές σας και χρωματίστε τα
αυτά τών γραμμών αριθμημένα λευκά διαστήματα ως
έξης:
1. γκρι, 2. μπλε πολύ άνοιχτό, 3 και 4. μπλε πράσινο, 5
πράσινο, 6. πράσινο - κίτρινο, 7. ώχρα και 8. βιολέ σκοθρο.
Έτσι, χωρίς κόπο και δυσκολία, θα φτιάξετε μιά ω-
ραία πολυχρωμή εικόνα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ (Νά έπλα! Νά θρώσις!)
2) ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ ('Αλλ' όταν πεθάνω,
συνατή!)

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Βυζαντινός φθόγγος. 'Αδίκημα τιμω-
ρούμενον από τόν νόμο (πληθ.).

2) Μας δείχνει το πέραςμα του χρόνου (γεν. πληθ.).

3) Μεγάλη έορτή των αρχαίων.

4) 'Αριθμός. 'Ο διασημότερος σύγχρονος Γάλλος χρονο-
γράφος. 'Αρχαίος θεός, όχι τών 'Ελλήνων.

5) Δέρμα όρισμένων ζώων. Τα φονάζουν στα θέατρα οί
θεαταί, όταν μένουν εύχαριστημένοι.

6) Λιμνή της 'Ερυθράς Θαλάσσης. Κάθε άνθρωπος ύπο-
πίπτει σ' αυτές.

7) Ρόφημα.

8) Ρωμαίος αυτοκράτορ.

9) 'Ανατολίτικα τραγούδια. 'Αρθρον.

10) Είδος έλαφράς αδιαθεσίας (πληθ.).

11) Ρωσικό χαιδευτικό όνομα. Τη φορούν οί χαρικοί.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) 'Εκεί γίνονται διάφορες άθλητικές συ-
ναντήσεις. Τρία συνεχή γράμματα απ' τη λέξι «εαπέδον».

2) Λέγεται και «άρματλάτση».

3) Πρόθεσις. Νότα. Ούραόπεμπτον.

4) Διάσημος 'Ελλην σκηνογράφος.

5) 'Επιθυμία. Σύννεγο του μπιλλιάρδου.

6) Χαμίνια.

7) Είδος ψαριού (κλιτ.). 'Η λέξις «'Αίφελ» άναγραμμα-
τισμένη.

8) Καλλιτέχνημα. Τέσσερα γράμματα απ' τη λέξι «Ναυ-
σικά».

9) Τρία όμοια φωνήεντα. Νότα.

10) Μικροοργανισμοί. Στάσις 1.

11) Μετοχή θρηνητικού ρήματος. 'Ηπειρος. 'Αναφορική
άντωνυμία (θηλ.).

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1) ΙΝΔΟΣ — ΑΒΑΝΑ, 2) ΨΑ—ΙΦ, 3) ΕΙ-
ΣΤΑΝΗ, 4) ΝΑΝΑ — ΣΟΧΟ, 5) ΣΑ—ΜΑΣ, 6) ΥΨΩΜΑ-
ΤΑ, 7) ΜΑΤ—ΛΑ, 8) ΑΔΗΣ—ΚΑΚΑ, 9) ΤΑ—ΠΡΑΓΑ—ΕΡ,

10) ΟΝ—ΦΑ, 11) ΣΑΡΠΑ—ΠΑΡΑΣ.

Καθέτως: 1) ΙΨΕΝ—ΜΑ'ΙΟΣ, 2) ΝΑ—ΙΔΣ—ΑΔΑΝΑ,

3) ΝΑΥΤΗ, 4) ΟΣΣΑ—ΣΠΑΠ, 5) ΚΑΜΩΜΑΤΑ, 6) ΒΕΗΣ

— ΚΑΛΑ, 9) ΟΜΑΛΑ, 10) ΝΙ—ΧΑ—ΑΚΕΦΑ, 11) ΑΦΡΟΣ

—ΑΡΑΣ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

μπορούσε για να μην ήττηθῇ σ' αυτήν την άνισο καλλιτεχνική μάχη.

Ξέρετε δὲ πῶς μᾶς ἦρθε ἀπὸ τοὺς Τούρκους ; Σὲ πρωτόγονη κυριολεκτικῶς κατάστασι. Πέντε ἢ ἑξ φιγούρες: Ὁ Καραγκιόζης — κι' αὐτὸς ὑπὸ τῇ μορφῇ τοῦ πανούργου ὑποκριτοῦ, τοῦ φιληδόνου μέχρι λαγνείας — ὁ Χατζή-Α-βάτης, ὁ Ἀλῆ Μπαμπᾶς, ὁ Ζεϊμπὲκ ἡ μπασιμπουζοῦκος καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι παρακατιανοί. Ὁ Ἀλῆ Μπαμπᾶς ἔγινε ἀπὸ τοὺς δικούς μας «ὁ πολυχρονεμένος πασᾶς», ὁ «μπασιμπουζοῦκος» μετεβλήθη στὸν γνωστότατο Βελή - Γκέκα, ὁ Καραγκιόζης διατήρησε τὸ χοντρὸ πιπερᾶτο κάποτε ἐξωφρενικό, ἀλλὰ οὐδέποτε ἄνιστο χιούμορ του, παρέμεινε ὁ μόνιμος καρπαζοεισπράχτορας καὶ πειναλέος πρωταγωνιστὴς τοῦ θιάσου του, ἀλλὰ ἀπέβαλε τὴν ἀκόλαστη μορφή, μὲ τὴν ὁποία θριαμβεῖ στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα κοσμογονία συνετελέσθη στὰ ἐνδότερα τοῦ μπερντέ. Φιγούρες καινούργιες προστέθηκαν ἀλληλοδιαδόχως, νέα πρόσωπα ἐμφανίσθηκαν κατὰ δεκάδες. Ἐπρόβαλε πρῶτα ὁ δρᾶσιβιος Μπάμπια - Γιῶργος, μὲ τὴς καρδιάρες καὶ τὴς μουστάκες του, μὲ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ροιμελιώτικη νοοτροπία του, μὲ τὴ γκλίτσα καὶ τὴς φοβερότατες χεροῦκλες του ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ἐφιάλτη τοῦ Καραγκιόζη. Κατόπιν ἦλθε ὁ σιὸρ - Νιόνιος ἀπὸ τὸ Τζάντε μὲ τὴς καντάδες καὶ τὴς ντολτσέτες του, ὁ Σταύρακας μὲ τὸ τζογὲ πανταλόνι καὶ τὸ ζουνάρι, — πῆχες δώδεκα, — ὁ Ὁμορφονεὶος, ὁ ἐπιλεγόμενος καὶ Κεφάλας, τὸ Κολλητήρι καὶ τόσο ἄλλοι.

Ὑπερβαίνουν αὐτὴν τὴν στιγμή τὴς ἑκατὸ, ἡ φιγούρες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ θεατρικὸ συγκρότημα τοῦ Καραγκιόζη. Τὰ τελευταῖα χρόνια προστέθηκαν ὁ Μπουμπουνκέφαλος, ὁ Πεπόνιος, ὁ Νῶντας, τ' Ἀδερφάκι, μάγκας κι' αὐτὸς ζουνάρτας κι' ὀλέθριος, ὁ Κρητικὸς ἀπ' τὰ Σφατὰς, ὁ θραυγλωσσότατος «Καί... Καί...» ὁ λαλιότατος «Σὰ νὰ λέμε», ὁ θεοκούφος Μεχμέτ, ὁ Ἀντζούλος, ἄλλερ ἔγκω τοῦ Νιόνιου κι' οὕτω καθεξῆς.

Καὶ στὰ θέματα, στὰ «ἔργα» του δὲν ἔμεινε καθυστερημένος ὁ Καραγκιόζης.

Μολαταῦτα ἀγωνίζεται ματαίως. Τὸ «πετρωμένο» δὲμος, καθὼς λέγει κι' ὁ ἴδιος, φυγεῖν ἀδύνατον. Σθύνει ὀλοταχῶς. Καὶ καμμιὰ προσπάθεια δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξαναφέρει στὴς παλῆς του δόξες.

Αὐτὸ τὸ ἔχει καταλάβει κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ καιρὸ καὶ προέβη σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ χειρονομία. Ἐζήτησε σύνταξη.

Ὁ Καραγκιόζης συνταξιούχος ! Ἀπίστευτο δὲν φαίνεται ; Τὸν εἶχαμε δὴ: γιατρό, νεκροθάφτη, φούρναρη, μαμή, προφήτη, γιάδαρο, ἀκόμα καὶ ἀργόμισθο. Συνταξιούχο δὲμος ποῦ νὰ τὸν φαντασθῇ κανεῖς. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι γεγονός. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ παρουσιάζεται στοὺς ὑπουργούς καὶ τὰς δημοσίας υπηρεσίας καὶ ἀνασύρει ἀπὸ τὸ αἰῶνιον «φωμοσάκκουλό» του πολυσέλιδα ὑπομνήματα καὶ ἀναφορές, ἡ ὁποῖες ὑπενθυμίζουν τὴς δόξες καὶ τὴς δάφνες τοῦ καὶ ζητοῦν «μιὰ συνταξοῦλα» μπαρμποῦλη μου νὰ χωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου...»

Τὶ ξεπεσμός, ἔ;

Ὅσο γιὰ τὸ θέατρο τῶν ἀνδρικήλων ἔχει οὐσίαι πρὸ πολλοῦ. Πέθανε μαζί μὲ τὸν ἀλησμόνητο Κονιτσιώτη. Ἦταν μοναδικὸς καλλιτέχνης ὁ μακαρίτης, ἀλλὰ δὲν ἄφησε διαδόχους. Ἐγκατέλειψε μονάχα τὴς περιφημες κοῦκλες του γιὰ τὴν τύχη τῶν ὁποίων ἐνδιεφέρθησαν πολλοὶ παλαιοὶ θαυμασταὶ τοῦ ἀλησμόνητου Φασουλῆ. Προσπάθησαν νὰ πείσουν τὸ Κράτος νὰ τὴς ἀγοράσῃ, γιὰ κάποιο μουσεῖο, ὅπου δικαίως θὰ εἶχαν τὴν θέσιν των, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσαν. Καὶ ἡ χήρα Κονιτσιώτη ἀναγκάσθηκε νὰ τὴς πωλῇ ὅσα - ὅσα καὶ τιμητικῶς στοὺς τρεῖς ἐναπομείναντας συναδέλφους τοῦ ἀνδρός τῆς, οἱ ὁποῖοι περιτρέχουν μὲ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, τὴς ἀπομακρυσμένες ἐπαρχίες γιὰ νὰ κερδίζουν τὸν ἐπιούσιον.

Θέλετε καὶ τὸ ἐπιμύθιο; Τὸ λαϊκὸ θέαμα δὲν ὑπάρχει πια. Ὁ Φασουλῆς πέθανε, ὁ Καραγκιόζης ψυχωραγεῖ!... Ἀῦριο - μεθαῦριο θὰ κληθῶμε νὰ ἐκφωνήσουμε τὸν ἐπικήδειό του. Καὶ τότε δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε νὰ τὰ ψάλλουμε λιγάκι καὶ τοῦ κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος ἐπνίει τὸ λαϊκὸ θέαμα.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 11)

νὴ στὴν πόρτα τῆς ἐξόδου, ὅπου ὁ Ἀνδρέας μὲ τὰ χωρὶς τικά του θγαίνει ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ ὁ δικὸς μας διευθύνει, ξεθγάζοντάς τον, τὸν νοθετεῖ.

— Μάλιστα, ὁ Γιάνναρος.

Ἀλλὰ ἤθελα καὶ μιὰ - δυὸ σκηνές ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν λακισμένων.

— Ἀ, αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐπιτρέψω' μοῦ κάνει Γιάνναρος.

— Γιατί ; Ὁ ὑπουργὸς μοῦ εἶπε, ὅτι θέλω νὰ πάω.

— Δὲν ξέρω Δῆμο μου, τί σοῦ εἶπε ὁ ὑπουργός... ἄλλο ἔχω ὠρισμένες ὁδηγίες ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία.

Καὶ μοῦ δίνει τὴ διαταγὴν στὸ χέρι καὶ διαβάσω: Νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ λάθωμεν εἰκόνας τοῦ ἱδρύματος ἄλλᾳ.

«Ἐφιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ὑμῶν, ὅπως ἀποφευχθῇ ἐπικοινωνία καὶ ἐπαφή μετὰ τῶν τροφίμων καὶ τῶν κυριῶν ἡ τῶν παιδῶν τοῦ ὧς εἴρηται θιάσου, ὅπο προσωπικὴν σας ἐθῶν.

Ὁ Ὑπουργὸς Π. ΤΣΙΤΣΕΚΑΝΣ

Ἀπομένει ἐκείνη τὴ στιγμή σὰν τὴν γυναῖκα τοῦ Λάου. Τὴ ἐφοβήθηκε τάχα ἡ Διεύθυνσις τῶν Φυλακῶν τοῦ ὑπουργείου; Ἰούτε θιάσος ἀπὸ ζουρλοθεατρίνης ἦτο ὁ δῆλος μου — ὅλο φοιτητὰ καὶ ὑπάλληλοι — οὔτε εἴχαμε μὴ ζῶ μας καμμιὰ γυναῖκα.

Καὶ ὁμως...

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΣΤΑΝΓΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 34)

γιατί δυὸ παιδιὰ ; Δὲν ἔφτανε νὰ υλοθετήσῃ τάχα ἕνα μόνο ; Ἡ ἐξήγησι δόθηκε ὅστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες.

«Ἡ τραγικὴ μητέρα, ἔγραφαν ἡ ἐφημερίδες, ἐξαπατᾷ κοινὰ στὴ «θεντέττα» καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὴς δώσῃ πίσω ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ φέρῃ τὸν χωρισμὸ τους. Ἡ «θεντέττα» τὴν ἄφησε νὰ δώσῃ τὴν ὅποιο ἤθελε κι' ἐκείνη πῆρε τὸ μεγάλο καὶ τῆς ἄφησε τὸ μωρό...».

Ὅλοι θαύμασαν τὴν ἐξυπνάδα τῆς «θεντέττας». Ἦταν πράγματι μεγαλοφυΐα ! Μὰ σὲ λίγο ὅλοι ἔμαθαν ὅτι αὐτὲς τὴς ἱστορίες τῶν παιδιῶν τὴς εἶχε σκαρώσει ἡ Βάρβαρ. Στὴν ἀνταπόδοσιν γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ φυλὴ τῆς ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν σεμνοτύφων κυριῶν. Καὶ τὸ κατὰφερε μὲ τὸν ἐξυπνο καὶ τὸν πρὸ θαυμάσιο τρόπο. ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΤ

ΟΙ ΦΑΡΣΕΡ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 35)

Ἰώδιο στὸ νεροχύτη καὶ μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα ποὺ ἀνοίγετο ὁ σύζυγός της γυρίζοντας, ἀπ' τὴ δουλειὰ του — τὴ χιοδρρομικὴς εἶναι — ἐξαπλώθηκε στὸ πάτωμα κι' ἔβαλε τὸ φωνές.

— Πεθαίνω ! Πεθαίνω !

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ γυναῖκα τοῦ τροχιοδρομικοῦ παρακαλοῦσε κατόπιν τὸν γιατρό νὰ κρύψῃ τὸ μυστικόν της. Καὶ πράγματι ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτε. Ἀλλὰ ὁ σύζυγός της δὲν ἦταν τόσο ἀφελής. Κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ καὶ ὅτι τὸ ταῖσι ποὺ θὰ τοὺς γύριζε στὸ σπῆτι, ἐκείνησε, ἀκούοντες τὰ πρῶτα προμνήματα τῆς θυέλλης ποὺ ἐπληρῆσεν ἄκατάσχετο ὄθρεολόγιο καὶ «μωρή, τί ρεζίλεια ἦταν τούτα πάλι;...» Στὸ σπῆτι ἀσφαλῶς θὰ ἔπεσε ἔξω ἀπὸ τὸ πητό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Τὸ Β' Μέρους

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΝΑ ΕΡΘΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21)

μεῖς ἡ γυναῖκες, κλαίμε κι' ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ λύπη... θὰ χαμογελάσω, ἀφήσῃ με νὰ χαμογελάσω. Εἶχα φαντασθῇ τόσο πολὺ γιὰ σέναν... Αὐτὴ ἡ ἀργοπορία σου!

Πῶς ; Ἐξ αἰτίας μου ἀργήσες ; Μ' ἀγόρασες τὸ ἄνθος ἐκεῖνο μπρασελὲ ποὺ θαυμάζαμε στὴν ὁδὸ Ριβολί ! Ἐφ' ἑσέ ἀκόμη καὶ λουλούδια ! Πόσο εἶναι ὡμορφά ! Πόσα πολλά ! Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσες ν' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα ; Μὰ ἂς μὴ μιλάμε πια γιὰ μένα. Ἀπὸ εἰς αὐτὰ ὅλα ἔχουν περάσει. Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ; Ναι, ἀντί μου, σὲ περιμένα νὰ ῥθῃς στὸ μικρὸ μας σαλονάκι ἐκείνο γοντάς τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς μου. Σὲ περιμένα ῥθῃς καὶ ἦρθες !...

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

MONON

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ

ELISABETH GORL

ΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ

ΒΙΕΝΝΗΣ

Περμανάντ με τὰ τε...

...αὐτὰ μὴχανήμα...

...καὶ ἄνευ μὴχα...

...τημάτων.

Τίμαι ὅπως καὶ...

...τῶν λοιπῶν κατα...

...στημάτων.

ΚΑΤΑΝΟΗΤΗΡΙΟΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 73

ΤΗΛ. 23-504

Ο Δ^Ρ KURT ZIMMERMANN

ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΜΑΝΙΚΩΝ ΒΑΦΩΝ

«ARTI»

Ο Γερμανὸς χημικὸς Δ^Ρ KURT ZIMMERMANN, ἐρωτηθεὶς ἐν Βερο...

...πρὸς τὸν «ARTI» ἀπάντησεν ὡς ἑξῆς :

...Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» φρονῶ, ὅτι εἶνε περὶ τὴν ἡ...

...ἡ ἐπ' αὐτῶν ἔχει ἡδὴ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποφανθῇ δια...

...προτιμῶν τῶν ὁμογενῶν σου τὸ κοινὸν ὀλοκλήρου τῆς Ὑψηλίου.

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

...ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προ...

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ

ΤΑ

ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

Ἐάν θέλετε νὰ ἔχετε χεῖλη ὡγαὶ καὶ ὠραία, χρησιμοποιεῖτε παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ Rouge χειλέων MICHEL. Εἶναι ὁ μοναδικὸς σύντροφος κάθε Κυρίας καὶ Δεσποινίδος στὴν θάλασα, στὸ βουνό, στὴς ἐκδρομές, στὸ θέατρον καὶ στὴς διάφορες συγκεντρώσεις.

Μὲ τὴν χρῆσιν διαφόρων ἄλλων Rouges χειλέων θὰ παρατηρήσετε ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀφί-
νουν εἰς τὰ χεῖλη ἕνα παχὺ στρώμα καὶ γυαλίζουν ὅπως ἡ ριπολίνη, ὅταν δὲ στεγνώσουν ρα-
γίζουν κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ παρουσιάζουν τὰ χεῖλη φέροντα κάτι, σὰν μικρὰ λέπια.
Τὸ Rouge χειλέων MICHEL θὰ σᾶς δώσῃ τὴν χαρὰν, τὴν ὡγαίαν καὶ τὴν ὡμορφίαν.
Τὸ Rouge χειλέων MICHEL δὲν ἐπιδέχεται μετρίοτητας.

Ὁδηγίαι χρήσεως καὶ πληροφορίαι δίδονται εἰς τὰ Κ)ματα Ἀρωμάτων καὶ Καλλυντικῶν

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα τῆς Ἑλλάδος.

ΛΑΜΑ

COTY

PARIS

Πασιγνωστον ὅτι.. Ἀρώματα φίγα καὶ δοκιμασμένα
καλλυντικά εἶναι MONON ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ.
Καὶ οἶκος ποῦ νὰ τὰ προσφερῇ εἰς τὴν τελευταίαν οὐλο-
γὴν καὶ σὲ φθινες τιμὰς Εἶναι MONON Ο ΚΟΤΥ.

Ὁ Βερονόφ τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶνε αἱ

Γερμανικαὶ βαφαὶ «ARTI».

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

Η δικογραφία τότε, που ήταν θουνά δόκλινρα, σκορπίσθηκαν κατά γής. Και σά νά μὴν ἔφτανε αὐτό, πῆ σιγμὴ ἐκεῖνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ἡ γυναῖκα του μὲ μιά κομψή νυχτερινή πυτζάμα. Μὰ μὲ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας, ἔγινε ἕνα δυνατὸ ρεύμα ἀέρος καὶ τὰ χαρτιά ἀναστατώθηκαν κ' ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν μέσα σ' ὅλο τὸ γραφεῖο. Ἡ κ. Κορμπὲν κράτησε ἐκεῖνα πού εἶχε κολλήσει ὁ ἀέρας πάνω στὸ στήθος τῆς κ' ἔκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα. Ἐπειτα ἔκλεισε καὶ τὸ παράθυρο.

— Τί ἔπαθες; Ἀπόρησε κυττάζοντας τὸν ἄνδρα τῆς. Στάσου νὰ σὲ βοηθήσω νὰ θάλης σὲ τάξι αὐτὸν τὸν κυκεώνα!...

— Ὄχι, δὲν θέλω! Βροντοφώνησε ὁ Κορμπὲν. Ἀφῆσέ με καλύτερα μόνο, φεύγα, ἄλλοιὼς θὰ τρελλαθῶ!

Ἡ γυναῖκα του παραξενεύθηκε. Μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Πραγῶρθε γιὰ ν' ἀφήσῃ ἔπάνω στὸ τραπέζι τὰ χαρτιά πού κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς κ' ἀσυναίσθητα ἔρριξε μιά ματιά στὸ πρῶτο.

— Μπᾶ! Ἐκανε κατάπληκτη. «Πολυαγαπημένε μου...»

Τί θὰ πῇ αὐτό;

Κι' ἔκανε νὰ διαβάσῃ πῶς κάτω.

— Ἐπιτέλους! Φώναξε ὁ Κορμπὲν καὶ τῆς ἄρπαξε τὸ χαρτί-όμο ἀπὸ τὰ χέρια. Ἡ ἀπόδειξι! Αὐτὴ γύρευα τόσες ὥρες! Κι' ἐπιτέλους, τί βρήκα!

— Ἡ ἀπόδειξι; Ἐκανε δύσπιστα ἡ γυναῖκα του. Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἡ ἀπόδειξι τῆς ἀπιστίας...

— Ποιᾶς ἀπιστίας;

— Τῆς ἀπιστίας τῆς φίλης τοῦ πελάτου μου!

— Ποιᾶς φίλης; ποιοῦ πελάτου;

— Ὁ Κορμπὲν μὲ μιά ξαφνικὴ ἐμπνευσι, σήκωσε τὰ χέρια ψηλά μὲ μιά δραματικὴ κίνησι, σάν νὰ θρυσκόταν στὸ δικαστήριό κ' ἄρχισε ν' ἀγορεύει:

— Τολμᾶς νὰ ρωτᾶς ποιᾶς φίλης καὶ ποιοῦ πελάτου;

— Ὁ, ἡ ἱστορία εἶνε κοινὴ, συνηθισμένη, ἀν' θέλῃς —κι' ἔκανε ἕνα σαρκαστικὸ μορφασμὸ— εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀφελούς, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἡλιθίου ἀνδρὸς πού κάνει μιά δωρεὰ σὲ μιά γυναῖκα πού νομίζει πὼς εἶνε ἀγνή, ἰδανικὴ, ἀφωσιωμένη ἀποκλειστικὰ σ' ἐκεῖνον! Κι' ἔπειτα, ἡ ἀνακάλυψι τῆς μαύρης προδοσίας καὶ ἡ ἀπόφασί του νὰ πάρῃ πίσω ὅ,τι ἔδωσε στὴν ἀγρίστη!

Ἡ ἱστορία εἶνε κοινὴ, καὶ μοῦ δείχνει ὅλη τὴ γυναικεῖα πονηριά, ὅλη τὴ γυναικεῖα ὑποκρισία, ὅλη τὴ γυναικεῖα σκληρότητα πού σκοτώνει πούς ἄνδρες!...

Ἡ κ. Κορμπὲν τὰ εἶχε χάσει.

— Σιγά!... Ἐκανε. Μὴν ἐξάπτεσαι. Πρέπει νὰ δῇς καὶ τίς ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις...

— Δὲν ὑπάρχουν! Οὐρλιαξε ὁ Κορμπὲν. Ἡ ἀμαρτία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ θοῦρκος κ' ἔγκλημα! Ἡ γυναῖκες ἐκμεταλλεύονται τὴν καλὴ πίστι τῶν ἀνδρῶν κ' ἔπειτα τοὺς σέρνουν ἀπάνθρωπα στὴ λάσπη!... Μὰ ἡ ἐκδίκησι κοιμῶνι φορὰ ἔρχεται στὴν ὥρα τῆς καὶ τότε, ἡ ἐκδίκησι αὐτὴ, εἶνε τρομερὴ!...

Ἡ κ. Κορμπὲν, κατάχλωμη, ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ ἄνδρας τῆς πετῶσε κεραυνούς! Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε τόσο ἔξαλλο.

— Ἐλα! Μὴν κάνεις —ἔτσι... Ψιθύρισε. Ἐσεῖς οἱ δικηγόροι τὰ παίρνετε ὅλα σὰ τραγικά...

Κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα ἐτοιμάζοντας τὴν υποχώρησι.

— Ὄχι! Θροντοφώναξε πάλι ὁ κ. Κορμπὲν. Δὲν ὑπάρχει καμμία δικαιολογία! Δὲν θὰ ἡσυχάσω ἀν' δὲν πετύω τὴν καταδικὴ αὐτῆς τῆς γυναῖκάς! Θὰ γίνω κεραυνός...

Ἡ πόρτα ἔκλεισε ὁπτόμα πίσω ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἀνοίξε, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε στὸ διάδρομο.

— Θὰ γίνω κεραυνός καὶ θὰ κάψω τὴν ἔνοχη!... Ναι, κεραυνός... ἀστροπελέκι... φωτιά καὶ θεῖαφι!...

Μὰ ἡ γυναῖκα του εἶχε γίνῃ κίβλας ἀφανὴ στὸ εἶδος τοῦ διαδρόμου.

Ὁ Κορμπὲν τότε σκούπισε τὸ ἰδρωμένον μέτωπό του καὶ ψιθύρισε, παίρνοντας μιά θαθεῖα ἀνάσα:

— Φθηνά τὴ γύλωσα!

Καὶ κλείδωσε ἀπὸ μεσοφὶ οὐράρι τοῦ γραφείου του τὸ ἐρωτικὸ γράμμα τῆς Ζαννί.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 12)

Μὰ ὅταν ὁ παππᾶς ἔφυγε, ἡ Κλαίρη πήρε τὸ χέρι τοῦ Ζερῶμ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Φοβοῦμαι!

Καὶ τοῦ μίλησε γιὰ τὴν κόλασι καὶ γιὰ τὸ μεγάλο του ἀμάρτημα... Δὲν ἀνέφερε καθόλου τὴ λέξι «γάμος». Φοβώτανε, φοβώτανε μονάχα πὼς ἦταν καταδικασμένη καὶ ὅτι ὁ παππᾶς δὲν θὰ τὴ μεταλλάσσαινε, ἀν' ἤξερε τὴν ἀμαρτία τῆς. Ἐτσι, ὁ Ζερῶμ Σαρτιέ, θέλησε μονάχος του νὰ τὴν κάνῃ νὰ πεθάνῃ εὐχαριστημένη καὶ μὲ τὰ μάτια γυρομένη πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ τὴν παντρευτῇ, γιὰ νὰ τῇ δώσῃ αὐτὴ τὴν ὕστατη παρηγοριά, χαρίζοντάς τῇ, σὲ τελευταῖες τῆς στιγμῆς, μιά μοναδικὴ χαρὰ...

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ δημαρχείου, πού προσκαλέστηκε διαστικά, πήρε τίς ὑπογραφές τους. Ὑστερα, ὁ παππᾶς ἐτοιμάστηκε νὰ τελειώσῃ τὸ μυστήριον.

— Κάνετε γρήγορα!, ἔλεγε ἡ ἐτοιμοθάνατη.

Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν, καὶ ὅταν τελειώσαν ὅλα, φώναξε τὸν Ζερῶμ, τὸν τράβηξε πάνω τῆς καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Εὐχαριστῶ! Τώρα, ὁ Πῶλ εἶνε στ' ἀλήθεια παιδί σου!

Ἐκλείσε ὕστερα τὰ μάτια τῆς καὶ χαμογέλασε. Τὰ χέρια τῆς μισάνοιξαν. Κι' ἀπὸ κει μέσα πέταξε ἡ ψυχὴ τῆς ἡ γνὴ χωριὰτικὴ ψυχὴ τῆς στὸν οὐρανόν!...

BINET-VALMER

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 46)

ὁ ξενοδόχος ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ κατεβάσῃ στὸ κεφάλι τὴν τρομερὴ μαχαίρι. Μὰ ἡ ἐπέμβασι τοῦ Ναῖντου ἔφερε τέρμα στὴν πόλη. Στὴν κρίσιμη στιγμή ὁ Ναῖντου πρόφτασε νὰ ριπτῇ μὲ ὅλο του τὸ θάρρος ἀπάνω στὸν ξενοδόχο. Τὸν χτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ κεφάλι στὸ στήθος κ' ἐκεῖνος μεθυσμένος ὅπως ἦταν σωριαστικὴ κάτω μπρούμυτα. Ἐπειτα ἔβη μ' ὅλο του τὸ θάρρος πάνω στὸ μαχαίρι πού κρατοῦσε. Τὸ ὅπλο θυθίστηκε θαθεῖα στὸ στήθος του. Ἐμεινε στὸν τόπον χωρὶς νὰ θγάλλῃ μιλιὰ! Μονάχα ἕνα ὑπόκοφο μουγκισμὸ ἀντήχησε...

URSULA BLOOM

ΔΥΟ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΔΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 32)

νιά. Προτοῦ τοὺς πλευρίσῃ τὸ πλοιάριο, ὁ Μωρίς τῆς εἶπε:

— Οἱ γονεῖς μας μᾶς γυρεῦσαν. Κρύψου, ἀν' δὲν βῇς νὰ σὲ παντρεύουν!

Ἡ Λουσίλ τὸν κύτταξε συγκινημένη.

— Τώρα πειὰ, ἀποκρίθηκε, ἄλλαξα γνώμη. Καὶ κατακοκκίνισε.

Ὅταν τὸ πλοῖο πλησίασε, ὁ Μωρίς τῆς ἔδωσε τὸ χέρι καὶ βγήκε κάτω ἀπ' τὰ πανιά. Πήδησαν στὴ γέφυρα τοῦ πλοιαρίου, πού τοὺς ὑποδέχτηκε ὁ κ. Λαγκαρίζ, μ' ἀνέστη ἀγκαλιά.

— Ἐλα, πατέρα, τοῦ φώναξε ὁ Μωρίς, μπορεῖς νὰ ὁρτάσῃς τὸν θρίαμβό σου. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια μᾶς ἔφερε ν' ἀλλάξουμε τὴν ἀπόφασί μας. Τώρα πειὰ τίποτα δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ παντρευτοῦμε. Δὲν εἶν' ἔτσι, Λουσίλ;

— Βεβαίωτατα! ἀπάντησε πρόσχαρὰ ἡ νέα.

Ὁ κ. Λαγκαρίζ γύρισε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ κρύνῃ τὰ δάκρυα πού ἀνέβηκαν στὰ μάτια του. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἔπνιγε. Τώρα πειὰ θὰ εἶχε ἑπτὰ δεξαμενὲς γιὰ τίς ἀνάγκαις του. Τί ἄλλο μπορούσε νὰ ἐπιθυμῇ ὁ ἀνθρώπος;

JEAN PREY

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ γὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνῶ ἕνα χρῶμα πούδρας μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα καὶ νὰ στολίσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ ἀπερίγραπτον ὀρατότητα, μιά ἄλλη μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ μοιάζετε σὰν γρή. Τὸ νὰ εἰσὲς μελαγχροὴν δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μιά πούδρα διὰ μελαγχροινῆς ἢ ραβδ. σκούρα, ἐάν πάλι εἰσὲς ἀσπρὰ τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῶνι πούδρας ρασέλ, ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρῶμα, ὅπου σὰς πηγαινέι καλλίτερα, εἶναι νὰ δοκιμάσετε εἰς τὸ πρόσωπό σας ἕξ διαφόρους χρῶμα. Ὡς οἱ πρῶτοι καὶ νὰ δῇτε ποῖο χρῶμα σὰς πηγαινέι καλλίτερα. Δύο χρῶμα ἐπὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ μὴν ὀξυρανθεῖς εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ πούδραρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτί ἕνα κουτάλι τοῦ καφέ mousse de

crème. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλὸν ἢ mousse de crème, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμειγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογία μὲ πούδρα ἐκτάκτως λεπτήν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μιά ἀπλὴ χρησιμοποίησις θὰ σὰς δώσῃ ἐπὶ ὁκτὼ ὁλοκληρούς ὥρας τὸ καλλίτερον καὶ γρηγορώτερον χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοήθειᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος ὅπου ἀποκλείει οἰοδότητε λάθος.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ ἱερίαν ἐπιμελητὴς τῆς Παιδιατρικῆς Κλινικῆς τοῦ καθεπτῆ κ. Γ. Φωτεινοῦ, δέχεται ἀπὸς Κεραιλινίας καὶ Τεγέρας.

Ὑποψ. 8-11 καὶ 4-6

Ἀριθ. Τηλεφ. 80215

ΝΙΚΟΣ Γ ΜΠΑΛΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἐσωτερικὸς Νοσοκομείου Α. Συγγροῦ
Δερματικά - Γυναικολογικά
Κουμουνδούρου 21 - Ἀθῆναι

(Ἐναντι Βασ. Θεάτρου)
10 1) 2-1 1) 2 π.μ. 5-8 μ.μ.
Τηλεφ. 52-623

ΚΥΡΙΑ

καλλιτερες γραμμές, τίς πῶς τελευταίας μὸδας, ἀρίστης ποιότητος καὶ μὲ τὰς λογικὰς μόντερνα παριζιάνικα μόντελα.

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας. ΠΡΙΝ ἀγοράσετε καὶ νούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθετὲ τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΑΙΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ὁροφος, τηλ. 25-173). Θὰ εὑρετε ἑτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτὰ κτλ. μὲ τίς τέρως τιμὰς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικὸ σας ὄψασμα, σύμφωνα μὲ τὰ πλέον παριζιάνικα μόντελα.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2, Τηλ 54-737.

ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΔ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ
Σκυριανὲς δραχ. 7.500 καὶ 10.900.
Βυζαντινὰ 16.400, Ἀγγλικά 23.000
ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΞ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 5

Ἡρξισεν ἡ λειτουργία τῶν θερμῶν θαλασσίων καὶ ἐν γένει ἰαματικῶν λουτρῶν.

Ἀφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης καὶ ἀπολύμανοις διὰ τῶν ἰδιοκτητῶν ἀπολυμαντικῶν καὶ πλυντικῶν μηχανημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86

ΚΑΛΔΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεωσῶς ἀριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιδρεμίου.

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου, πλησίον σταθμοῦ ΣΠΗΛ - ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχαναγορᾶς

ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλασσάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαρόν.

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 7

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνεικισκὸν παράρτημά μας ἀπεφύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργεορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

— Θέλετε νὰ ἔχετε ἐπιτυχίαν;

— Ἀλλάξετε συχνὰ τοὺς χρωματισμοὺς τῶν φορεμάτων

σας μὲ τὰς Γερμανικὰς βαφὰς «ARTI» καὶ θὰ φαίνωνται πάν

τα καινούργια καὶ μωδερνα.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

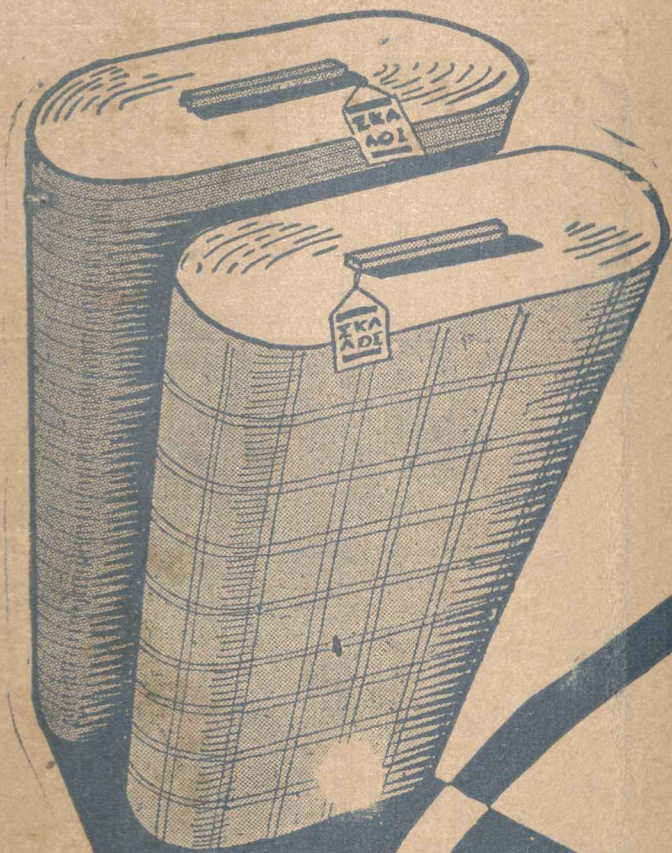
Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, ἁπλοῦς καὶ ἡχημένους ἐπισκελὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἐτῶν Ἐξαφρτικὴ εἰδικὴ τῆς διὰ ἐπισκελὴς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλφου, Ἑλζερ, Ἑλλανδίας, Ζαίβ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀρχειοῦσαν τὰ τελευταῖα μόντελα δι' ἀνδρικά ὁρολόγια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατισίων 8, Τηλεφ. 28-407 καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλεφώνων 20-441.

(παρὰ τὴν Ὁμόνοισαν)

13

